KUTI BÉLA

ÉLETEM ÉS A CSODÁK

A nevem Kuti Béla, 1924. december 15-én születtem Kerekegyházán. Édesanyám Kurucz Ilona, édesapám Kuti János volt. Öten voltunk testvérek, közülük én vagyok a legidősebb. Édesanyám 1900-ban született, ő egy bájos, törékeny teremtés volt. Ruházata, hajviselete a kornak megfelelően szolid volt. Ő gondoskodott a gyereknevelésről és a háztartásról. Mellette ruhavarrást vállalt, ezzel pótolta apukám kevés fizetését. Sok pici éhes száj tátogott mindennap anyukám körül. Nagyon sokat dolgozott szegény, én akkor még kicsi voltam, mégis azon gondolkodtam, hogyan tudnék fáradt szüleimnek segíteni.

Kuti Béla

Életem és a csodák

A könyv megjelenését támogatta:

KISOSZ Bács-Kiskun Megyei Szervezete

A könyvet tervezte és szerkesztette:

dr. Lovas Dániel

© Kecskeméti Lapok Kft.

Fotók: a szerző és a Kecskeméti Lapok archívumából

ISBN 978-963-9947-08-5

Kecskeméti Lapok Kft. 2009
Felelős kiadó: Mészáros László

Nyomda: ETO-PRINT Budapest

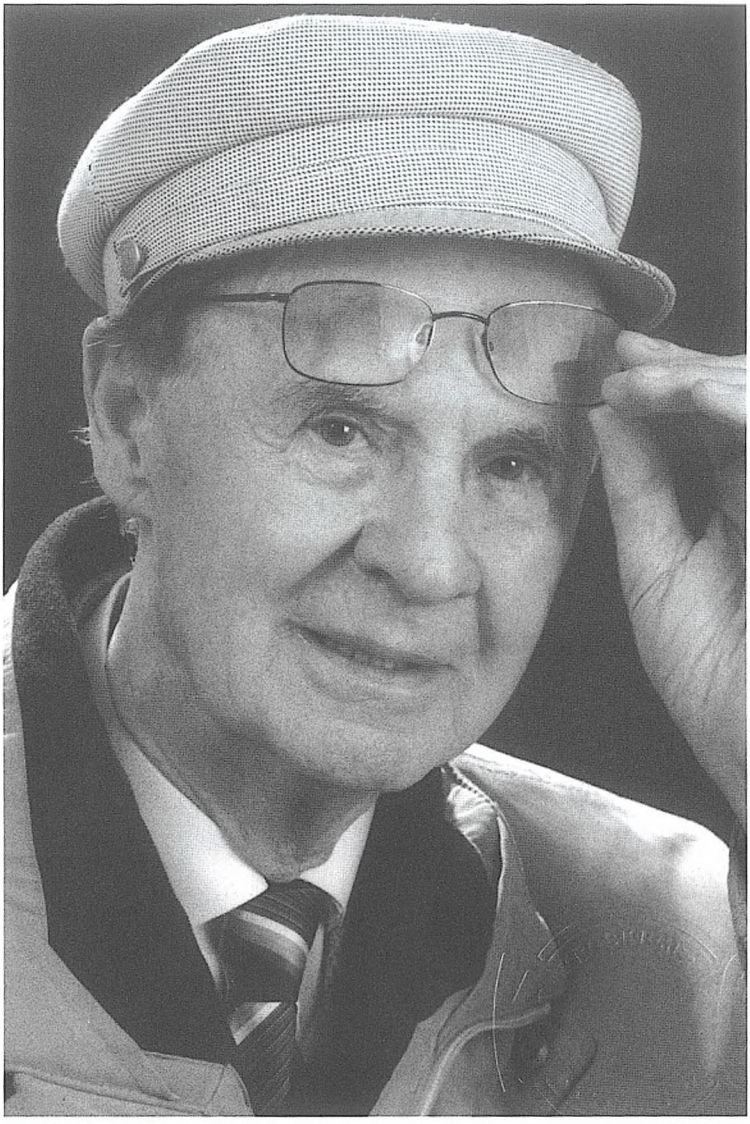
KUTI BÉLA

ÉLETEM ÉS A CSODÁK

Magyar
Múzsa
Könyvek

Kecskeméti Lapok Kft.

Bahget Iskander felvétele

AJÁNLÁS

Olyan embereknek ajánlom ezt a könyvet, akiket magam is tisztelek és becsülök. Előre is köszönöm, ha ebben a nehéz világban időt szentelnek az elolvasására. De mielőtt belefognának, jól gondolják át a következő kérdéseket.

Az a helyes életforma, ha valaki megvalósítja önmagát, pedig se előképzettsége, se iskolai végzettsége nincs hozzá, csak a jó ötletei, gondolatai, akarata és kitartása, és ezzel lehetősége adódik arra, hogy többszörösét keresse az akkori fizetéseknek, amit családjára költ?

Vagy pedig az a helyes életforma, ha valaki reggeltől estig otthon meghúzza magát a felesége szoknyája mellett, nem tud segíteni a családjának, és nem tesz semmit a közösségért?

Önök szerint melyik életforma a helyes? Az is igaz, hogy ha az első utat választják, arra a magánéletük rámehet. Ezért lehet, hogy én nem jól döntöttem. Mégis azt hiszem, hogy az elsőként leírt életforma választása jó gondolat volt. Így legalább el tudok számolni a Jóistennek a rám bízott feladatokkal.

Amikor a semmiből feltörekvő kisember az üzleti életben sikeres lesz, az emberek érdekében végzett sokrétü munkája országosan elismert lesz, ez idő alatt a magánélete kegyetlenné válik. Erről sohasem beszéltem se a családom, se az ismerőse-

im körében, mert úgy éreztem, a magánéletem az csak rám tartozik. A sikereimmel próbáltam enyhíteni a fájdalmakat.

Bizonyára lesz, aki azt gondolja, amit olvas, az nem lehet igaz, ilyen nincs. Nem is igénylem, hogy azonnal elhiggyék, pedig így történt, az első perctől a mai napig. A könyvemben megírt történet: az én életem. A mai napig vállalom és szeretem. Ha újra kellene kezdeni a gyerekkoromat és a tanulókoromat, ugyanígy végigdolgoznám, ha a körülmények megkívánnák. Ez az egykori kis ember hosszú élete folyamán olyan dolgokat oldott meg, olyan eseményeket szervezett, illetve olyan dolgoknak volt sokszor elszenvedője, máskor büszke vezetője, amikhez igen nagy erő és kitartás kellett. Honnan volt ez az erő? Kitől és miért kaptam én ezen nagy segítséget? Úgy gondolom, hogy kedves olvasóim a könyv végére érve megértik, tudni fogják a segítség igazi eredetét.

Van egy szép mondás, valahol olvastam: „Az az ember nem élt hiába, aki hagy maga mögött valamit!" Én úgy érzem, hagyok, és erre büszke is vagyok!

Eljutottam abba az életkorba, amikor mindenkinek megbocsátok, még az ellenségeimnek is, mert így nyugodt a lelkem. És mert az emberi lét értelme nem a gyűlölködés, csakis a szeretet.

Kívánom mindenkinek, hogy szeressék egymást, higgyenek és merjék vállalni önmagukat.

Az Isten kísérje minden léptüket!

Kecskemét, 2009. szeptember

Kuti Béla

Az apró hibákért pedig, tisztelt olvasóim, az elnézésüket kérem, de ez a könyv nincs „kozmetikázva", mert én az egyszerűség híve vagyok.

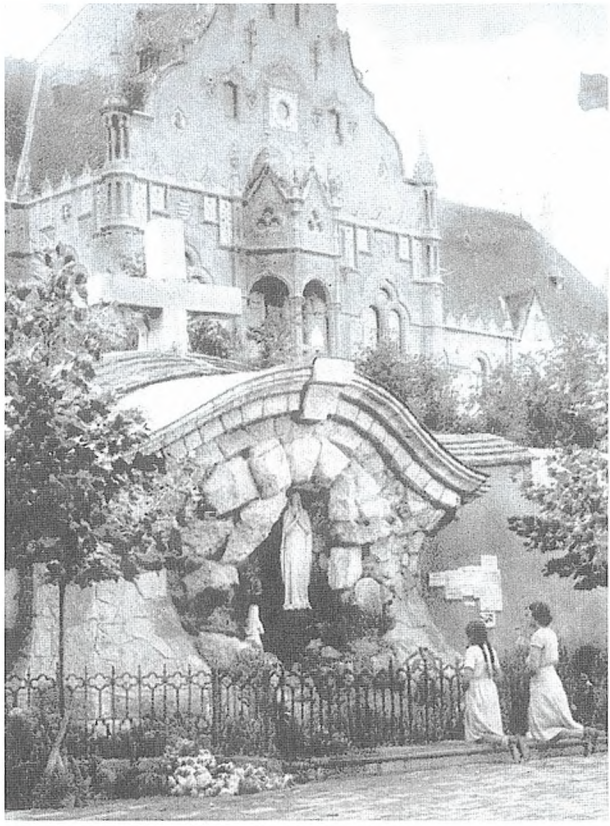
GYERMEKKOROM

A nevem Kuti Béla, 1924. december 15-én születtem Kerekegyházán. Édesanyám Kurucz Ilona, édesapám Kuti János volt. Öten voltunk testvérek, közülük én vagyok a legidősebb.

Édesanyám 1900-ban született, ő egy bájos, törékeny teremtés volt. Ruházata, hajviselete a kornak megfelelően szolid volt. Ő gondoskodott a gyereknevelésről és a háztartásról. Mellette ruhavarrást vállalt, ezzel pótolta apukám kevés fizetését. Sok pici éhes száj tátogott mindennap anyukám körül. Nagyon sokat dolgozott szegény, én akkor még kicsi voltam, mégis azon gondolkodtam, hogyan tudnék fáradt szüleimnek segíteni.

Akkoriban nem sok munkalehetőség állt rendelkezésükre az embereknek. Nagy és szegény család voltunk, mégis szeretetben nevelkedtünk. Igen sokat éheztünk, fáztunk, ruhánk is kevés volt, mindig az húzta fel a jó cipőt, aki messzebb ment otthonról. Nem okoltuk ezért a szüleinket, nem ők tehettek róla. Apukám is megpróbált munkát keresni, de nagyon nehéz volt.

Édesapám nagyon ügyes és jószándékü hentes volt. Mivel se pénzünk, se tőkénk nem volt ahhoz elég, hogy saját üzletet nyissunk, ezért fogadott el egy ajánlatot. Budapestről felkereste őt egy férfi, aki mint „társ" munkát ajánlott neki. Apu-

A Barátok temploma és a városháza az 1920-as években

kám fontolóra vette az ajánlatot. Nem volt más választása, üzent a „társnak", kezdjük el együtt a munkát.

Az úgy történt, hogy a pesti nagyvásárban felvásárolta a sertéseket, leküldte Kerekegyházára, apuka ezeket feldolgozva küldte vissza a „társnak". Ő a kész áruért rendesen fizetett. Amikor ez a lehetőség már több alkalommal adódott, apuka örült, hogy végre nem kell éheznünk. Mivel apukám jószándékú volt, elgondolkodott azon, hogy miért ne segítsen ő a faluban élő termelőknek, hisz az ő sertésüket is el lehetne adni feldolgozva Pesten. Megbeszélte ezt a „társával", mit szólna ehhez, aki örömmel fogadta az ötletet, hiszen ez nagyban megkönnyítette az ő dolgát is.

Ezek után a falubeli emberek és a termelők feldolgozásra átadták apukának a sertéseket, azzal a feltétellel, hogy akkor kell majd kifizetni az árát, amikor a „társ" visszaküldi a pénzt. Ez egy ideig rendben is ment. A „társ" egyre több árut rendelt, mindenki örült ennek, pedig akkor egy kiló hús ára 90 fillér volt. Úgy voltunk vele, hogy sok kicsi sokra megy.

Csakhogy egyszer, amikor konténer mennyiségű árut szállítottak neki, a „társ" nem fizetett. Amikor ez megtörtént,

Édesapám, Kuti János fiatalkorában

Édesanyám és Béla fiú, 1928 körül

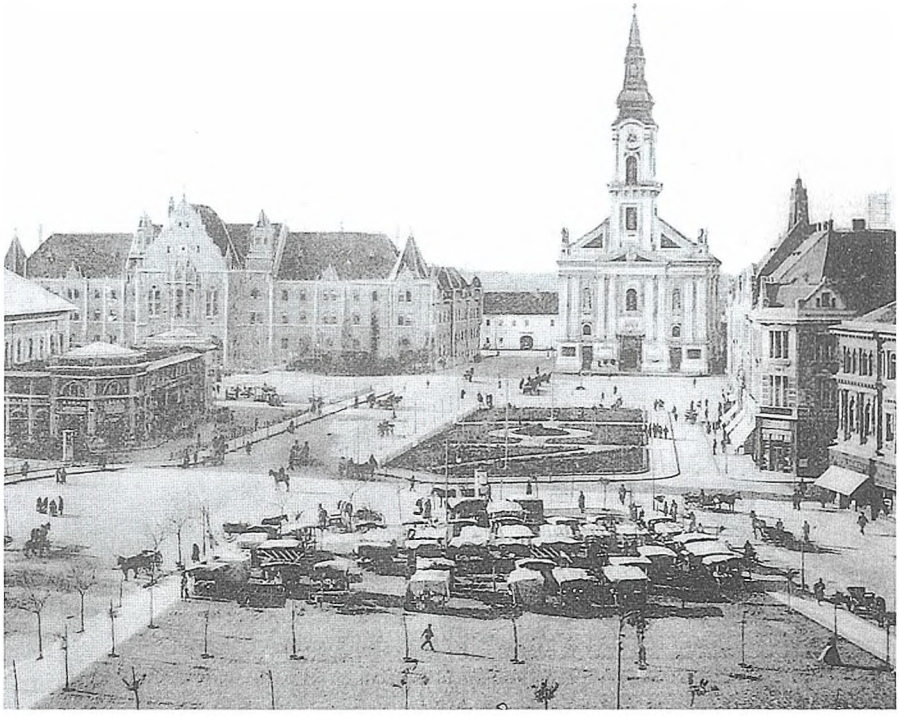
természetesen a termelők azonnal apukára támadtak és követelték a pénzüket. Azonban bottal üthették a nyomát a „társnak".

Nagy bajba került az egész családunk, tulajdonképpen menekülnünk kellett az otthonunkból. Apukám nagyon szégyellte magát, pedig nem ő csapta be az embereket, hisz őt is becsapták. Édesapám nagyon el volt keseredve, érezte, hogy innen nincs kiút, de megfogadta, hogy mindenáron vissza fogja fizetni a termelőknek az őket megillető pénzt. Féltünk, hogy apuka öngyilkos lesz, abban reménykedtünk, hogy az egész család összefogva átvészeli valahogyan ezt a nehéz időszakot. Öngyilkos ugyan nem lett, de sajnos elkezdett kocsmába járni. Azt a kicsi pénzt is elhordta, amit eddig meg tudtak spórolni. Így történt az első tönkremenésünk.

Nem volt se pénzünk, se otthonunk, nem volt mit tenni, elmenekültünk Kecskemétre albérletbe. Kilátástalannak éreztük a helyzetünket, az albérletet csak addig tudtuk használni, amíg hitelt adtak rá, ezért kéthavonta változtattuk a lakhelyünket. Főleg a negyedik kerületben laktunk. Édesapám mindent megtett annak érdekében, hogy állást szerezzen, de sajnos sehogy sem sikerült. Mivel az ő szülei is nagyon szegények voltak, tőlük sem remélhetett segítséget. A családban senki sem volt, aki tudott volna segíteni rajtunk. Mindennap rettegésben éltünk, csak apuka nehogy teljesen feladja a reményt.

Anyukám nem tudta ezt tétlenül nézni, ezért munkalehetőséget keresett. A gyereknevelés és a varrás mellett szerzett valahonnan egy kis sátorféleséget, és a Barátok templomával szemben, a tejtermék piacon sajtot és túrót kezdett el árulni. Csupán pár kilónyi volt mindegyikből, de az is sokat számított. Sok pénzt nem tudott keresni vele, de más megélhetésünk akkoriban nem volt.

Nem nagyon fényesen éltünk, de ennél többet már nem tudott tenni a családért. Éhen nem haltunk, hozott haza egy kis túrót, ettünk sós kenyeret egy kis szaharinos teával, vizes cukros kenyeret, és ennyi volt, többre nem tellett. Az életünk nem volt egyszerű, mi mégis boldogok voltunk, hisz „valaki" mindig vigyázott ránk, így utólag visszagondolva.

A kecskeméti főtér az 1930-as években

Mivel albérletben laktunk, így se kertünk, se állataink nem voltak, hogy legalább ezen feladatok ellátásában tudtunk volna segíteni a szüleinknek. Gyerekkoromban, így, hogy sokan voltunk testvérek, játékunk nem volt, egymással tudtunk játszani, de mi ezzel beértük. Bár mindig foglalkoztatott a gondolat, hogy nekem tennem kellene valamit. Segíteni kellene valahogyan, de hogyan?! És akkor már megint jött egy hang: „DOLGOZZ FIAM!".

1931-ben jártam az első elemit Kecskeméten a Mátyás téri iskolában. Emlékszem, az igazgatót Fazekas igazgató úrnak hívták. Az igazat megvallva, nem szerettem tanulni, mindig az járt a fejemben, én DOLGOZNI AKAROK, hogy segíthessek a szüleimnek!

ELKEZDTEM DOLGOZNI

Egy nap, amikor 1931-ben az iskolából hazafelé mentem, besétáltam a főtérre. Megálltam a nagytemplom előtt, és a mai napig nem tudom, hogy miért, de úgy éreztem, hogy be kell mennem a római katolikus nagytemplomba. Megálltam az oltár előtt, és odajött hozzám Kovács plébános úr:

– *Hát te, fiam, mi járatban vagy?*

– *Plébános úr kérem, Kuti Béla vagyok. Én azért jöttem, mert én szeretnék dolgozni!*

– *Hát dolgozz fiam!*

– *De hogyan? Nincs pénzem. Én arra gondoltam, hogy rumos cukorkát fogok árulni. Plébános úr, tessék szíves nekem kölcsönadni egy pengőt!*

– *Mit akarsz te ennyi pénzzel kezdeni, fiam?*

– *Plébános úr kérem, én elmegyek a Szabó cukorkáshoz, és beszerzem az első árumat.*

A plébános úr megsajnált, adott

Kovács Sándor plébános

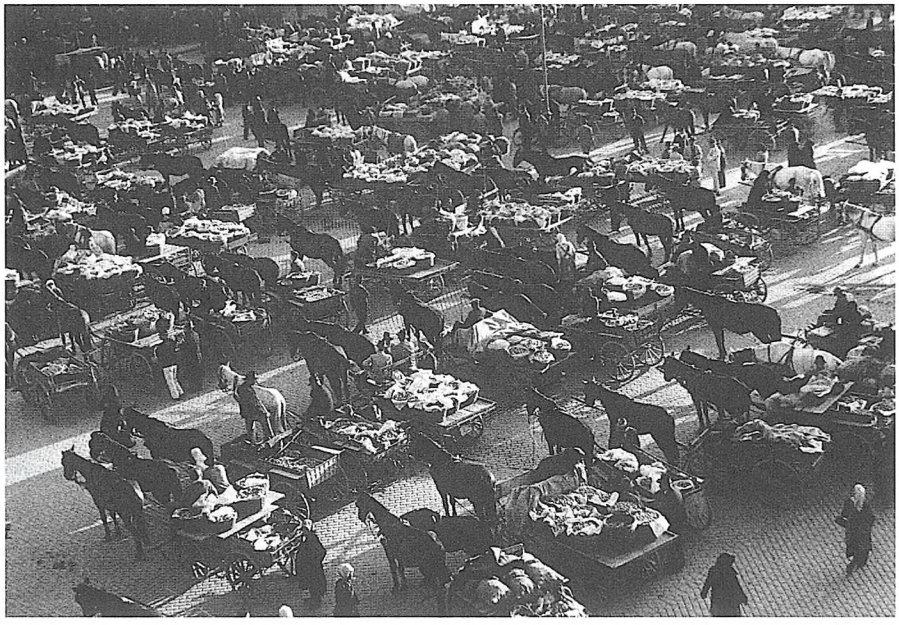
egy pengőt, és én egyenesen a Szabó cukorkáshoz rohantam, kezemben szorítva az egy pengőt.

Szabó úr akkor a Klapka utcán lakott egy sarki házban. Bekopogtattam az ajtón, és mondtam a Szabó úrnak: „Van énnekem egy pengőm, tessék nekem rumosat (Dianás cukorka) adni, mert én árulni szeretnék!"

Szabó úr csodálkozva nézett rám, hisz hét évesen, kis törékeny gyerekként akartam dolgozni. Volt egy kis kosárkám, amibe beletettem az egy pengőért kapott árut. Körülbelül 70 darab cukorka volt. Ez lett életem első „áruja".

Akkor este tíz óra körül elszöktem otthonról és az egy pengőből vett Dianás cukorkát elkezdtem árulgatni. Úgy gondoltam, ha ezt a segítséget a templomban kaptam, mégiscsak a templom környékén kellene kezdenem árulni.

A nagytemplommal szemben volt egy régi épület, annak a sarkán egy patika állt. A bejáratánál a lépcsőfeljáróra leültem, és itt kezdtem el a munkát. Az első napokban hiába dolgoztam, a munkám elég eredménytelen volt, el is keseredtem. Hogy fogok én így segíteni a szüleimnek?

A híres kecskeméti barackpiac

De kitartóan mentem és mentem, mindennap. Tavasztól őszig, nyáron melegben, télen hidegben, semmivel sem törődtem. Ennek sikerülnie kell! Nekem dolgoznom kell!

Piacozók a főtéren

Két-három hét után rájöttem, hogy akkor tudok sokat árulni, amikor a kisebb falvakból feljönnek lovas kocsival az emberek, és mivel ők már este indulnak, lehet, hogy az én kis édességem talán jól esne nekik. A lovas kocsik éjjel fél egykor érkeztek a nagytemplom elé. Én ott, a templom lépcsőjén ülve bóbiskoltam, de amikor megérkeztek a lovas kocsik, felugrottam, szaladtam utánuk, felkapaszkodtam a kocsikra, így árultam a rumos Dianás cukorkát.

A kicsi árulásaimból keresett pénzecskét összegyűjtögettem, este későn szaladtam vele a cukorkáshoz, megütögettem az ablakát, beadtam a neki járó pénzt, és ő kiadta az ezért járó másnapi árumat. Amikor jött az ősz, a Budai utcai iskolába jártam. Oda is mindig vittem magammal a kosaramat, betettem a pad alá, és a szünetekben ott is árulgattam a fiúknak. Iskola után szintén kimentem a főtérre, és estig folytattam az árulást. Ilyenkor már nagyon álmos voltam, rohantam haza, mert várt rám a holnapi munka. Másnap, iskola után szintén mentem az én kis megszokott helyemre, remélve, hogy ma több pénzt tudok keresni. Fáradt voltam és nemegyszer elbóbiskoltam. Így néha sajnos az is megesett, hogy loptak az áruval teli kosárkámból.

A pénzt mindig a zsebembe dugtam, nehogy el tudják lopni. Féltem, hogyan fogok elszámolni a pénzzel, miután loptak tőlem. Rájöttem, hogy ha egy kicsit drágábban adom az árumat, akkor be tudom hozni az ellopott áru értékét. Így is cselekedtem, mi mást is tehettem volna?!

Kecskeméti utcakép gyermekkorom idejéből

Ez így ment hónapokig. Sokat fáztam, nem volt meleg ruhám, se takaróm, hogy betakarózhassak. Alig vártam mindig a jó időt. Nyáron jobb dolgom volt. Sokáig nem tudtam a fenekemen ülni, egy picikét messzebbre merészkedtem a templomtól. Igaz, ott éreztem magam biztonságban, úgy éreztem, vigyáznak rám. Az esti korzón elég sok ember megfordult, kihasználva a lehetőséget, oda is elmerészkedtem. Sőt, bátorkodtam bemenni az exportőrök közé, a vendéglők és kocsmák bejáratához is.

Elmentem az Arany János utcai, akkoriban Vajnár-féle vendéglőbe, a Bem utcai Kék-Egér vendéglőbe, ami hajnali négyig volt nyitva. Onnan továbbmentem a Gáspár András utcába (ahol most az Alföld Áruház áll), és az Arany Bárány kocsmába is. Ezek voltak az én törzshelyeim. Így lassanként kialakult a „törzsvásárlói köröm".

Szüleimet nagyon bántotta, hogy én hétéves koromban kénytelen voltam elmenni dolgozni, hogy tudjak rajtuk segíteni. Apukám újabb munkalehetőséget talált, a család nagy örömére. Vett egy bárányt, és feldolgozva elkezdte árulni otthon, háznál az ismerősöknek. Amikor elfogyott az áruja, erő-

re kapott, vett két-három bárányt, és szintén feldolgozva eladta. Nagyon boldog volt, és ebben látta az újrakezdés lehetőségét. Ezekből a pénzekből próbálta visszafizetni az előző tartozásait, hogy végre megnyugodjon a lelke.

Amikor már kereslet volt a bárányhúsra, úgy döntött, vesz 13 darab bárányt. Hogy miért pont 13-at? Senki sem tudja. Merthogy ez lett végül a második veszte. Az egyik szomszéd, aki irigy volt rá, feljelentette. Az akkori hatóság kiment a házhoz, és elvitte mind a 13 darab bárányt. Se a szomszéd, se a hatóság nem törődött azzal, hogy hét ember szájából veszik ki a falatot, és veszik el tőlük a megélhetés lehetőségét.

A család újra nagyon elkeseredett. Anyuka szerencsére még mindig árulgatott a tejpiacon, így nem maradtunk éhen. Sajnos, apuka második tönkremenése még mélyebbre taszította őt.

Odáig jutott, hogy az Anyukától ellopott túróból és tejtermékből cigarettát és italt vett magának. Úgy éreztük, ebből a helyzetből soha nem fogunk kilábalni. Kezdhettünk mindent elölről.

Újra hálás voltam Kovács plébános úrnak, hogy az egy pengő segítségével el tudtam kezdeni dolgozni. Ha ez nem történik így, akkor a nagy családnak semmi lehetősége nem maradt volna a megélhetésre. Így újra anyuka és az én munkám adta a kenyeret a családnak.

Ki kellett találnom valamit, amivel még több pénzt tudok hazavinni. Úgy gondoltam, el kell mozdulnom a megszokott helyeimről, és ekkor megint kaptam egy segítséget, „egy hangot", a szó csak ennyi volt: GYÜMÖLCSPIAC! Azt hittem, hogy én találtam ki, de én nem lehettem ilyen okos, el kellett fogadjam, hogy talán valaki vigyáz ránk.

Hallgattam a szóra és elindultam a piac irányába. Ott nagyon kicsinek éreztem magam. Csak mentem, mentem, és megálltam a piac közepén. Nem tudom, honnan volt ennyi erőm, de elkezdtem hangosan kiabálni: *„Rumosat tessék, rumosat tessék, kettő fillér darabja a rumosnak, tessék venni!"*

Először csak vártam és figyeltem. Mi lesz ebből? Tovább folytattam: *„Itt a rumos, rumosat tessék! Tessenek jönni, tessenek venni!"*

Csodálkozva láttam, hogy mindjárt vett valaki kettő darabot. Tovább kínáltam az árumat, és csak jöttek, jöttek az emberek, én pedig nagyon boldog voltam! Úgy éreztem, hogy ma már tudok valami kis pénzt adni anyukának. Az is igaz, hogy a piac nagyon jó helyen volt: a nagytemplom és a mostani szálloda közötti téren, ahol ma egy szökőkút található. Ez volt a gyümölcspiac helye.

Szép lassan rájöttem, hogy nem mindegy, mikor jövök ki a piacra. Hiszen ez a piac nem egy hagyományos városi piac volt, hanem a Duna-Tisza közéről, Ceglédtől Soltig, mindenhonnan idejártak. Akkoriban Kecskeméten a gyümölcsöt lehetett legjobban eladni és az exportőrök is itt vásárolták fel az árujukat. Vidékről 50-60 kétlovas kocsival jöttek fel a gyümölccsel, amit Bécsbe és több helyre szállítottak. Az asszonyok dolga volt a ládákba rakni a portékát, és így vitték ki a vonathoz. A vonat éjfél körül indult, és reggel már Bécsben volt a friss áruval.

Úgy éreztem, hogy nekem figyelnem kell ezt a piaci életet, mert engem ez nagyon érdekel. Már nem értem be csupán a cukorkák árulásával. Megfigyeltem, hogy a nagy vásárokon – ami természetesen szezonális volt –, nagyon nagy a lehetősége a pénzkeresés-

Hétről hétre megtelt a főtér emberekkel

nek. Így elhatároztam, hogy még több időt szánok a munkámra. Ekkor voltam 9-10 éves.

Áruszállító lovas kocsi

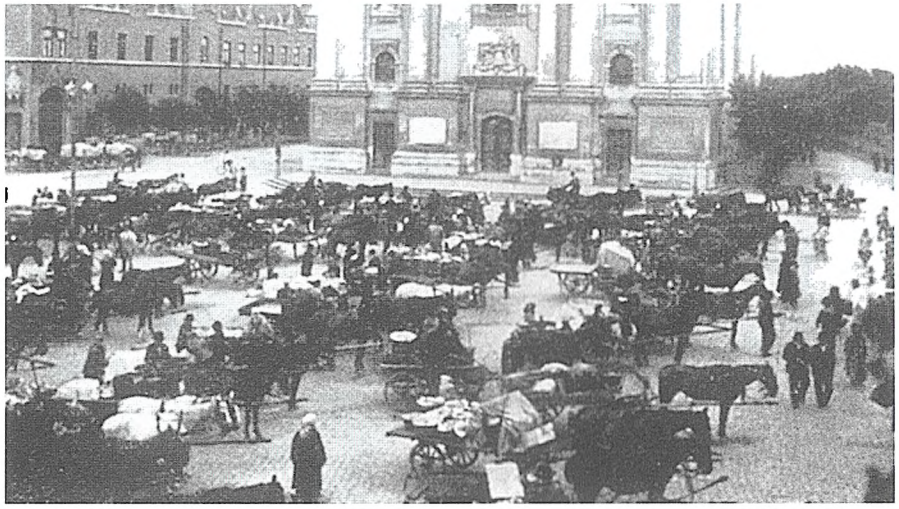
Egyre többet tudtam dolgozni, szinte alig voltam otthon, így a szüleim kezdtek sajnálni.

Anyuka és apuka úgy döntöttek, hogy megpróbálnak együtt tenni valamit a családért. Akkor már minden gyerek elég nagy volt ahhoz, hogy egyedül lehessen őket hagyni.

Anyukának ajánlottak egy lehetőséget a tejpiacon, és ő bevonta Apukát is ebbe a munkába. Egy Fábián nevezetű úr megjelent, és anyukáékat arra kérte, hogy vegyék be a tejtermékárulásba őt is. Volt tőkéje, nagyobb mennyiségben tudott tejterméket feldolgoztatni, csak azt nem tudta, honnan szerezze be hozzá az alapanyagokat. Ebben kérte anyukáék segítségét. És ezzel ő több pénzt ígért nekik, mint amit az árulásból szerezni tudtak.

Szüleim, mivel jóhiszemű emberek, elmondták ennek az úrnak, hogy hol lehet beszerezni az árut, annak reményében, hogy nekik is több pénzük lesz. Segíteni kezdtek neki. Ment is ez egy darabig, a férfi a tejterméket Tömörkényben vette, majd Kecskemétre szállította. Itt dolgozták fel, majd Budapestre vitték a Nagyvásártelepre eladni. A család már biztonságban kezdte érezni magát, amikor egyszer csak a Fábián úr így szólt:

– Na, Kuti bácsi, most már én is tudom, mit és hogyan kell csinálni. Látom a munka menetét, tudom, mit honnan kell beszerezni, tudom, hol kell eladni, tudom, hogy hova kell szállítani, és úgy gondoltam, hogy ezt magam is meg fogom csinálni. Miért dolgoznánk ketten, ha nekem így több

Hajnalban érkeztek az árusok

hasznom maradhat?! Köszönöm az eddigi segítéségét! Isten áldja!

Szüleim teljesen összetörtek, ez lett végül apukának a harmadik tönkremenése. Amikor már azt hitték, hogy végre eleget tudnak tenni a gyerekekért, és nemcsak sós kenyeret tudnak nekik adni teával, akkor rájöttek, hogy sajnos újra kezdhetik elölről.

Istentől kapott segítséggel éltünk tovább abból a kicsi pénzből, amit én a piacon az árulással tudtam keresni. Most éreztem először, hogy vége van a gyerekkoromnak, innentől felnőttként kell dolgoznom. Ekkor voltam tíz éves.

Szerencsére megismerkedtem a kisgazdákkal, akiknek nagyon sokat köszönhetek. Hogy mit? Azt most elmesélem.

Minden évben rendeztek legalább kétszer kisgazda bált. Én 1934-ben azt az ajánlatot kaptam tőlük, hogy a bálon lássam el a büfés feladatát. Gyerekkorom óta ismertek, megbíztak bennem, úgy gondolták, én már el tudom látni ezt a feladatot. Nagy kihívásnak tekintettem, de nem tehettem, hogy „nemet" mondok. Hazarohantam és mondtam édesanyámnak:

– *Édesanyám, tetszik tudni, mit bíztak rám a kisgazdák?*

– *Fiam, én nem tudom, mit mertek rád bízni tíz évesen?!*

– Anyuka, rám bízták a bál büféjét, és arra gondoltam, tessék velem jönni, segíteni nekem.

– Ugyan fiam, hogy mennék már, nincs nekem szép ruhám!

– Ne törődjön vele édesanyám, nekem az egyszerű ruhában is szép tetszik lenni, és különben is nem a bálba megyünk, hanem az ott szórakozó embereket kiszolgálni. Ugye, eljön velem, anyuka?

– Persze fiam, hogy hagynálak magadra, ha már a Jóisten ilyen nagy lehetőséget adott nekünk.

Így elmentünk ketten, kicsit félve, mert ez volt életem első „nagy" lehetősége több pénz keresésére. Anyukának a bál előterébe készítettem egy asztalt, amire kosárkákba elhelyeztem gyümölcsöt, csokoládét és sok-sok finomságot. Anyuka itt árult.

Én egy szögletes, nagy kosárral, amit szintén megpakoltam naranccsal, mandarinnal és különlegességekkel, elindultam a vendégek között.

Büszkén árultam, mert erre a bálra nem is engedtek be rajtam kívül senkit. Nem tudom, mivel érdemeltem ki ezt, de jól esett. A bál nagyon jó hangulatban zajlott. Kellemes meleg volt odabent, hangulatos zene és jókedv töltötte be a báltermet.

Vették az árut, könnyebb volt itt, jó melegben dolgozni, mint az utcán. El sem hittem, hogy ilyen kellemes környezetben mennyivel jobb dolgozni. Tetszett ez a munka. A bál hajnali négy óráig is elhúzódott. Reggel, amikor az árulásnak végére értünk, nem hittünk a szemünknek: 70-75 pengőt is kerestünk.

Ha sikerül mind a két báli rendezvénynek eleget tennünk, akkor ketten 150 pengőt is tudunk keresni. Akkoriban ez nagyon sok pénz volt a mi héttagú családunknak. Elég volt egész télre, zsírra, húsra, szalonnára, kenyérre és cukorra.

A báli szezon után jöttek sorra a különféle rendezvények. A következő lehetőség a „Dalárda bál" volt. Én ide Szili bácsi segítségével jutottam be, aki a szomszédunkban lakott. Jót akart nekem. Örültem is a lehetőségnek, bár itt csak 20-25 pengőt sikerült keresnem, de én ezzel is beértem.

Így néztek ki a bálozók abban az időben

Ezt követték a táncestek a Proti (Protestáns) Egyesületben. Ott 10 pengőt kerestem.

A „Kereskedő Ifjak" rendezvényére is engem hívtak büfésnek, ott már 10-15 pengőért dolgoztam. A lehetőségeim egyre szaporodtak, így hála Istennek az eddigi egy-két hónapos albérleteinket felválthattuk, és már nem kellett olyan sűrűn költöznünk. Az egész család nyugodtabb lett.

Boldog voltam én is, hogy végre látványosan segíteni tudtam szüleimnek. Hosszabb távra be tudtunk költözni Kecskemétre, a Kisfaludy utca 37. szám alá, ami egy szoba, konyha és kamrás lakásból állt, amibe belefért két ágy és egy pad. Mivel heten voltunk, az egyik ágyban anyukám és apukám aludt, a másik ágyban a 4 testvérem, én pedig a padon. Ha éjszaka dolgoztam, az öcséim nagyon örültek, mert akkor az egyik a padon alhatott az én helyemen, és hárman jobban elfértek az ágyban. Most már volt lehetőségünk egy kis tartalék élelem összegyűjtésére. Már tudtunk venni krumplit, főzni puliszkát, kukoricalisztből készült süteményt, és ez nekünk újdonság volt. Végre egy kis könnyebbség állt be az életünkbe, úgy éreztük, vigyázott „valaki" ránk. Ezt csak olyan ember tudja megérteni, aki volt már szorult helyzetben, és kis pénzből kellett élnie.

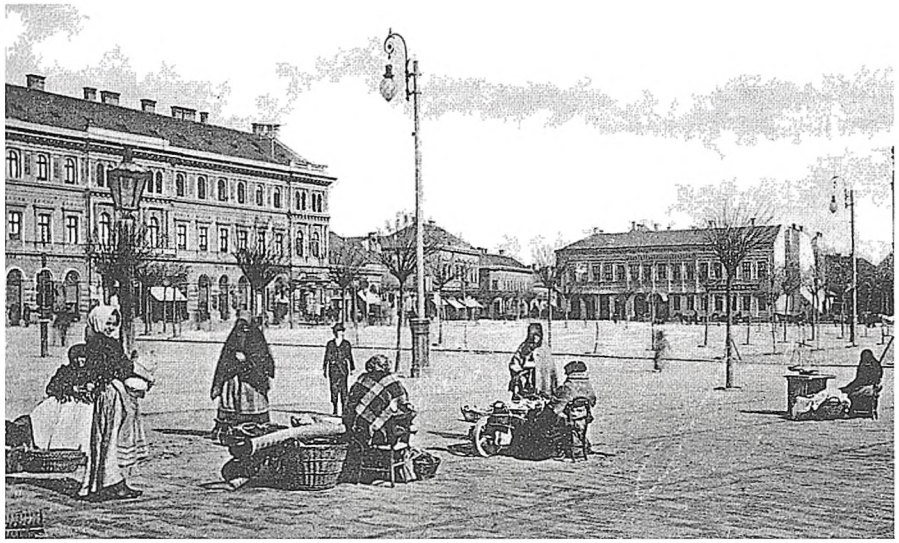
Én tízévesen arra gondoltam, hogy fontos vagyok a család-

nak, és azt hiszem, ez adott erőt arra, hogy tovább dolgozzak, és segítsem anyukát és a kicsi testvéreimet. Mint említettem az előbbiekben, rájöttem, hogy korábban kell kijárnom a piacra ahhoz, hogy több árut tudjak leadni. Elhatároztam, hogy amikor szüleim éjszaka alszanak, én éjjel 1-2 órakor felkelek, és elindulok a piacra, mert ilyenkor érkeznek az első árusok. Őket kellett időben elérnem ahhoz, hogy több árut tudjak eladni.

Ettől kezdve próbálkoztam a korai keléssel. Nem volt egyszerű dolog, de nem volt más választásom. Édesanyám párszor felébredt, amikor indultam. Szomorú volt, hogy nekem is kell dolgoznom a családért, de ezzel együtt biztos büszke is volt rám.

Úgy döntöttem, hogy a család éjszakai nyugalmát ne zavarjam meg, inkább pár napig haza sem megyek, mert úgyis olyan korán kell kelnem, hogy szinte fölösleges lefeküdnöm. Annyit pedig bóbiskolni is tudok valamelyik árusítóhelyem közelében. Akkor tértem haza, amikor ruhát kellett cserélnem. Mivel ebben sem volt nagy választék, édesanyám gyorsan kimosta, megvártam, míg megszárad, és tiszta ruhában mentem vissza.

Gyűjtögetve a sikerélményeket, kezdtem egyre ügyesebb

Egész nap kinn ültek az árusok a főtéren

lenni. 1934 nyarán és ősszel kezdődtek a Bugaci Napok. Ezekre a rendezvényekre külföldi vendégek busszal érkeztek a városháza elé. Ott történt a fogadásuk. A városháza nagytermében pálinkával és pezsgős koccintással üdvözölték őket. Nekem ez újdonság volt. Külföldi emberek, gondoltam, hűha, akkor ők biztos nem ismerik a finom kecskeméti barackot és friss gyümölcsöt.

Az első Hírös Hét emblémája

Kiskosaramat, ami szinte mindig nálam volt, telepakoltam gyönyörű barackkal, szőlővel és friss gyümölccsel. Ezzel indultam a városháza bejárata elé, és itt kínálgattam a portékámat. A külföldiek csodálkozva nézték a gyönyörű barackokat, nem is tudtak ellenállni a vásárlásnak. Lehet, hogy csak azért vásároltak, mert kisgyerek voltam, hiszen csak 1-2 darabot vettek, de én ennek is örültem. Így tudtam keresni 2-3 pengőt. Hálás voltam, hogy ismét kaptam egy lehetőséget. Ennyi erővel el is zavarhattak volna a városháza elől.

Éjszaka gondolkodtam, mit lehetne árulni ahhoz, hogy maradandó emlékkel térhessenek haza a vendégek Kecskemétről. Kitaláltam, hogy szerzek Kecskemét feliratú, kicsi boroskancsókat. Reggel szereztem is, és ezekkel mentem a Tanácsháza elé. Volt is sikere az ötletemnek. Rájöttem, hogy az idegenforgalomnak egyedi dolgokra van szüksége. Éreztem, hogy most is tanultam. Ezek után az idegenforgalom, mint lehetőség járt a fejemben.

Úgy látszik, valamelyik tanácstagnak szimpatikus lettem, mert az őszi Bugaci Napok előtt szintén megkeresett:

– *Te, mondd, fiam, az őszi Bugaci Napokon el tudnál-e jön-*

ni segíteni? Mert az előző alkalommal nagyon ügyesen dolgoztál.

Igent mondtam, hisz pénzről és egy következő kihívásról volt szó. Gondoltam magamban, nekem ezt meg kell tudni csinálni.

Az idegenforgalom vezetői elmondták, mi lesz a dolgom. A mai OTP-vel (2008) szemben volt egy kis ház, ott volt a központ. Ott tájékoztattak arról, mi lesz a dolgom. Tulajdonképpen az én munkám most nem is az árulás, hanem egy szervezésféle volt. Ez volt az első ilyen feladatom.

Ki kellett mennem a Konzervgyárba (mert hogy ott dolgozott sok lány), és keresnem kellett annyi lányt, amennyi a vendégek kiszolgálásához és szórakoztatásához elegendő volt.

Ők voltak a „pöttyös" lányok. Azért hívták őket így, mert mindig pöttyös ruhában és pöttyös fejkendőben voltak ezeken a rendezvényeken, mint ahogyan a fényképeken látható.

Nekem ugyanígy egyenruhám volt. Mi, fiúk is egyforma ruhába öltözve szórakoztattuk a külföldi vendégeket. Ha valamelyik vendég hozta a családját, és nem volt táncos párja, nekem kellett felkérni a kislányt, hogy csárdást járjak vele.

Nyárson sütik a csirkét a pöttyös lányok

Jól érezték magukat a vendégek Bugacon

A pöttyös lányok mellé szereznem kellett egy szakácsnőt is, őt Kuti Mariskának hívták. A lányokkal és Mariskával másnap reggel kimentünk a fogadás helyszínére. Vonattal utaztunk ki, hogy mire a vendégek megérkeznek a fogadásra, addigra mi készen álljunk. A pöttyös lányok feladata volt, hogy nyársra húzva, parázson forgassák a csibét, majd ebédet készítsenek a szakácsnő segítségével.

Az ebédet „Zsákai" cigányprímás zenéjére vitték ki. A kecskeméti barackpálinka, a nyárson sült csibe és a finom falatok elfogyasztása után borozgatás következett. Ebéd után már nagyon jó hangulatban volt mindenki. A lányok a hangulatot fokozni akarták, és felkérték a vendégeket táncolni.

Volt ott csárdás, cigányzene, mulatás és jókedv. Öröm volt nézni az embereket, milyen jól érzik magukat. Ha valakinek nem volt párja táncolni, én is szívesen vállaltam szerepet.

A külföldiek különösen jól érezték magukat, a siker óriási volt. Olykor tűzijátékkal is kedveskedtek a vendégeknek. A bugaci pusztaságban, a csillagos ég alatt, ropogó tűz mellett mulattak az emberek.

Úgy gondoltuk, olyan jól sikerült ez a rendezvény, hogy a következő évben is mi leszünk a szervezők. Magabiztosságunk megalapozott volt, mert a következő alkalommal is megkaptuk ezt a szervezési lehetőséget.

Nem akartuk, hogy a vendégek unatkozzanak, ezért új dolgot találtunk ki. Kecskemétre érkezve, a fogadás után felzászlózott vonattal jöttek a vendégek Bugacra. Ott átszálltak lovas fogatokra, és énekelve érkeztek a bugaci pusztaságba. Nem akármilyen fogatok voltak ezek, fogatonként két személy fért fel. Ha százan jöttek, akkor ötven kocsi várta őket.

Nagy élményben volt részük, amikor a fogatokkal végighajtottak a pusztán. Nekik érdekesség volt a látvány: a birkanyáj, a tehéncsorda, a lovas parádés műsorok. Ezek után érkeztünk Bugacmonostorra, ahol tovább zajlottak az események.

Nagyon tetszett ez az ötlet az embereknek, roppant hangulatos élményben volt részük. Utána következett szintén az evés, ivás, a tánc, éneklés, mulatás, és ez éveken keresztül rendszeresen megismétlődött. Szinte törzsvendégek alakultak ki, és persze egyre többen jártak a Bugaci Napokra. Feledhetetlen élmény volt az én számomra is.

Táncoló pöttyös lányok

A Bugaci Napok után jött egy újabb lehetőségem. Kecskeméten a régi barakkokban lakó öreg bakák naponta jártak 8-10 km-re gyakorlatozni. Én egyszer arra gondoltam, hogy a bakák után megyek, megpróbálok nekik is árulni. Gondoltam, a gyakorlatozás közben szívesen fogadják az édességeket. Itt ismerkedtem meg Vinczlér György öreg bakával.

Odajött egyszer hozzám Vinczlér György úr, aki 1938 körül a Prohászka és Vinczlér

Főtéri életkép fiatal koromból

cég, a Műkertvárosban lévő sarki fűszerüzlet-kocsma tulajdonosa volt. Arra kért, menjek hozzá tanulónak, hogy ne az utcán kelljen árulnom. Nem nagyon tetszett ez az ötlet, mert én nagyon szerettem az emberek között nyüzsögni, és már megvoltak a biztos helyeim. Bátorkodtam elmenni már a színházak, mozik és a városháza bejáratáig is.

Mivel tavasz volt és jó idő, egyszer kitaláltam, hogy én akár virágot is árulhatnék. Elmentem ibolyát szedni, édesanyám kiscsokorba összekötötte, és elindultam a Nagykőrösi utcán, ahol sétatér volt, és a sétautcán - mostani Fodor Cukrászda környékén - árultam az ibolyát. Szerettem látni, ha örülnek a kislányok, hölgyek a kis csokor virágnak. Jó érzés volt, hogy csillogó szemmel, mosolyogva fogadták.

Lassacskán azonban egyre hűvösebbek voltak az esték, fűtenünk is kellett volna, de csak öt kiló fára volt pénzünk, amit kosárban, a hátamon vittem haza. Ekkor ismét eszembe jutott a felajánlott munka.

Amikor döntenem kellett, hogy elvállaljam-e a Vinczlér úr által felkínált tanulói állást, akkor részben örültem, részben

megrettentem. Eszembe jutott sok-sok olyan epizód az addigi, gyerekkori kereskedelmi életemből, amiben volt sok nehézség, de volt sok szép dolog is. Arra gondoltam: hogy is lesz a jövőben?

Akkor én már ezután nem járok a Szabó cukorka-nagykereskedőhöz? Nem kopogtatok az ablakán és nem látom a fáradt, de azért mégis szíves mosolyát, mikor kiszolgál? Vagy nem megyek a Davidovics Manó bácsihoz, a Csongrádi utca 37. szám alatti raktárába? Mert ő mindig adott nekem valamit. Narancsot, mandarint tőle vásároltam, és olyan aranyos volt velem mindig. Biztos megsajnált, mert amikor már lemérte nekem azt az öt kilót vagy hármat, mikor mennyit vettem, akkor mindig tett bele 2-3 darabot. Szeretett a Varró bácsi is. Ezt is most el kell felejtenem? A fürdőket, vendéglőket, ahova olyan jó volt járni, olyan rendesek voltak velem, nem beszélve a kisgazdák és a többi egyesület tagjairól, akik olyan szeretettel vártak, és ha kellett nekik, ha nem, de látták, hogy van árum, látták, hogy fáradt vagyok, látták, hogy éjfél van már, azért csak vettek. Mindegyik vett legalább egy darabot. Ha nem ette meg, hazavitte, de vett, hogy segítsenek rajtam, és ezek mind eszembe jutottak.

Eszembe jutott még, hogy a színházi karzaton is árultam. Bementem előadás előtt, felmentem a karzatra és ott árulgattam a szünetben. Igaz, hogy minden második esetben leküldtek, mégis kellemes volt, mert közben nézhettem az előadást. Aztán már meg is szoktam, nem is sértődtem meg, hogy leküldtek. Természetes, hogy az ottani büfésnek nem tetszett, hogy a karzaton ülő emberek föl se keltek, le se mentek a büfébe, mert tőlem megvették a narancsot vagy a mandarint. Akkor már árultam csokoládét, nápolyit is, amit szintén vettek ott tőlem.

Sok ilyen élményre gondoltam, amikor határozni kellett, hogy elvállaljam-e ezt a tanulói állást. Sajnáltam, hogy akkor ezek eltűnnek az életemből, pedig annyira megszoktam, annyira megszerettem ezt a munkát. A kocsmákban is mindenki várt már, annyira ismertek. A Vajnár-féle vendéglővel szemben, az Arany János utcán volt egy trafik. Ott volt három főnöknő és az egyik annyira megbecsült, szeretett, hogy mie-

lőtt vett egy mandarint, mert a mandarint szerette, az ölébe ültetett az idős hölgy és babusgatott.

Eszembe jutott, hogy mindezeket a dolgokat fel kell cserélnem a tanuló státuszért. Gondolkoztam ezen sokáig, mert volt is kedvem, hogy elvállaljam, meg volt, ami visszatartott. Akkor már, végül is, el kellett határoznom, hogy tovább nem lehetek a szüleim terhére. Legalább magamat el kell tartanom egy fix helyen, és ha tudok, segítek még nekik is.

Persze, ez akkor csak remény volt. Úgy hiszem, hogy újra Isten segítségét kaptam ahhoz, hogy mégis elinduljak a nagybetűs Életbe, és elvállaljam ezt a felkínált tanulói helyet. Azokkal a gondolatokkal küszködve, hogy hátha ott olyan dolgokat is fogok tanulni, amiket eddig nem tanultam, nem tanulhattam. Hisz azért akármilyen sok helyen jártam, akármennyire szerettek, de az utcai árusítás annyira egysíkú munka volt, hogy nagyon sok mindent nem tanulhattam. Úgy éreztem, hogy 14 éves leszek nemsokára, nekem már több mindent kell tudnom. Több mindenhez kellene értenem, mert hisz előbb-utóbb, ha nagyobb leszek, akkor már nem árulhatom a rumosat a hajnali piacon fél egykor, meg semmikor, hanem akkor azt kell csinálnom, amit mint tanuló majd tanulni fogok. Mert abban biztos voltam, hogy azért ott is fogok sokat tanulni. Mindig szerettem az üzletet az életben tanulni. Iskolában nem, az igaz, de az üzleti életben igen. Végül aztán úgy döntöttem, hogy elvállalom. Így lettem a Prohászka-Vinczlér cégnek a tanulója.

TANULÓÉVEK

Megkezdtem tehát a tanulóidőszakomat a Prohászka vegyeskereskedésben. A Prohászka füszerüzlet, ahol én tanuló voltam, eléggé ismert vegyeskereskedés volt. Új élményekkel és információkkal gazdagodtam, ügy éreztem, hogy sokat tanulok.

Vinczlér György, a főnököm nagyon széles látókörű ember volt, és mindennel foglalkozott abban az időben. Mindent és mindenhonnan meg tudott szerezni. Mivel volt tőkéje, nagy tételben tudott vásárolni, mázsaszámra tudta beszerezni a tökmagot, a napraforgót, a lisztet, a cukrot. Az árut nemcsak beszerezte, hanem már megtalálta rá a vevőjét és a feldolgozóját is.

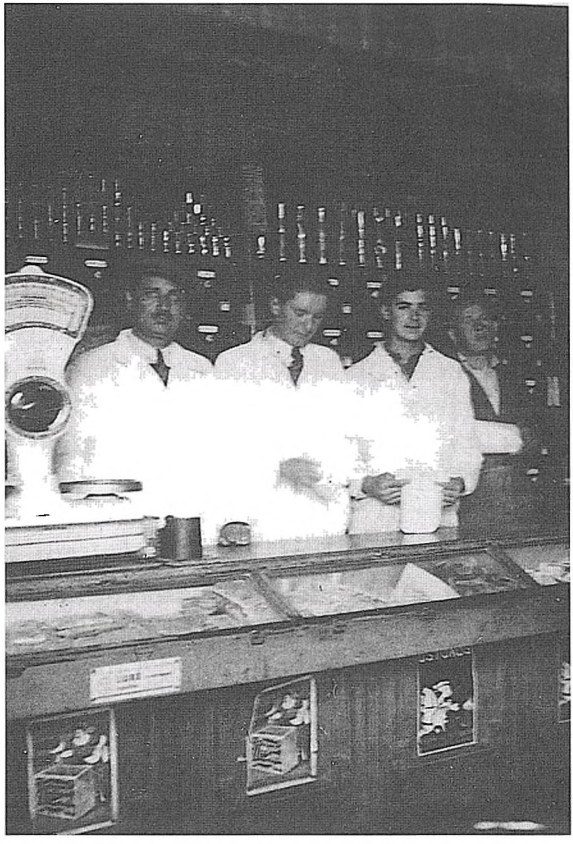
Nagyon tetszett ez a fajta kereskedelem. Igaz, én voltam a legfiatalabb inas, ezért minden aljamunkát is velem csináltattak. Amikor nem volt a vegyeskereskedésben elég munka, az ugyanebben a tulajdonban lévő kocsmában dolgoztam, ahol velem mosatták ki a kocsmai köpőcsészéket is.

Egy alkalommal megismertem az üzletvezetőt. Amint ő bekerült a Prohászka családba, nagyon sok üj ötlettel gazdagította a család kereskedését. Igazi, vérbeli kereskedő volt, tőle lehetett a legtöbbet tanulni. Ő volt az, aki a gyári, csomagolt, nagytételes árut, 10 dkg-os zacskóba is hajlandó volt kiméret-

ni. Így a kisember a kispénzből is tudott többféle árucikket is vásárolni.

Nagyon örültem, hogy végre dolgozhatok. Úgy éreztem magam, mintha már felnőtt ember lennék, pedig még mindig csak 14 éves voltam. Minden munkát megcsináltam, amit csak rám bíztak, a padláson lévő szalonnát besóztam, az 50 kilós fát kosárban a hátamon behordtam, amikor a vevő megvett tőlünk egy kosár fát, kerékpárral, már reggel házhoz szállítottam. A gazdagabbak megtehették, hogy házhoz kérték az árut. Minden reggel 8-10 helyre vittem tejet.

Minden munkára kapható voltam, soha semmire nem mondtam nemet, úgy éreztem, örülnöm kell, hogy dolgozhatok, és nem kell attól félnem, hogy nem lesz mit enni.

Ez itt Vinczlér György és a segédek, a harmadik Kuti Béla tanuló

Vinczlér úr nagyon ügyes kereskedő volt, kitalálta, hogy háznál készítsünk rumot. Öthektós hordókban készült a rum, amit akár kistételben is árulhatott. Ami nagyon tetszett, és a mai napig nem felejtem el, úgy gondolta, a forgalmat növelni kell.

Egy reggel azt találta ki, hogy az üzlet előtt pörköljünk az utcán nyers kávét és friss őrölt kávéból kínáljuk a vásárlókat. Nagyon okos ember volt, Olyan illat áradt a környéken, hogy az ember alig bírta ki, hogy ne

igyon egy kávét. Ennek a kávénak az illatát és az ízét a mai napig érzem. Forgalmát ezzel igen szépen megnövelte, én pedig büszke voltam, hogy az ő üzletében dolgozhattam és pörkölhettem a kávét. Még nagyobb kedvet kaptam a kereskedelemhez. Nagyon jó érzés, hogy az embernek van munkája és pénze.

Az ifjú kereskedősegéd

Édesanyám örült, hogy legalább egy éhes szájjal kevesebb van otthon, bár sokat idegeskedett miattam. Hogyha tehettem, neki is próbáltam segíteni, de erre sajnos már kevés időm maradt.

Egy napon, miután beértem az üzletbe, nagyon éhes voltam. A másik segéddel együtt dolgoztunk csak, gondoltam, amíg nem jön be a főnök, megeszek egy pici kockasajtot. Meglátta ezt a másik segédfiú, és amikor a főnök beért, az volt az első dolga, hogy odasúgja: „Főnök, a Béla megevett egy kockasajtot." A főnök ideges lett, kezébe fogta a mérleg serpenyőjét, majd a fejemhez vágta:

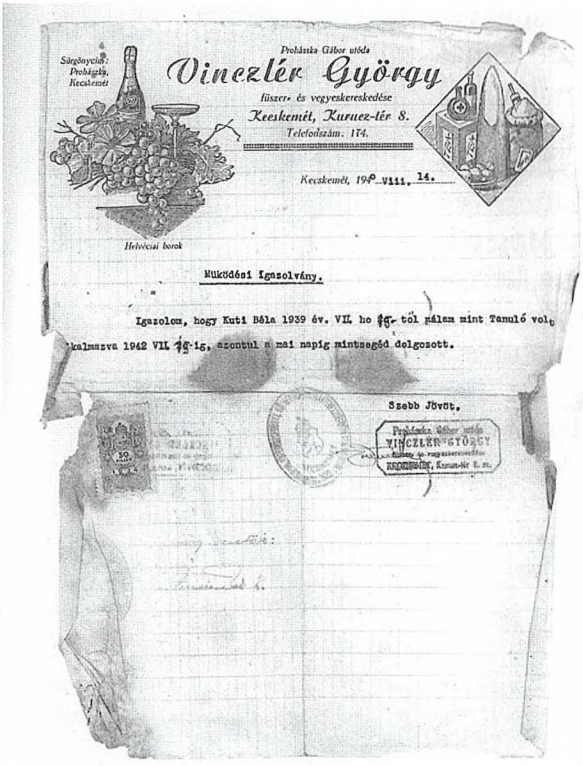
– *Hogy képzeled Béla fiam, hogy megeszel egy darab sajtot?*

– *Bocsánatot kérek, de nagyon éhes voltam.*

– *Nincs semmi baj, de legközelebb ne forduljon elő!*

Valószínű, hogy a segéd fiú irigy volt rám, mert én sokkal ügyesebb voltam, és sokkal jobban szerettek a vevők, és ezért súgott a főnöknek. Minden reggel őt küldték el a piacra vásárolni, ezzel tettek különbséget kettőnk között. De miután én rosszat tettem azzal, hogy megettem a sajtot, büntetésből a főnök úr úgy döntött, hogy én fogok járni a piacra.

Az igazság az, hogy én ennek nagyon-nagyon örültem. Mivel gyerekkoromban a piacon, az árusok között nőttem fel, egyáltalán nem állt tőlem távol ez a munka. Ha én ezt tudom, már

Vinczlér György
fűszer- és vegyeskereskedése
Kecskemét, Kurucz-tér 8.
Telefonszám: 174.

Kecskemét, 1942. VIII. 14.

Működési igazolvány.

Igazolom, hogy Kuti Béla 1939 év. VII. hó ...-től mint Tanuló volt ...almazva 1942 VII. ...-ig, azontúl a mai napig mintsegéd dolgozott.

Szebb Jövőt.

Vinczlér György igazolása a nála töltött időről

rég megettem volna a sajtot.

Ettől kezdve én jártam az üzlet részére bevásárolni mindennap. Az első vásárlásomat meglátta a főnök úr, és azt mondta:

– Béla fiam, ha én tudom, hogy te ilyen gyönyörű és friss árut hozol, ráadásul még olcsóbban, mint a fősegéd, már régen te járnál vásárolni!

– Főnök úr kérem, ugye tetszik emlékezni, hogy én már hét éves koromtól utcai árusként dolgoztam?! Így szereztem egy kis tapasztalatot. Örülök, hogy meg van velem elégedve.

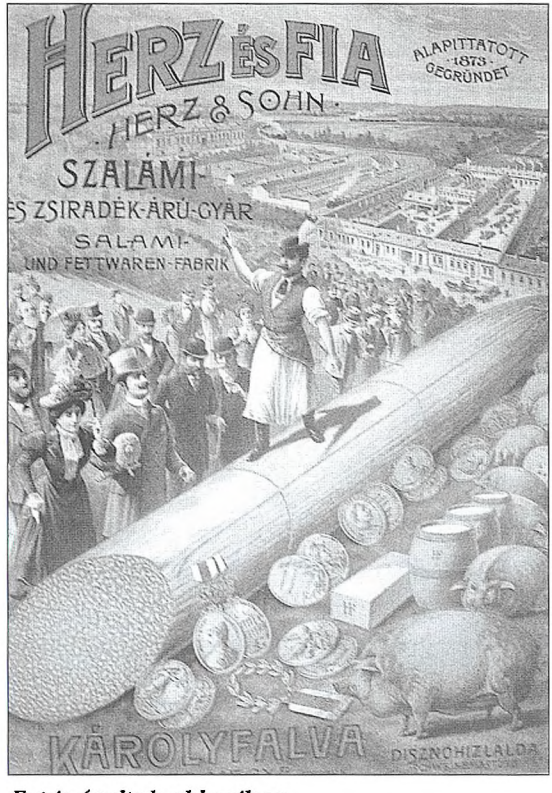
A főnököm azok után, hogy a piaci bevásárlással meg volt elégedve, egyre több fontos feladattal is meg mert bízni. Egyszer például azt mondta:

– Béla, menjél ki, hozz be öt zsák lisztet, töltsd fel az eladótartályokat, ládákat liszttel, és utána el fogsz menni a szeszfőzdébe. Tudod, hol van a szeszfőzde? A szeszfőzde a reáliskola mellett, a Serfőző utca 19. szám alatt van. Biztosan odatalálsz.

– Ó, főnök úr, persze, hogy odatalálok. Ismerem én ezt a céget, hisz a piacon sokszor találkoztam velük. A piac végén ők vásárolták fel – többek között – nyáron a túlérett kajszibarackot, amit sem az exportőrök, sem a kereskedők

nem tudtak már felvásárolni. Nem tudtak vele mit csinálni és ezt a szeszfőzde részére a felvásárlók megvásárolták, hat fillérért kilóját, így nem kellett a termelőknek hazavinni vagy ott kiönteni, mert ilyen is előfordult. No, tehát, azon kívül ismerem én ezt a céget úgy is, hogy amikor szüret van, és a szőlőt lepréselik, kimarad a préselés után az úgynevezett cefre. Ez a törkölycefre, amit a szeszfőzdések megvesznek fillérekért. A Serfőző utca környékén akkor még a laktanya mellett voltak üres telkek. Ott csináltak öthat nagy gödröt, amik egy-egy vagon cefrét befogadó gödrök voltak. A felvásárolt cefrét, ezt a törkölycefrét oda beledobálták, és a tetejét földdel lezárták. Ott maradt egész ősszel, télen, és a tél végén, tavasszal, amikor rákerült a sor, akkor sorban, egymás után felszedték belőlük a cefrét és feldolgozták. Ebből lett a finom törkölypálinka. Tehát innen is ismerem én ezt a céget, főnök úr.

– Jól van Béla, örülök neki. Akkor nézd, itt ez a boríték. Ebben van pénz, nézd meg, olvasd meg és mondd meg ott az igazgató úrnak, hogy a Vinczlér úr küldte a legutóbbi szállítmánynak az árát, tessék átvenni és egy kis igazolást adni, hogy én átadtam a pénzt. Amikor ez megtörtént, akkor itt a másik boríték, abban benne van, hogy mit kell rendelned. És akkor előveszed és felolvasod, hogy igazgató úr kérem, ezeket

Ezt is árultuk akkoriban

a szeszféléket, pálinkát és hasonlókat rendeli a főnök úr. Tessék ezt elolvasni és ezeket leszállítani. Nagyon szépen köszönöm.

Amikor mindez megvolt, visszaértem, akkor a főnök azt mondta:

– Rendben van Béla, ügyesen elintézted, most pedig ki fogsz menni a vasút mellé, nem az állomásra, hanem a vasút egyik szakaszához, ami körülbelül az állomás és a műkert között félúton van. Ez az a hely, ahol nekünk a boltok részére lévő földalatti tartály, petróleumtartály van. Úgy találod meg, hogy már ott áll egy vasúti vagon, amelyik arra vár, hogy a petróleumot lefejtsük belőle, bele a mi tartályunkba. Itt van, fiam, a kulcs a tartályunkhoz és a szerszámok a vagonhoz, szépen kinyitod, beleteszed a csöveket a tartályainkba és lefejted az egészet az utolsó cseppig. Amikor lefejtetted, lezárod a tartályt és akkor jössz és beszámolsz, hogy ez el lett-e intézve szépen.

Én ezeket hibátlanul elintéztem. Akkoriban ilyesmiket is rám mert már bízni a főnők úr. A petróleumnál kicsit izgatottan mentem, mert ilyet még nem csináltam, de meg tudtam oldani, hála Istennek, és a főnököm egyre jobban meg volt velem elégedve.

BETEGSÉGEM

Sokféle tudományra tettem szert a tanulóidők alatt, de meg kellett szakítanom a munkát. Egy napon nagyon rosszul lettem, egyik percről a másikra. Olyan gyenge voltam, hogy nem tudtam felemelni egy lisztes zsákot sem. Addig, amíg jól éreztem magam, észre sem vettem a 85 kilogrammos súly emelgetését. Most azonban se a hátamra, se a vállamra nem tudtam feltenni semmit. Próbáltam én tovább dolgozni, de imbolyogtam ősze-vissza. Eleinte azt hittem, hogy a szegényes táplálkozás miatt van, de kiderült, hogy nem ez volt a baj forrása.

Az is igaz, hogy napi 12-14 órát is dolgoztam. De túl fiatal voltam ahhoz, hogy ilyen gyenge legyek.

Muszáj volt elmennem az „OTI"-ba (mai SZTK), ami a Nagykőrösi utcában volt. Egy hónapig voltam kórházban, de semmit nem javultam. Egy nap az egyik orvos azt súgta, menjek el egy „Tájcsik" nevű belgyógyász szakorvoshoz. Nem volt mit tennem, megkerestem őt, annak reményében, hátha tud segíteni:

– *Doktor úr! Én nagyon beteg vagyok, tessék engem megvizsgálni!*

– *Na, fiam, feküdj fel erre az asztalra.*

Amikor megvizsgált, szánakozva, vagy méginkább sajnálkozva rám nézett:

– Fiam! Neked hashártyagyulladásod van! Mekkora pocakod van neked? Úgy nézel ki, mint egy hat-hét hónapos terhes asszony! Hát én nem sok mindent tudok veled tenni, menj vissza az „OTI"-ba. Talán ők segítenek, ha tudnak!

Olyan rosszul éreztem magam, azt hittem el sem érek az „OTI"-ba. Egy kis zsidó doktorhoz kerültem, megvizsgált, és azt mondta:

– Megmondom neked őszintén, nem tudok segíteni rajtad! Itt, Kecskeméten te soha nem fogsz meggyógyulni!

Kétségbeesetten kérdeztem tőle, mi lesz velem? Mi lesz az anyukámmal és a testvéreimmel?

Mivel én otthon besegítettem munkámmal a pénzkeresésbe, akkor most hogy lesz tovább?

– Annyit tudok tenni érted, hogy beutallak Kolozsvárra, a „Kozmucza" Szanatóriumba (akkor kaptuk vissza Erdélynek ezt a részét). El tudsz menni fiam?

– Igen.

Úgy éreztem, ez az utolsó reményem a gyógyulásra. Anyukám kikísért az állomásra a vonathoz, szomorú arccal búcsúztunk el egymástól. Csak reménykedni lehetett, hogy még egyszer visszatérek. Kevés kis pénzt vittem magammal, mert lelkiismeret-furdalásom volt, hogy most nem tudok dolgozni, és nem tudok segíteni otthon.

Másnapra a szanatóriumba értem (1941). Azonnal megvizsgált kettő orvos. Mindketten csodálkozva néztek egymásra, és utána rám. Amikor befejezték a vizsgálatot, elmondták, hogy kétoldali tüdő tbc-m van. Valószínűleg tüdőgyulladásból alakult ki. Kérdezték is az orvosok tőlem, volt-e tüdőgyulladásom.

Gondoltam magamban: honnan tudnám én azt? Ha volt is, akkor lábon hordhattam ki, az biztos. Gondolom, hogy amikor a hidegben árultam, és a hideg lépcsőn ültem, akkor fázhattam át, hiszen nem volt se meleg ruhám, se cipőm. De ki gondolta, hogy ebből ilyen nagy baj is lehet?

– Van itt még más baj is: egy vizes hashártyagyulladás, ami azt jelenti, hogy a belek hozzánőttek a hashártyához, sőt, még a belek egymáshoz is (valószínű ettől lehetett akkora pocakom). Ugyanakkor a vizes mellhártyagyulladásnak

a következménye, hogy a mellhártya hozzánőtt a tüdőhöz. A tbc következménye az lett, hogy a tüdőm alsó része elhalt.

Mikor tudomásomra hozták, milyen beteg vagyok, azon csodálkoztam, hogy élhetek még én. Így utólag visszagondolva, biztos vagyok benne, hogy „valaki" vigyázott rám.

A vizsgálatok befejeztével a szanatórium külön pavilonjába helyeztek el. Erre azért volt szükség, mert itt voltak a fertőző betegek. Nem mehettem fel a többiekkel még az ebédlőbe sem, úgy hozták le nekem az ételt. Az ellátás nem volt valami fényes, de nem voltam elkényeztetve, beértem azzal, amit adtak.

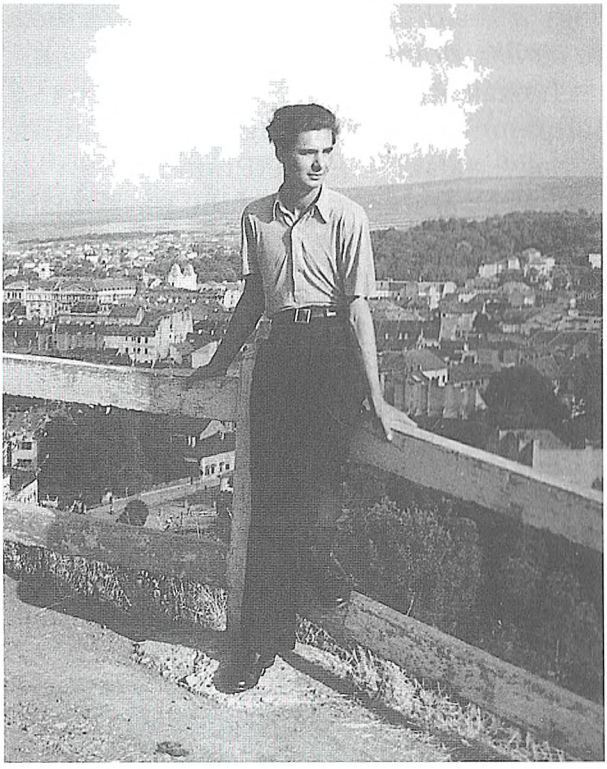
A többiek minden reggel ott mentek el a pavilon előtt a büfébe. Szomorúan néztem, hogy tudtak maguknak vásárolni különféle édességeket és tejterméket. Nekem nem volt erre pénzem, de ha lett volna, akkor sem erre költöttem volna, hanem összespóroltam volna. Akkor már két hete külön voltam zárva az emberektől. Ezt nagyon nehezen viseltem, és megkérdeztem az egyik orvost, kimehetnék-e a kertbe, a szabad levegőre, hogy lássam, van élet körülöttem, hogy süt a nap, hogy tiszta a levegő és csicseregnek a madarak?

Erre ő azt felelte: „Jól van fiam, menj csak, az a fontos, hogy minél hamarabb meggyógyulj, és jól érezd magad."

Hál' Istennek, mert ezt is neki köszönhetem, kiengedtek a szabad levegőre. Attól kezdve lassacskán egyre jobban éreztem magam. Minden reggel fogtam a vaságyamat, kivittem a kertbe, és ott pihengettem. Álmodni se mertem, hogy én egyszer meggyógyulok. Visszagondoltam az eltelt éveimre, mennyit dolgoztam hétéves koromtól, és ma, 16 évesen itt vagyok betegen. Mennyi mindent lehetne még tennem ebben az életben?

„Istenem, segíts nekem, hogy meggyógyuljak!" - ezt nagyon sokszor elmondtam magamban. Amikor már mondogattam, hogy jobban vagyok, társaim azt felelték, ne ámítsam magam. Ebből nem lehet meggyógyulni. Később lett két szobatársam, és ők is azt erősítették bennem, hogy ebből a betegségből még senki nem gyógyult meg, pedig ők már régebb óta itt vannak, és sok mindent láttak.

Gondoltam magamban, nem baj, majd ÉN MEGGYÓGYULOK,

Kolozsváron, amikor már jobban voltam

mert nekem meghallgatta a Jóisten a kérésemet, nekem nagyon sok dolgom van még. Nekem DOLGOZNOM KELL!

A doktor úrtól egy hónap elteltével kértem engedélyt, hogy hazamehessek. Azt mondta: „Ne menj még haza fiam, hisz olyan jó dolgod van itt, pihend ki magad, nagyon sokat dolgoztál már idáig is, pihenj csak, maradj még, itt megvan mindened!"

Ezt minden hónapban elmondtam, hogy haza szeretnék menni. Végül is öt hónap után nem tudtak ott tartani. Azt mondták az orvosok, hogy fiam, téged nagyon szeret a Jóisten, hogy ennyire felgyógyultál. Biztos megérdemelted.

Gyógyultnak éreztem magam, és hazamentem. Azóta is sokszor gondolok vissza az ott töltött időkre, hisz szeretettel vettek körül, mintha ők is azt akarták volna, hogy meggyógyuljak. Valóban, addigra már nagyon sokat dolgoztam, és talán az a szerencsém, hogy ott, a sok pihenés után, erőre kaptam. És tulajdonképpen ezzel a fiatalságom végére is értem.

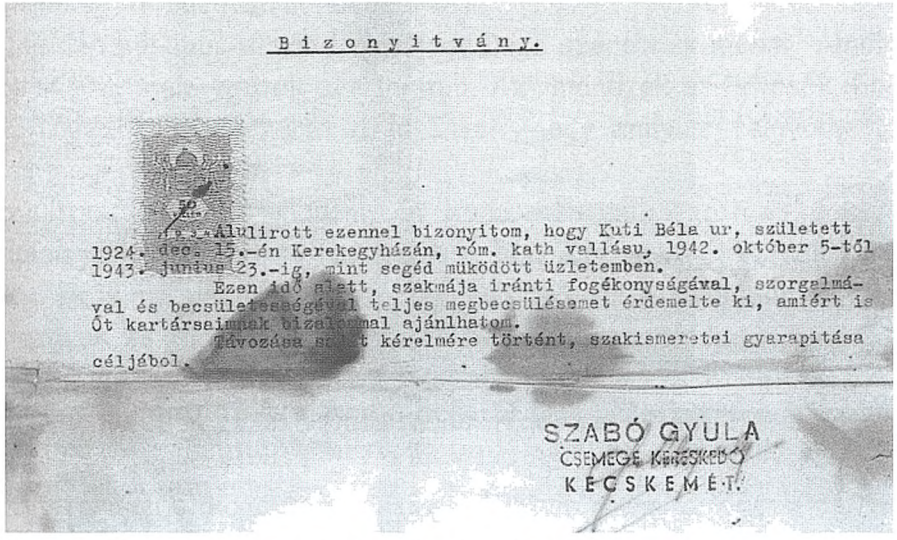
A szanatóriumból hazatérve vissza akartam menni a Vinczlér úrhoz dolgozni, de nem tudtam még egy jó darabig nehezet emelni, ezért más munka után kellett néznem.

Találtam munkát Szabó úr csemegekereskedésében. Az ő üzlete a főtéren, a „Farkas Patika" mellett állt. Ott dolgoztam

1942-43-ban egy ideig, de nem volt nekem ez a munka elég. Már 18 éves voltam, eddig csak a munkával törődtem. Úgy éreztem, hogy most már néha el kellene mennem szórakozni, ismerkedni. A mostani KTE-pálya mellett volt egy tánciskola. Akkoriban oda jártak a fiatalok. Én is elmentem egy este. Ott ismerkedtem meg leendő feleségemmel. Ő az édesanyjával volt a tánciskolában, és nekem tőle kellett megkérdeznem, hogy hazakísérhetem-e ezt a szép, szőke, hullámos hajú, csinos kislányt. Így, hármasban elindultunk hazafelé, a Sétatér utcába. Nagyon boldog voltam, hogy ilyen szép, csinos kislánynak udvarolhatok. Persze, én se voltam egy rosszképű gyerek...

A kísérgetésnek házasságkötés lett a vége. Így 19 évesen nős ember lettem. Az esküvő a kecskeméti Nagytemplomban volt megtartva. Házasságkötésünk után albérletbe mentünk a Jókai utca 28. szám alá, a Farkas családhoz. Nekik ott volt egy kocsmájuk és egy fűszerüzletük, ahol időközönként besegítettünk, hogy kevesebb albérleti díjat kelljen fizetnünk.

Akkor én már levente voltam, leventeképzésre jártam a kiserdőbe, ahol most a strand van. Ez idő alatt az egész zászlóalj zenekísérettel, gyalog ment minden vasárnap a Piarista

Bizonyitvány.

Alulirott ezennel bizonyitom, hogy Kuti Béla ur, született 1924. dec. 15.-én Kerekegyházán, róm. kath vallásu, 1942. október 5-től 1943. junius 23.-ig, mint segéd müködött üzletemben.

Ezen idő alatt, szakmája iránti fogékonyságával, szorgalmával és becsületességével teljes megbecsülésemet érdemelte ki, amiért is Őt kartársaimnak bizalommal ajánlhatom.

Távozása saját kérelmére történt, szakismeretei gyarapitása céljából.

SZABÓ GYULA
CSEMEGE KERESKEDŐ
KECSKEMÉT.

Szabó Gyula által számomra kiadott bizonyítvány

templomba. Nekem szerencsém volt, nem vittek el katonának, mert a leventeség és katonaság ideje között egy pár hónap eltérés volt. Így a leventék között maradtam.

A front már közeledett, kiürítették a várost. Mi a feleségemmel Pestre menekültünk, az ő rokonaihoz. A város kiürítése után engem, mint leventét, Pesten vettek nyilvántartásba.

A boldog ifjú pár

Kőszeg – 1944

Miután elmenekültünk Pestre, egyszer csak jött a parancs, hogy mint leventét visznek Kőszegre. Nem tudtam mit tenni, elbúcsúztam a feleségemtől, és kezdődött a nehezebb élet.

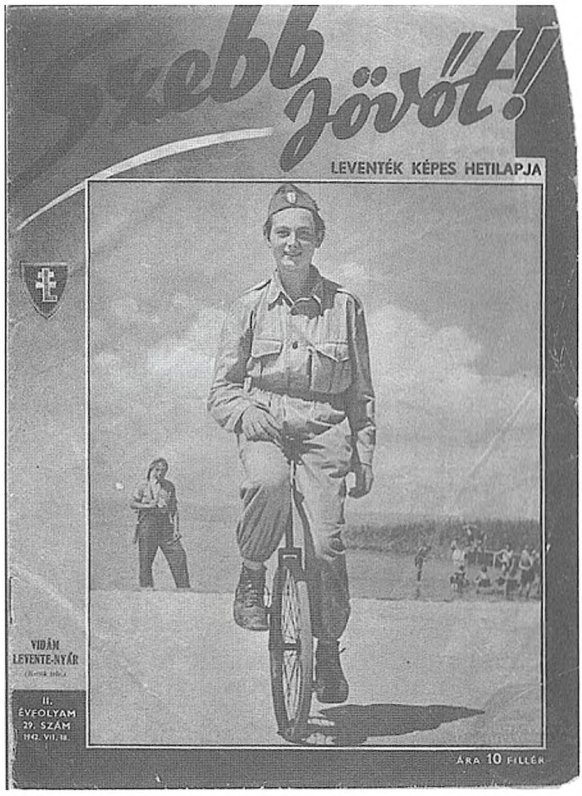
Vonattal indultam, a többiekkel együtt Kőszegre. Egy civil vezetőnk volt, aki irányított bennünket. Vagonokban utaztunk, hosszú órákon keresztül. Ekkor már egyszer-kétszer az oroszok bombáztak, de szerencsére a mi kocsinkat nem találták el.

Minket, leventéket olyan munkával bíztak meg, aminek nem tudtuk, hogy mi az értelme. A hegy tetején lövészárkokat és gödörszerűségeket ástunk. Mint kiderült, ezek Szálasi főhadiszállásának részei lettek volna. Szerencsére soha nem készült el.

Amikor Kőszegre érkeztünk, fiatal éveim váratlan fordulatot vettek. Az elszállásolásunk egy táborhely lett volna, illetve két lehetőségünk volt: vagy a tábor, vagy megoldjuk saját magunk a szállást. Mi a második lehetőséget választottuk, többen összefogtunk, és egy üzem melléképületében húztuk meg magunkat.

Napok múlva többen csatlakoztak hozzánk. Körülbelül tíz fős csapattal indultunk a Szabó-hegyre, hogy bunkereket-árkokat ássunk. Az élelmünk beszerzéséről saját magunknak kellett gondoskodnunk.

Erre, úgy láttam, rajtam kívül senki nem vállalkozik. Mondtam a társaimnak, hogy ez a munka tőlem nem áll messze,

Korabeli levente újság

vállalom az élelem beszerzését. Mivel pénzünk kevés volt, ezért a társaim által szerzett dolgokat, szögeket, stb... élelemre cseréltem. Sikerült szereznem füstölt húst, mákot, sajtot és kenyeret. Így oldottam meg mindennap az élelem beszerzését.

Egyszer csak lövéseket hallottunk. Jelezték, hogy az oroszok áttörték a frontot és itt vannak Kőszeg alatt. Mi akkor, néhány dolgot magunkhoz véve, elindultunk a hegyeken át Ausztria felé. Kettő társam csatlakozott hozzám. Egymást bátorítva igyekeztünk menekülni az oroszok elől.

Sikerült átérnünk Ausztriába. Az egyik fiú úgy döntött, hogy ő Németországba menekül tovább, a másik pedig Olaszországba. Előttem is ott volt a lehetőség, de eszembe nem jutott volna, hogy én elhagyjam a hazámat és a családomat.

Próbáltam kitalálni, merre van közelebb Szombathely, és hogyan tudnék hazafelé jutni? Ahogy az egyik völgyből a másikba tántorogtam a fáradtságtól, eljutottam egy dombig. Itt megálltam, és nem tudtam, mitévő legyek. A gyönyörű hegyek látványa egy kicsit elvarázsolt. Egyszercsak, nem tudom mi történt, mintha súgott volna „valaki", elindultam a hegyről lefelé.

Alig léptem négy-öt lépést, a hátam mögött hatalmas robbanást hallottam. Ebben a pillanatban olyan érzésem támadt, mintha átölelt és megfogott volna valaki, hogy tovább ne lépjek.

Elém csapódtak be a bomba repeszdarabjai a földbe. Én egy vákumban voltam, ezáltal nem ért sem a lövedék, sem a repeszdarabok. Így maradtam életben.

Amikor annyira észhez tértem, hogy itt nem állhatok tovább, elkezdtem futni lefelé a hegyről. Így a hegy tetején nem voltam már látható. Gondoltam, a völgyben már nem tudnak bemérni. Levegőt sem kaptam, úgy elfáradtam, mire a hegy aljához értem. Leültem egy fa tövébe, és arra gondoltam: „Te jó Isten! Ez nem volt véletlen, itt valaki újra segített! Itt Jézus és a Szűzanya lehetett csak, aki megsegített engem! Az nem létezik, hogy én azt magamtól tudtam volna, mikor kell indulni, és nem hamarabb, és nem később, hanem épp akkor. Ez csak égi segítség lehetett. Valószínű, hogy a betegségemből is ezzel a segítséggel sikerült meggyógyulnom Kolozsváron. Hiszen a jó levegő ehhez kevés lett volna.

Nem is tudom, miért vigyáznak így rám, nem vagyok én ennyire jó ember."

Míg ezen töprengtem, igyekeztem észhez térni. Elindultam lefelé, mert tudtam, éjszakára itt nem maradhatok. Egy faluban találtam magam. Kevés ház volt ezen a településen, így bátorkodtam az egyikbe bekopogni. Mivel németül nem tudtam, nagy nehezen, mutogatással megértettem magam. Azt kérdeztem, itt maradhatok-e éjszakára?

Nem zavartak el, egy pincébe vezettek le, itt húztam meg magam egy láda tetején. A pincén volt egy ablak, féltem, hogy ott belőhetnek, ezért egy ládát telepakoltam homokkal és kövekkel, és odatoltam az ablakhoz. Utána elaludtam és másnap reggel ébredtem fel. Miután felébredtem, felmentem, és nagyon szépen megköszöntem, hogy ott aludhattam. Elmutogattam nekik, hogy én most indulok hazafelé, mert otthon vár a feleségem és a családom, de talán már a kisgyerekem is.

Elköszöntem, és indultam hazafelé. Hosszú gyaloglás után egy házból nagy zenebonát hallottam. Bekopogtam, nőkkel és katonákkal volt tele. Mindenki mulatott, de ahogy benyitottam, nagy csend lett. Ezen a burgenlandi részen férfiember nem volt, csak katonák. Amikor a nők megláttak, nem nagyon fejezték ki örömüket, és ezt tudatták is velem. Így jobbnak láttam, ha minél hamarabb elhagyom a házat.

Továbbhaladva egy tanyához értem, ami deszkakerítéssel volt körbekerítve, és volt egy melléképülete is. Bátorságomat összeszedve bekopogtam, két idős hölgyet találtam ott. Szintén megpróbáltam bekéredzkedni. Szerencsére megengedték, és ott maradhattam. Az egyik nénikének a férje, a másiknak a fia volt az orosz fronton. Mivel férfi nem volt a közelben, talán örültek is nekem. Levezettek a melléképületbe, ami igazából egy kamraféleség volt, ahol két vagon krumpli volt elraktározva. Ahogy beljebb mentem, láttam, hogy két 5 hl körüli hordó áll almaborral tele a sarokban. Kérdezték, megfelel-e ez a hely? Úgy voltam vele, ha a krumpliknak jó helye van, akkor ez nekem miért ne lenne jó? Letettem a kis csomagomat, és az elmúlt napok eseményeim gondolkodtam.

Egyszercsak nyílt az ajtó és belépett rajta egy „valóságos kis tündér". 18-20 év körüli lány lehetett. Gyönyörű ruhában, vállig érő, szőke hajjal, mint egy igazi tündér. Odalépett hozzám, és szorosan mellém ült. Nem ért hozzám, de lélegzetvételéből éreztem, hogy nagyon hiányzott neki valaki, aki mellett biztonságban érezheti magát. Még a szívdobogását is hallottam, annak ellenére, hogy egymáshoz sem értünk. Csak néztünk egymásra, de egyikünk sem szólalt meg. Ott ültünk egymás mellett. Az idő telt, egyszercsak a kislány, olyan két óra múlva fogta magát és elment.

Amikor felhívtak ebédelni, a két nénike elmesélte, hogy ez a szép kislány nem messze innen, a szüleivel lakik. Ők mondták neki, hogy jött egy vendégük, aki a pincében tartózkodik. Így talált rám. Ebéd után a kislány újra lejött hozzám, és odaült mellém, ugyanúgy mint délelőtt. Nem tudtam, mit higgyek magamban, miért jött ez a lány? Végtére is arra a következtetésre jutottam, hogy ez nem lehet más, mint egy újabb próbára tétel: vajon méltó vagyok-e arra a sok segítségre, amit Jézustól és a Szűzanyától kaptam. Úgy gondoltam, kiállom a próbát: nem nyúltam ahhoz a kislányhoz. Bár nem volt egyszerű, mégis mindahányszor majdnem kísértésbe estem, arra gondoltam: ha most elbukom, soha többet nem fogok élve hazajutni a feleségemhez és a születendő gyermekemhez.

Nem tudom, kedves olvasó, hogy amikor ezeket a sorokat olvasta, belegondolt-e abba, hogy mit érez egy húsz éves, egész-

séges lány, aki férfit még életében nem is látott jószerével, hisz jó ideje tartott már a háború, bevittek katonának minden férfit, öreget, fiatalt, mindenkit. Egy húszéves nőnek nagyon is hiányzik egy férfinak az ölelése, a simogatása, a beszélgetések és egyebek. Képzeljék el, hogy egy húsz éves fiatalembernek, aki életében akkor ismert meg nőt, előtte pár héttel, mielőtt elvitték fél éve Kőszegre, mennyire hiányzott egy nő, hogy ő is érezze, hogy él. Egy húsz éves fiúnak ugyanúgy, mint egy húsz éves lánynak, nagyon kell a másik. Tessék elképzelni, hogy én mit éreztem akkor, hogy nem nyúlok ehhez a kislányhoz, amikor mellettem ült. Napokig egyetlen szót nem szóltunk, nem nyúltunk egymáshoz, csak szorosan ültünk egymás mellett, egymás lélegzetét is érezve és figyelve, és mindketten arra gondoltunk, hogy de jó lenne ezzel a fiúval, de jó lenne ezzel a kislánnyal szeretkezni, megölelni, csókolni, szeretni az élet rendje szerint. Mikor túl voltam rajta, akkor azon meditáltam, hogy milyen hős voltam én, hogy ezt meg tudtam állni. Jézusnak, úgy éreztem, ez egy próbatétele volt, hogy megbizonyosodjon róla, megérdemlem az ő segítségét, azt, amit eddig adott, és amit esetleg ezután szándékozott adni. Ez járt az agyamban állandóan, amikor ránéztem a kislányra. Jaj, de jó lenne megölelni, és arra gondoltam, hogy ezt nem lehet kibírni, és ki kellett bírni, és azt mondom, hős vagyok. A fenét, nem én voltam igazából a hős, hanem az a kislány. Az igazi hős ez a kislány volt, mert legalább én már a házasság első heteiben éreztem nőt, de ő még nem érzett férfit.

Azóta én nagyon szeretem a nőket, de sokkal jobban tisztelem még a szeretetnél is őket. Én minden nőt tisztelek, öreget, fiatalt, ismerőst, ismeretlent. A pici gyerekeket, babákat ugyanúgy szeretem, ha lány a pici, azt is tisztelem, a kismamákat ugyanúgy tisztelem, mint minden más kedves lényt. És amikor eljöttem, attól kezdve úgy éreztem, hogy addig is tiszteltem a nőket, de attól kezdve még sokkal jobban tisztelem őket. Szerintem értékesebbek, mint a férfiak, nagy szorongásomban így tudtam érezni, hogy a nőket nagyon kell szeretni, megbecsülni, de elsősorban és mindenekelőtt tisztelni kell őket.

Hatvanöt év távlatából olyan nagy lelki szeretettel gondolok arra a lányra, mint egy kis hősre. Napokkal később, az orosz

fronton áthaladva, sírva-zokogva eszembe jutott a kolozsvári gyógyítás, a dombon történt csoda és a kislány is, mert az orosz fronton a halálos lövéstől félve, sírva-zokogva gondoltam át az elmúlt napok eseményeit. Ezen belül a kislánnyal történt találkozásunkat is. Még most is látom a szemét, ahogy hosszan néz rám, hol kérdően, hol vágyakozva, hol csalódottan. Nem tudom, ő észrevette-e az én szememből, hogy milyen hatással van rám, hogy mennyire szeretném simogatni, becézni, csókolni, ölelni és nem tehetem. És azóta rájöttem, ezekben a bizonytalan pillanatokban, hogy lényegében nem is az életem féltése motivált, hanem az a gondolat, hogy Jézus az elmúlt napokban is kétszer védte meg az életem, kétszer tett csodát értem, velem, és úgy éreztem, hogy ennek a próbatételnek meg kell felelnem, és ezzel kell kifejeznem hálámat, mert nem tudhatom, lesz-e még alkalmam a hálám kifejezésére. Mert attól tartottam, Jézus csalódni fog bennem, hisz a gyerekkoromat ismerve biztos gondolta, hogy én megfelelek az elvárásának.

Visszatérve a fáskamrához, így üldögéltünk kilenc napig. Egyszer aztán már nem jött a kislány többet. Megszűnt a kísértés, helyette orosz katonák csöppet sem kívánatos társaságát élvezhettem. Az egyik katona géppisztolyt szegezett a mellkasomhoz, és mutogatott a saját karjára, hogy neki nincs órája, aztán az enyémre, hogy nekem van. Akkor már értettem, ha élve meg akarom úszni, oda kell neki adnom az órámat, amit meg is tettem. A katona annyira megörült az új szerzeményének, hogy meg is feledkezett rólam, és nem bántott. Valamit mormolt, aztán elment.

Nem sokkal később bejött egy részeg katona, aki egy lovat akart elvinni a háztól. Mutogatott nekem, hogy vezessem ki a lovat az istállóból. Én nem akartam engedelmeskedni. Rám fogta a géppisztolyt, nem tehettem mást, bementem az istállóba. De ahogy az ajtót kinyitottam, a ló két lábbal egyszerre akkorát rúgott, hogy kint találtam magam az udvaron. De ő továbbra sem hagyott békén, neki akkor is a ló kellett. Parancsolta, hogy menjek be, és hozzam ki a lovat! „Én azt a lovat? Azt ugyan már nem! – mondottam. – Lőjél le, de én azt a lovat akkor sem hozom ki." Mérgében legyintett egyet és otthagyott. Visszamentem a házba, elköszöntem a néniktől. Kezet csókoltam nekik, ebből érezhet-

ték, hogy hálás vagyok, amiért befogadtak a házukba. Ahogy haladtam hazafelé, egyszercsak újra orosz hangokat hallottam. Orosz hangzavar itt? Úgy hallottam, több katona kiabált. Nem messze tőlem nagy embertömeg, ágyúk, lövegek és harci felszerelések sorakoztak. Nézelődtem jobbra-balra, mindenhol ugyanazt láttam: most merre induljak? Vissza már nem mehettem, csak előre tudtam haladni. Ahogy ők megláttak, kiabálni kezdtek nekem, levegőbe emelt kézzel fenyegettek. Nem tudtam, mit tegyek, elindultam egyenesen előre. Az orosz fronthoz értem. Mutogattak, fenyegettek, én pedig tehetetlennek éreztem magam.

Odajött hozzám egy szőke hajú fiatalember, egy kis katonatiszt, aki a parancsnokuk lehetett. Szólt valamit a katonáinak igen erélyes hangon, ők ezután helyet biztosítottak nekem a továbbhaladáshoz. Azt kiabálták, „pasli, pasli"! Nem tudtam, ez mit jelent, valószínű, gyerünk, gyerünk volt a jelentése. A tiszt a kezével mutatta, induljak előre, biztatásul még a vállamat is megveregette.

Vissza sem mertem nézni, arra gondoltam, úgyis hátba fognak lőni és meghalok. Az egész életem lepergett előttem pillanatok alatt. Nem néztem vissza, egyenesen haladtam tovább.

Ezt is csodaként éltem meg, és arra gondoltam, de jó hogy kiálltam a kilencnapos próbát, és nem hagytam magam elcsábítani a kislány által. Lehet, hogy ha nem így történik, akkor nem kaptam volna meg az életben maradás lehetőségét. Örültem, hogy az orosz fronton baj nélkül átjutottam, nem esett semmi bántódásom. Hogy eshetett ez meg velem, a mai napig nem értem. Nekem mondhat bárki bármit ezután, most már tudom, hogy minden embernek meg van írva a sorsa. Ha mindenkinek nem is, de nekem biztosan. Nekem 16 évesen meg kellett volna halnom Kolozsváron, de én meggyógyultam. A hegyen, amikor rám lőttek, megúsztam. Az orosz fronton átjöttem, nem bántottak. Hát mi ez, ha nem a Jóisten segítsége?

Olyan csodákat éltem át az életem során, hogy nem is tudom, hogyan köszönjem meg. Azt hiszem, ezt nem is lehet eléggé meghálálni. Majd utalni fogok később arra, hogyan próbáltam viszonozni a sok segítséget, amit kaptam.

Továbbhaladva egy újabb faluba értem. Egy hölgytől megkér-

deztem, merre kell mennem Szombathely felé. Balra mutatott, elindultam volna, ha nem állt volna görcs a lábamba. Úgy látszik, nem akart arra menni, amerre mutatták. Így hát megfordultam, és elindultam éppen az ellenkező irányba. Hogy miért, magam sem tudom. Talán már megint gyanítottam valamit. Szembejött velem egy idős mamika, megkérdeztem tőle, jófelé megyek-e Szombathely irányába? Azt válaszolta, jófelé mégy fiam, de szedd a lábad, eszedbe ne jusson megfordulni, és visszafelé menni, a főtér felé, mert most gyűjtik össze a faluból a férfiakat, és viszik Szibériába.

Nagyon megrémültem. Megköszöntem a kis mamikának a segítséget, és olyan gyorsan mentem, mint ahogyan a hegyről lefelé siettem nem is olyan régen. Már közeledtem a hazámhoz. Jöttek Szombathely irányából az oroszok Ausztria belseje felé. Gyalogosan, oszlopokban, ezrével haladtak a katonák, fegyverrel a vállukon. Szó nélkül, dal nélkül, zászló nélkül meneteltek, páncélos alakulat kíséretében.

Nem sokkal később arra lettem figyelmes, hogy a következő falu lakosai hármas-négyes sorokban álltak a téren, és oroszok vették őket körül. Nem tudtam, mitévő legyek, beugrottam egy ház kapuja mögé. Sötétedésig ott maradtam, majd óvatosan elindultam Szombathelyre. A szombathelyi vasútállomásra érve csak egy szerelvényt láttam. A mozdony Magyarország irányába állt. Belopóztam egy üres tehervagonba. Ahogy ott ültem, a vonat lassan elindult hazafelé.

Az egyik állomásnál azután átszálltam egy olyan vagonba, amelyiknek az első része kupés (zárható fülke) volt. Négy ember volt odabenn, én lettem az ötödik. Később még egy fiú csatlakozott hozzánk. Győrben lehettünk, mikor két magyar katona szállt fel, és mindenkit igazoltatott. Kérték az igazolványok felmutatását. Én akkor vettem észre, hogy géppisztoly van az oldalukon. Féltem, de nagyon, mert lent ugyancsak géppisztolyos magyar katonák állták körbe a hazajött férfiakat. Az igazoltatók az egyik férfinak szóltak: szálljon le, magát ott lenn várják. Utána a fiú, aki mellettem ült, mutatta az igazolványát. Egy szökött zsidó fiú volt, őt a vonat hátsó felébe küldték. A géppisztolyos katona akkor ért oda hozzám, amikor a fiú elindult hátrafelé. Tőlem is kérte az igazolványomat. Mondtam neki, hogy én le-

Ideiglenes cölöphíd a Dunán, a Lukács fürdő magasságában 1945 tavaszán.

vente vagyok. „Levente?" – kérdezte. Leküldtek, hogy álljak be a sorba. De nekem eszem ágában se volt beállni a géppisztolyosok gyűrűjébe. A lépcsőn állva elkezdtem ordítani: „Várjál, várjál, én is megyek!" Akkor elkezdtem szaladni a zsidó fiú után. A peronon álló katonák gondolhatták, hogy én a zsidó fiúhoz tartozom, körülbelül egyforma korúak is voltunk.

A fiú a harmadik nyitott vagonba felugrott, én is a lépcsőre ugrottam, és mindketten lehasaltunk a vagonba. Még vagy húsz percig tartott a vizsgálat, majd elindult a vonat velünk Budapest felé. Nagyot sóhajtottam: „Te jó Isten, ezt is megúsztam?"

A vonatról Budán leszállva a Manci híd előd jén, egy ideiglenes cölöphídon át indultam gyalog haza, Kecskemét felé. Itt

ugyancsak géppisztolyos, de ezúttal orosz katonák között kellett elmennem. Mondták a magukét, de nem törődtek velem, hagytak, hagy menjek. Felkéredzkedtem egy orosz katonai kocsira , de rájöttem, hogy ez az autó Bajára megy. Számomra nem Baja volt az úticél, ezért leszálltam. Abban reménykedtem, hogy hamarosan majdcsak hazaérkezem Kecskemétre. Így is történt. Sok-sok szenvedés után nagyon vágytam már a nyugalomra. El is határoztam, hogy ha otthon leszek, pár napot pihenni és gondolkodni fogok, hogyan tovább.

1945 tavaszán végre hazaérkeztem. Két nagy meglepetés is várt itthon rám. Az egyik, hogy megszületett első kislányom, Marika. Nagyon büszke voltam. Bár nem sokat tudtam vele törődni, mégis az a tudat, hogy van egy kislányunk, nagy erőt adott a munkához. Most már hármunkért kellett dolgoznom, de örömmel tettem. A feleségemre csodálkozva néztem, milyen szép kislányt szült nekem. Szegényre ráhárult a gyereknevelés összes gondja, én pedig gőzerővel kezdtem el dolgozni.

A második nagy örömöm volt, hogy apukám ez idő alatt, a sok szerencsétlenség után végre munkát talált. Kecskeméten a városházi nyomdába vették fel. Nagyon megváltozott. Talán rájött, hogy sok mindent nem jól tett életében, ezért teljes odaadással a munkájára figyelt.

Vegyes érzelmekkel kezdtem neki új életemnek, de az ember azért ember, hogy minden kihívásnak meg tudjon felelni. És most bizony ezek vártak rám, nem kis számmal.

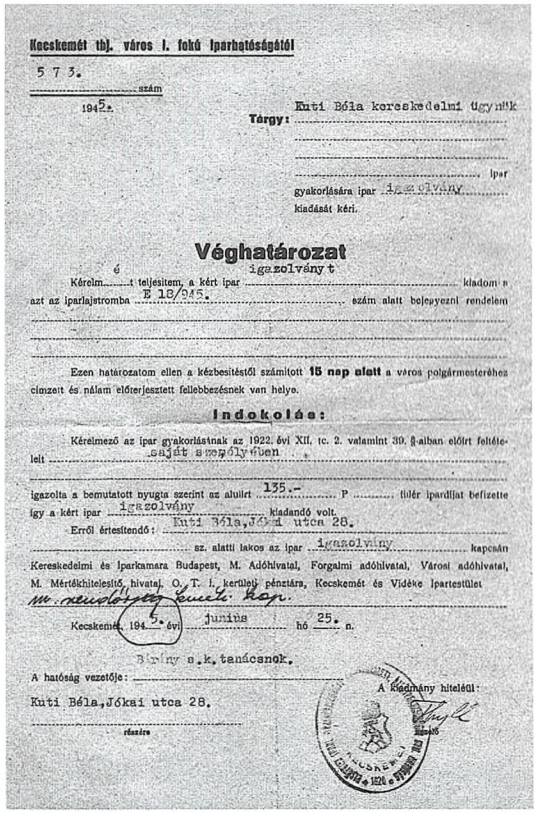
Emlékezetes munkáim

Hazaérkezésem után gondolkodóba estem. Hogyan tovább? Csakis a kereskedelem járt a fejemben. Mi is járhatott volna, amikor hétéves koromban piaci árusként kezdtem az életemet?! Ebben nőttem fel, képtelen voltam másfelé koncentrálni. Volt már részem sikerélményekben, imádtam az emberek között nyüzsögni, boldog voltam, ha láttam a mosolygó arcokat. Nem felejtem el a szeretettel rám néző szemeket sem, amikor csak azért vásároltak tőlem, mert sajnáltak és becsültek, hogy gyerekfejjel dolgoztam.

Mindenre emlékeztem, amit tanulókoromban a kereskedelem kapcsán megismertem, megtapasztaltam. Voltak jó ötleteim is, csak nem tudtam, sikerülni fog-e a megvalósításuk?

Egy napon fogtam magam, bementem a kecskeméti városházán a Kereskedelmi Osztályra. Engedélyt kértem ügynöki (üzletkötő) igazolvány kiállítására. Az engedélyt és az igazolványt megkaptam. Ezek felhatalmaztak Kecskemét és környékének kereskedelmi helyi képviseletére. Akkor még nem tudtam, szükség lesz-e az én munkámra vagy már foglalt ez a terület.

Nagy bátorságot igényelt, hogy mindent átgondolva elinduljak az első szerződéskötésem helyére. Féltem a kudarctól, de úgy gondoltam: már annyi mindent megéltem életemben, és

Kecskemét th. város I. fokú iparhatóságától

573. szám

1945. Tárgy: Kuti Béla kereskedelmi ügynök ipar gyakorlására ipar igazolvány kiadását kéri.

Végházatározat

é igazolvány t

Kérelm...t teljesitem, a kért ipar ... kiadom s azt az iparlajstromba E 18/945. szám alatt bejegyezni rendelem

Ezen határozatom ellen a kézbesitéstől számitott **15 nap alatt** a város polgármesteréhez címzett és nálam előterjesztett fellebbezésnek van helye.

Indokolás:

Kérelmező az ipar gyakorlástnak az 1922. évi XII. tc. 2. valamint 30. §-ában előirt feltételeit saját személyében

igazolta a bemutatott nyugta szerint az alulirt 135.- P ... filér ipardijat befizette igy a kért ipar igazolvány kiadandó volt.

Erről értesitendő: Kuti Béla, Jókai utca 28.

... sz. alatti lakos az ipar igazolvány kapcsán Kereskedelmi és Iparkamara Budapest, M. Adóhivatal, Forgalmi adóhivatal, Városi adóhivatal, M. Mértékhitelesitő hivatal, O. T. I. kerületi pénztára, Kecskemét és Vidéke Ipartestület

m. rendőrségi kezelő kapa.

Kecskemét, 1945. évi junius hó 25. n.

Bárány s.k. tanácsnok.

A hatóság vezetője: ...

A kiadmány hiteléül:

Kuti Béla, Jókai utca 28.

részére

Engedélyezték számomra a kereskedelmi ügynöki tevékenységet

mindig úgy éreztem, segítenek. Miért éppen most ne sikerülne?

Az Országos Magyar Tejértékesítő Központ volt az a cég, ahol megkötöttem életem első nagy szerződését, 1946-ban Budapesten. Második szerződésemet a Weiss Manfréd Budapesti Konzervgyár tulajdonosával kötöttem 1947-1948-ban. Ez a szerződés nemcsak Budapestre terjedt ki, hanem a főváros vonzáskörzetére, a Duna-Tisza közére, illetve Kecskemét és környékére is.

Kezdtem magabiztos lenni, hogy már két céggel sikerült szerződést kötnöm, és a harmadikhoz már úgy mentem, hogy ez is biztos sikerülni fog. Ez a Stümer Frigyes Rt. Kakaó- és Csokoládégyár tulajdonosa volt, 1948-ban. Olyan boldog voltam, miután rájöttem, hogy ezt is sikerült megszereznem, úgy éreztem, hogy a világ összes cégénél tudnék boldogulni. Nem elégedtem meg én ennyivel, haladtam tovább gőzerővel. 1949-ben már a Kispesti Húsüzem, Kispest és környéke is hozzám tartozott.

Amikor a cégek már hozzám tartoztak, egyszercsak eszembe jutott, hogy ezeknek a kereskedő kollegáknak mennyire szükségük lesz rám és a munkámra. Hisz rajtam múlott, hogy milyen árut és mennyiért tudok nekik szerezni. És amire különösen jó volt gondolni: nemrég még én szaladtam és kapaszkodtam a lovas kocsik után azért, hogy vegyenek tőlem

árut, most viszont alig telt el pár év, és énutánam kellene, hogy szaladjanak ahhoz, hogy adjak árut.

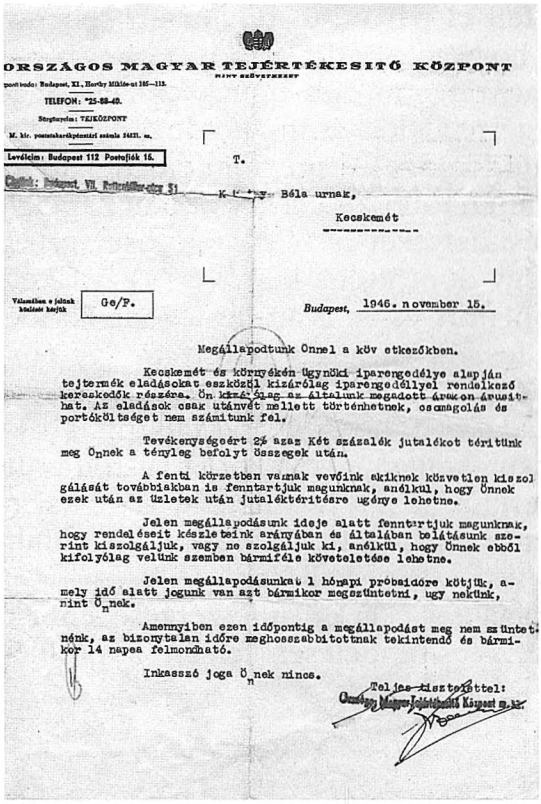
Persze ez csak gondolat volt, amivel megmagyaráztam magamnak, hogy mégis megérte a kitartásom. Boldogsággal töltött el, amikor sikerült mindenkinek eleget tennem. Kezdtem belejönni a munkába. Miután több céggel is volt már kapcsolatom, tudtam a beszerzési helyeket és a lehetőségeket, ezért újabb ötletem támadt. Úgy döntöttem, kérek én saját lakcímemre, a saját pénzemből árut, és én is árulni fogom. Persze tudtam, hogy erre nem lesz időm, ezért felvettem egy embert, aki ezt helyettem elintézte.

Az árut 50-100 kg-os ládákban, hordókban szállították nekem. A húsüzemtől húsárut, szalámit, kolbászt és füstölt árut kértem. A tejipartól tejtermékeket. A csokoládégyártól kakaót, édességet. Egyelőre ennyi volt az árukészletem, így indult a majd később kialakuló vegyeskereskedésem.

A munkám nagyon lefoglalt. A cégek árubeszerzése, ennek kiszállításának megszervezése, rendelések felvétele, proble-

1948-ban kiállított arcképes ügynöki igazolványom

ORSZÁGOS MAGYAR TEJÉRTÉKESITŐ KÖZPONT

TELEFON: *25-88-40.

Levélcím: Budapest 112 Postafiók 15.

T.

Béla urnak,

Kecskemét

Ge/P.

Budapest, 1946. november 15.

Megállapodtunk Önnel a köv etkezőkben.

Kecskemét és környékén ügynöki iparengedélye alapján tejtermék eladásokat eszközöl kizárólag iparengedéllyel rendelkező kereskedők részére. Ön kizárólag az általunk megadott áruval forgalmazhat. Az eladások csak utánvét mellett történhetnek, csomagolás és portóköltséget nem számítunk fel.

Tevékenységéért 2% azaz Két százalék jutalékot térítünk meg Önnek a tényleg befolyt összegek után.

A fenti körzetben vannak vevőink akiknek közvetlen kiszolgálását továbbiakban is fenntartjuk magunknak, anélkül, hogy Önnek ezek után az üzletek után jutaléktérítésre ugénye lehetne.

Jelen megállapodásunk ideje alatt fenntartjuk magunknak, hogy rendeléseit készleteink arányában és általában beláthatásunk szerint kiszolgáljuk, vagy ne szolgáljuk ki, anélkül, hogy Önnek abból kifolyólag velünk szemben bármiféle követeltetése lehetne.

Jelen megállapodásunkat 1 hónapi próbaidőre kötjük, amely idő alatt jogunk van azt bármikor megszüntetni, úgy nekünk, mint Önnek.

Amennyiben ezen időpontig a megállapodást meg nem szüntetnénk, az bizonytalan időre meghosszabbitottnak tekintendő és bármikor 14 napra felmondható.

Inkasszó joga Önnek nincs.

Teljes tisztelettel:

Az Országos Magyar Tejértékesítő Központtal kötött szerződés

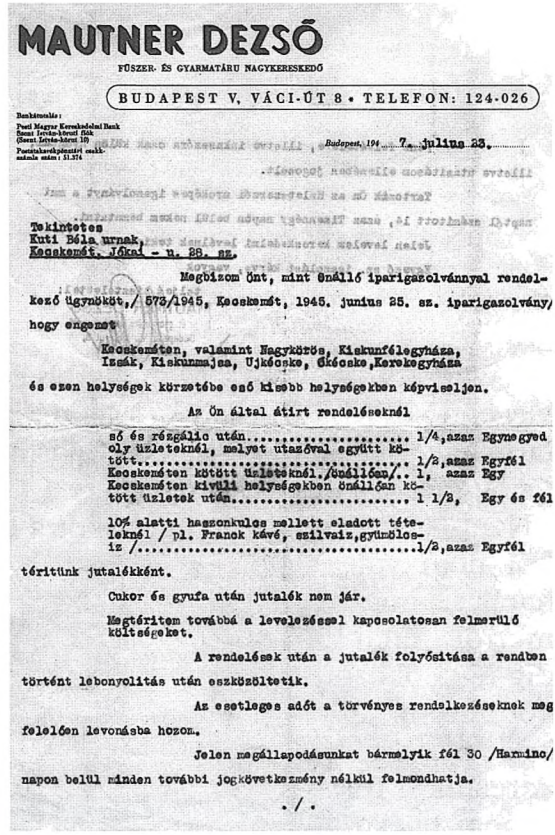
mák megoldása – mind rám várt. Néha lelkiismeret-furdalásom is volt, hogy nagyon keveset vagyok a családommal, de nekik és értük dolgoztam.

Sikerült kapcsolatba kerülnöm a Kozma-testvérek szalámi és hentesáru gyárával is, majd 1947-ben megismertem Mautner Dezső fűszer- és gyarmatáru kereskedőt is. Neki Budapesten, a Váci úton volt egy gyarmatáru nagykereskedése. Ez a cég széles körű kapcsolatokkal rendelkezett. Innen olyan árukat is meg tudtam szerezni, amiket sehol máshol nem lehetett kapni. A külfölddel nagy összeköttetése volt a Mautner-féle cégnek. Nagy mennyiségben – 50-100 kg-os tételekben – csak tőlük lehetett vásárolni. Így tudtam több kiskereskedőt ellátni máshol nem kapható áruval. Nagy munkát igényelt, hogy szétbonthassam a nagy tételeket 1-2 kg-os kiszerelésbe, (bors, kakaó, cukor, paprika...), de a kiskereskedők nem tudtak nagy mennyiséget felvásárolni. Én megtettem nekik, mert tudtam, hogy ők csak így tudnak boldogulni. Így alakultak ki kapcsolataim több kisebb céggel, ami hosszabb távon kifizetődőbb volt. Nem tudtam, hogy a nagy cégek meddig tudnak így árut biztosítani, úgy éreztem, hogy a több kisebb cég nekem jövedelmezőbb lesz.

Mindig féltem attól, hogy valaki le fog körözni ebben a

munkában, ezért mindent megtettem annak érdekében, hogy eleget tegyek mindenhol. Igyekeztem mindenkihez alkalmazkodni, kisebb munkákat is elvállaltam. A kecskeméti vegyészeti gyárnak a képviseletét is elvállaltam, ez a Bódog József féle cég volt. Ők vegyi áruk forgalmazásával foglalkoztak, tisztítószerek, légyfogók, stb... Nehogy véletlenül más is elvállalja az én munkámat, tovább haladtam előre. Sikerült az Izsák József Részvénytársaságot, a Kollouk Károly szegedi faiskolának a képviseletét is megszereznem. És ez így ment folyamatosan egy darabig. Már sokszor én sem hittem el, hogy ezek a kisebb-nagyobb cégek mind hozzám tartoznak. Nagyon sok munkám volt benne, de nem tudtam semminek ellenállni. Úgy éreztem, hogy minden munkát nekem találtak ki.

A megélhetésem egy darabig úgy tűnt, garantálva van. A hatóságok, szervezetek, vállalatok és kereskedők körében már akkor köztudott volt korrektségem. Ezt mindig szem előtt tartottam. Így a Kozma húsgyárral megkötött szerződésemet megszüntettem, mert nem tartottam korrektnek, hogy egyszerre képviseljek két húsüzemet, jelen esetben a Kozma és Kispest üzemekről volt szó. Természetesen a Herz szalámigyár termékeit továbbra is tudtam képviselni, hisz ők csak téliszalámi árusítással

MAUTNER DEZSŐ

FŰSZER- ÉS GYARMATÁRU NAGYKERESKEDŐ

BUDAPEST V, VÁCI-ÚT 8 • TELEFON: 124-026

Budapest, 194... 7. julius 23.

Tekintetes
Kuti Béla urnak,
Kecskemét, Jókai - u. 88. sz.

Megbizom önt, mint önálló iparigazolvánnyal rendelkező ügynököt,/ 573/1945, Kecskemét, 1945. junius 25. sz. iparigazolvány/ hogy engemet

Kecskeméten, valamint Nagykörös, Kiskunfélegyháza, Izsák, Kiskunmajsa, Ujkécske, Cikócske, Kerekegyháza

és ezen helységek körzetébe eső kisebb helységekben képviseljen.

Az Ön által átirt rendeléseknél

só és rézgálic után..... 1/4,azaz Egynegyed
oly üzleteknél, melyet utazóval együtt kötött..... 1/2,azaz Egyfél
Kecskeméten kötött üzleteknél./önállóan/.. 1, azaz Egy
Kecskeméten kivüli helységekben önállóan kötött üzletek után..... 1 1/2, Egy és fél

10% alatti haszonkulcs mellett eladott tételeknél / pl. Franck kávé, szilvaiz,gyümölcsiz /.....1/2,azaz Egyfél

téritünk jutalékként.

Cukor és gyufa után jutalék nem jár.

Megtéritem továbbá a levelezéssel kapcsolatosan felmerülő költségeket.

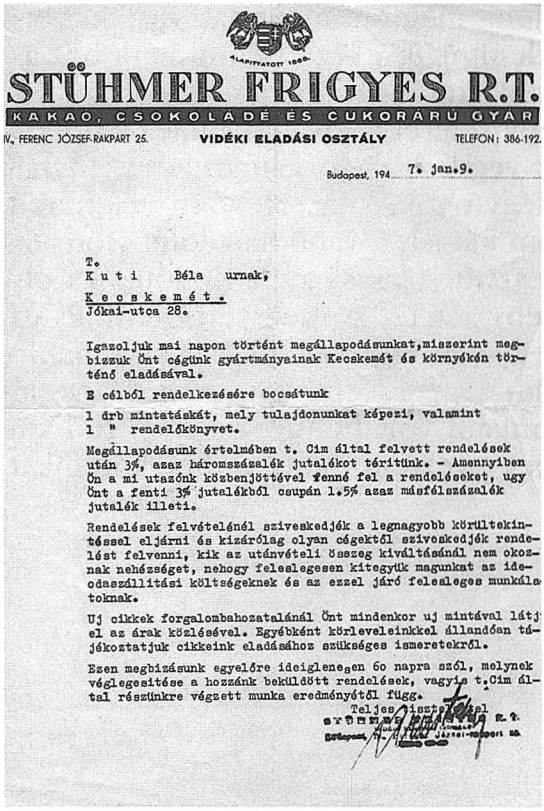
A rendelések után a jutalék folyósitása a rendben történt lebonyolitás után eszközöltetik.

Az esetleges adót a törvényes rendelkezéseknek megfelelően levonásba hozom.

Jelen megállapodásunkat bármelyik fél 30 /Harmino/ napon belül minden további jogkövetkezmény nélkül felmondhatja.

./.

Mautner Dezső megbízólevele

STÜHMER FRIGYES R.T.

KAKAO, CSOKOLÁDÉ ÉS CUKORÁRU GYÁR

IV., FERENC JÓZSEF-RAKPART 25. VIDÉKI ELADÁSI OSZTÁLY TELEFON: 386-192.

Budapest, 194 7. jan.9.

T.
K u t i Béla urnak,
K e c s k e m é t .
Jókai-utca 28.

Igazoljuk mai napon történt megállapodásunkat,miszerint megbizzuk Önt cégünk gyártmányainak Kecskemét és környékén történő eladásával.

E célból rendelkezésére bocsátunk

1 drb mintatáskát, mely tulajdonunkat képezi, valamint
1 " rendelőkönyvet.

Megállapodásunk értelmében t. Cim által felvett rendelések után 3%, azaz háromszázalék jutalékot térítünk. - Amennyiben Ön a mi utazónk közbenjöttével fenné fel a rendeléseket, ugy Önt a fenti 3% jutalékból csupán 1.5% azaz másfélszázalék jutalék illeti.

Rendelések felvételénél szíveskedjék a legnagyobb körültekintéssel eljárni és kizárólag olyan cégektől szíveskedjék rendelést felvenni, kik az utánvételi összeg kiváltásánál nem okoznak nehézséget, nehogy feleslegesen kitegyük magunkat az ideodaszállitási költségeknek és az ezzel járó felesleges munkáltoknak.

Uj cikkek forgalombahozatalánál Önt mindenkor uj mintával látj el az árak közlésével. Egyébként körleveleinkkel állandóan tájékoztatjuk cikkeink eladásához szükséges ismeretekről.

Ezen megbizásunk egyelőre ideiglenesen 6o napra szól, melynek véglegesitése a hozzánk beküldött rendelések, vagyis t.Cim által résztinkre végzett munka eredményétől függ.

Teljes tisztelettel

STÜHMER FRIGYES R.T.

Megbízás a Stühmer Frigyes Rt. vidéki eladási osztályától

foglalkoztak, amit a Kispesti Húsüzem nem készített.

Az OMTK (Országos Magyar Tejipari Központ) szerződése rendben volt, mert nekik nem volt konkurenciájuk, így velük nyugodtan tudtam dolgozni. A tejiparral igen jó volt a kapcsolatom, mert a központhoz tartozott több vidéki tejüzem is, és már azok is az én képviseleti körömhöz tartoztak. Így nemcsak a budapesti tejipartól, hanem sok vidéki tejüzemtől is tudtam megrendelni, ezért még több árusítóhelyet tudtam kiszolgálni. Azért volt szükség a több kisebb cégre, hogy mindenhová elegendő és friss árut tudjak szállíttatni. Ellátási területeimhez tartoztak Nagykőrös, Cegléd, Lajosmizse, Kiskunfélegyháza, Csongrád, Szentes és környéke.

Nem is ismertem más ügynököt a környezetemben. Igazából nem volt határ, hogy mettől meddig ügynökösködhetem. A kereskedők kerestek fel engem, tájékozódva arról,

KÉPVISELT CÉGEIM:

1./ KOZMA HUSÁRUGYÁR Budapest,
2./ Kecskeméti Vegyészeti gyár /Bódogh féle/
3./ Államositott Kispesti Husárugyár,
4./ Izsák Festékgyár,
5./ OMTK.Budapesti gyárai /TEJÉRT/
6./ Mautner Dezső fűszer-gyarmatáru nagykereskedő Budapest,
7./ Reitzer Lipót és társa Paprika-malom Szeged,
8./ Weis Manfréd Konzervgyár Budapest és később csatlakoztak hozzá az államositott vidéki Konzervgyárak is.
9./ Stühner Csokoládégyár Budapest,
10./BOON- Kakaó-Import Vállalat Budapest,
11./Kolauch Károly Faiskola Szeged,
12./Pollák Sámuel, Zsák-zsineg-ponyvagyár Szeged,
13./WARHANEK C. Budapest-i gyára,
14./ Herz Ármi Fiai Szalámigyár Budapest,

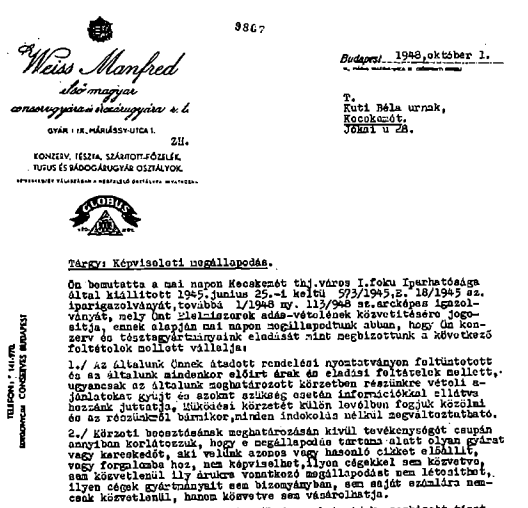
Fenti cégek eredeti bélyegzős, cégjelzéses megbizólevelei megvannak, felhivásukra bemutatom.

hogy mindent meg tudok szerezni, és nem kivételezem senkivel az áru elosztásakor. A cégeknek is érdekükben állt, hogy tartsák velem a kapcsolatot.

A Weiss Manfréd konzervgyári kapcsolatom nagy jelentőségűvé vált, hisz a vidéki konzervgyárak nagy része szintén a központi konzervgyárhoz tartozott. Ennélfogva a rendeléseket több gyárból szállították a megrendelőknek. Lassan már 14 vállalattal volt szerződésem, amin keresztül körülbelül 40 cég tartozott hozzám. Ha erről nem tudnék most írásokat mutatni, talán el se hinné nekem senki.

Amikor sorra jártam a vidéki megrendelőimet, szinte már az ajtóban vártak, mert számukra nagyon fontos szerepet töltöttem be. Mindig abban bíztak, hogy bármit kérnek, én mindent megszerzek nekik. Tudták, hogy nem véletlenül tartozik ennyi cég hozzám, ezt csak tisztességes munkával, korrektséggel lehet elérni.

A Mautner cégnek nagyon jó kapcsolata alakult ki a nyugati országok cégeivel, akik biztosították a máshol megszerezhetetlen árut. Én viszont így tudtam teljesíteni a megrendeléseket. Nem kivételeztem senkivel, erre büszke is voltam. Mautner úr annyira becsült, ő kért fel arra engem, hogy derítsem fel a tiszántúli rizstermelő helyeket. Később együtt mentünk a szállítási szerződéseket megkötni. Örültem neki, hogy ekkora felkérésnek is

3867

Weiss Manfréd
első magyar
conservgyárak részvénytársaság
GYÁR: IX. MÁRIÁSSY-UTCA 1.
KONZERV, TÉSZTA, SZÁRÍTOTT-FŐZELÉK, TUGUS ÉS BÁDOGÁRUGYÁR OSZTÁLYOK.

Budapest, 1948. október 1.

T.
Kuti Béla urnak,
Kecskemét,
Jókai u 28.

Tárgy: Képviseleti megállapodás.

Ön bemutatta a mai napon Kecskemét thj.város I.foku Iparhatósága által kiállított 1945.junius 25.-i keltü 573/1945.B. 18/1945 sz. iparigazolványát,továbbá 1/1948 ny. 113/948 sz.arcképes igazolványát, nelyek ínt élelmiszerek adás-vételének közvetítésére jogosítja, ennek alapján mai napon megállapodtunk abban, hogy Ön konzerv és tésztagyártmányaink eladását mint megbizottunk a következő feltételek mellett vállalja:

1./ Az általunk Önnek átadott rendelési nyomtatványon feltüntetett és az általunk mindenkor előirt árak és eladási feltételek mellett, ugyancsak az általunk meghatározott körzetben részünkre vételi ajánlatokat gyüjt és szükség esetén információkkal ellátva hozzánk juttatja, működési körzetét külön levélben fogjuk közölni és az részünkről bármikor,minden indokolás nélkül megváltoztathatjuk.

2./ Körzeti beosztásának meghatározásán kivül tevékenységét csupán annyiban korlátozzuk, hogy e megállapodás tartama alatt olyan gyárat vagy kereskedőt, aki velünk azonos vagy hasonló cikket előállit, vagy forgalomba hoz, nem képviselhet,ilyen cégekkel sem közvetve, sem közvetlenül ily árukra vonatkozó megállapodást nem létesithet, ilyen cégek gyártmányait sem bizományban, sem saját számlára nemcsak közvetlenül, hanem közvetve sem vásárolhatja.

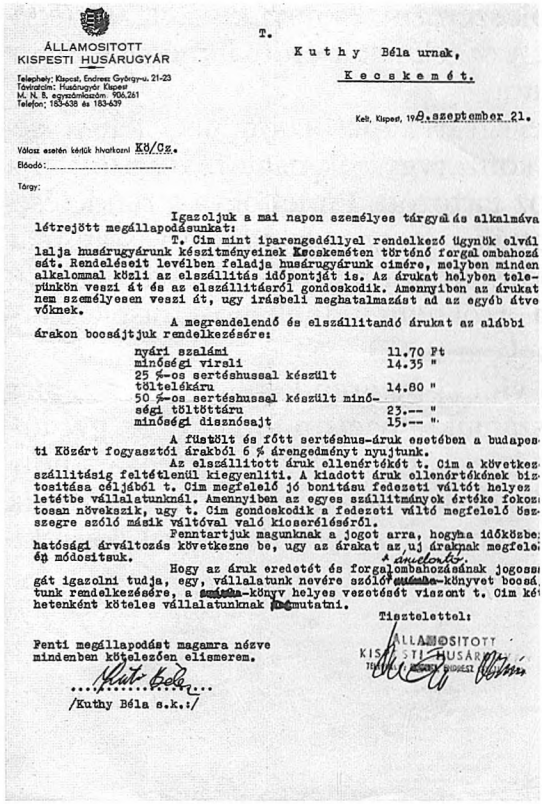
3./ Időnként, amikor ni azt szükségesnek tartjuk, megbizott tisztviselőket küldjük el az Ön rayonjába és Ön tartozik nevezettet, kinek jövetelérol 3 nappal korábban értesitést küldünk, ugy a székhelyén, mint az Ön által elvállalt körzetben okvizitálva utjára elkisérni és állandóan rendelkezésére állva, őt minden tekintetben támogatni. A közösen felvett rendelésekot Ön is feltétlenül aignálni tartozik.

4./ Egyébként az Ön tevékenységét nem korlátozzuk és szabad idejével és munkájával teszés szerint rendelkezhet. Fenntartjuk azonban, hogy az Ön által beküldött rendelések elfogadása vagy visszautasitása tekintetében szabadon rendelkezünk és Ön tartozik a mi elhatározásunkat vevőinkkel közölni.

5./ Ugy az üzletek szerzése,mint képviseleti megállapodásunkból folyó minden tevékenysége körül tartozik cégünk érdekeit szem előtt tartva, a legnagyobb körültekintéssel és kereskedői gondossággal eljárni és bennünket a cégünket érdekló tapasztalatairól informálni. Kötelezőleg elvállalja, hogy mindenkori utasitásainkat -administrativ jellegü utasitásainkat is beleértve- a legpontosabban be fogja tartani.

TELEFON: * 141-078.
SZOMBATHELY CONSERVGYÁR BUDAPEST

Képviseleti megállapodás a Weiss Manfréd céggel

ÁLLAMOSITOTT
KISPESTI HUSÁRUGYÁR

Telephely: Kispest, Endrezi György-u. 21-23
Távirati: Husárugyár Kispest
M. N. B. egyszámlaszám: 906.261
Telefon: 183-638 és 183-639

T.

K u t h y Béla urnak,

K e c s k e m é t.

Kelt, Kispest, 19Ø. szeptember 21.

Válasz esetén kérjük hivatkozni Kü/Gz.

Előadó:

Tárgy:

Igazoljuk a mai napon személyes tárgyú és alkalmával létrejött megállapodásunkat:

T. Cim mint iparengedéllyel rendelkező ügynök elvál lalja husárugyárunk készitményeinek Kecskeméten történő forgalombahozását. Rendeléseit levélben feladja husárugyárunk cimére, melyben minden alkalommal közli az elszállitás időpontját is. Az árukat helyben telepünkön veszi át és az elszállitásáról gondoskodik. Amennyiben az árukat nem személyesen veszi át, ugy irásbeli meghatalmazást ad az egyéb átvevőknek.

A megrendelendő és elszállitandó árukat az alábbi árakon bocsájtjuk rendelkezésére:

nyári szalámi	11.70 Ft
minőségi virsli	14.35 "
25 %-os sertéshussal készült töltelékáru	14.80 "
50 %-os sertéshussal készült minőségi töltöttáru	23.-- "
minőségi disznósajt	15.-- "

A füstölt és főtt sertéshus-áruk esetében a budapesti Közért fogyasztói árakból 6 % árengedményt nyujtunk.

Az elszállitott áruk ellenértékét t. Cim a következő szállitásig feltétlenül kiegyenliti. A kiadott áruk ellenértékének biztositása céljából t. Cim megfelelő jó bonitásu fedezeti váltót helyez letétbe vállalatunknál. Amennyiben az egyes szállitmányok értéke fokozatosan növekszik, ugy t. Cim gondoskodik a fedezeti váltó megfelelő összegre szóló másik váltóval való kicseréléséről.

Fenntartjuk magunknak a jogot arra, hogyha időközben hatósági árváltozás következne be, ugy az árakat az uj árakhoz megfelelően módositsuk.

Hogy az áruk eredetét és forgalombahozásának jogosságát igazolni tudja, egy, vállalatunk nevére szóló [illegible]-könyvet bocsátunk rendelkezésére, a [illegible]-könyv helyes vezetését viszont t. Cim kötelezettségként köteles vállalatunknak bemutatni.

Tisztelettel:

ÁLLAMOSITOTT
KISPESTI HUSÁRUGYÁR

Fenti megállapodást magamra nézve mindenben kötelezően elismerem.

/Kuthy Béla s.k.:/

Az Államosított Kispesti Húsárugyárral kötött megállapodásom

eleget tudtam tenni. Mikor azután eljött az államosítási hullám, gondolkodóba estem. A korábbi partnercégek nem mertek nekem árut adni, én pedig nem mertem kérni. Úgy tűnt, ez a munkalehetőségem megszűnik. De újra szerencsém volt. Megkeresett Halmi Béla bácsi, aki a Kispesti Húsüzemben dolgozott, és kiváló kapcsolatai voltak a Honvédelmi Minisztériumban. Azt mondta: „Kuti elvtárs, van énnekem egy ötletem. Bent voltam a minisztériumban, ott nekem jó kapcsolataim vannak. Ajánlottam magát a HM húsáru/hentesáru kiszállításának irányítására, mivel magát régóta jól ismerem, és alkalmasnak tartom a feladat ellátására."

A HM ezt elfogadta, meg is kötöttük a szerződést. Az igaz, hogy az ügynöki engedélyem megszűnt, de helyette belépett ennek a honvédségi ellátó központnak a megbízása. Ez sem volt könnyű munka, ez is egy egész embert kívánt. Hogy ellássam a feladatot, szinte a nap 24 óráját igénybe vette.

Ahhoz, hogy a szállításokat le tudjam szervezni, és időben a helyszínre érjen a friss áru, nem volt mindennap időm Kecskemétre hazamenni. Így hát Budapesten, a húsüzem melletti utcában béreltem egy kis, kamraszerű, nagyon egyszerű lakhelyet. Amikor volt időm, ott aludtam, de csak egy pár órát, hisz életemnek ez volt talán a legmozgalmasabb időszaka.

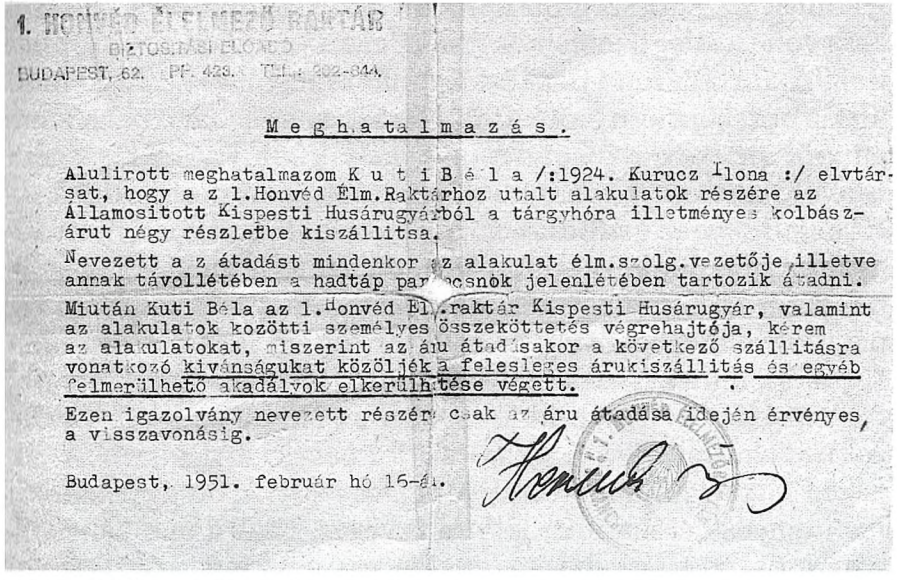
Nem egyszer előfordult, hogy két-háromórai alvás után, éjjel fél kettőkor kopogtattak az ablakon a szállítók: „Kuti elvtárs, a kocsi készen áll, indulhatunk!"

Én álmosan, fáradtan, percek alatt összeszedtem magam, és már indultam is a húsgyárba az áruért. Ott várt már az egyik üzemvezető, aki az aznapi mappával, útravalóval látott el. A hentesárut felpakolták a kocsira, ez olyan 20-25 mázsa áru lehetett, és elkezdtük az útvonalat.

Tata, Tatabánya és így tovább – hisz ott voltak a páncélosok –, mentünk a Pest északi részén lévő laktanyákba is, ahol le kellett adnunk az árut. Ez sok időt vett igénybe. Este tíz körül értünk haza. Hazaérésünk után elrendeztük a papírmunkát, lepakoltuk a megmaradt árut. Bár megtehettem volna azt is, hogy eladom, de a jó híremet tönkretette volna ez a cselekedet.

Ilyenkor azután elvonultam a kis fekhelyemre, úgy 11 óra felé, és hajnali három órakor újra jött a sofőr: „Kuti elvtárs, indulhatunk!"

Kuti elvtárs fáradtan átcammogott a gyárba, s miután megbeszélték a sofőrrel a leghosszabb utat, elindultak a sötét éjszakába. Nem volt kellemes az éjszakai utunk, sötét volt, fáz-

1. HONVÉD ÉLELMEZŐ RAKTÁR
BIZTOSÍTÁSI ELŐKÉSZ
BUDAPEST, 62. PF. 428. TELEFON: 322-344.

M e g h a t a l m a z á s .

Alulirott meghatalmazom K u t i B é l a /:1924. Kurucz Ilona :/ elvtársat, hogy a z 1.Honvéd Élm.Raktárhoz utalt alakulatok részére az Államositott Kispesti Husárugyárból a tárgyhóra illetményes kolbászárut négy részletbe kiszállitsa.

Nevezett a z átadást mindenkor a z alakulat élm.szolg.vezetője illetve annak távollétében a hadtáp par ancsnok jelenlétében tartozik átadni.

Miután Kuti Béla az 1.Honvéd Élm.raktár Kispesti Husárugyár, valamint az alakulatok közötti személyes összeköttetés végrehajtója, kérem az alakulatokat, miszerint az áru átadásakor a következő szállitásra vonatkozó kivánságukat közöljék a felesleges árukiszállitás és egyéb felmerülhető akadályok elkerülhetése végett.

Ezen igazolvány nevezett részére csak az áru átadása idején érvényes, a visszavonásig.

Budapest, 1951. február hó 16-án.

A Honvéd Élelmező Raktár meghatalmazása

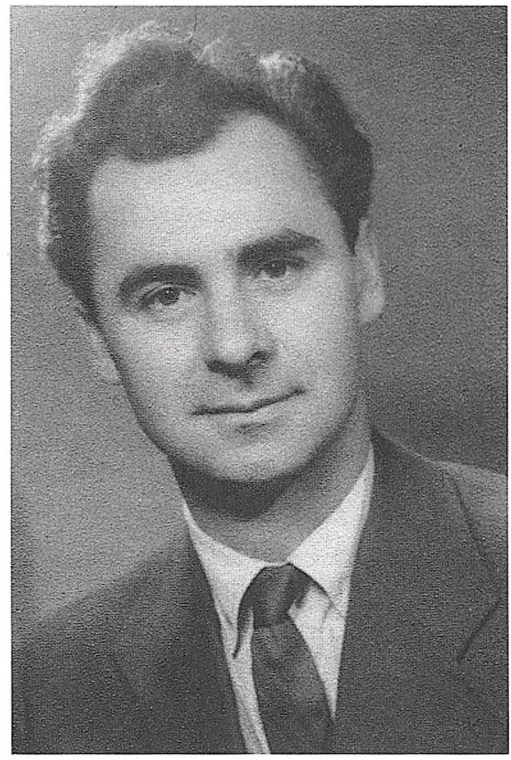
tunk, mindig abban reménykedtünk, majd csak kivirrad már. A hosszú túra a következőképpen zajlott: az első áru leadása Aszód, Hatvan, a tarnaszentmártoni lőszerraktár, Gyöngyös, Eger, majd Tokaj mellett mentünk tovább Miskolcra, azután Hajdúhadháza és végül Debrecen. Ennyi fért bele egy napba, és újra éjfél volt, mire hazaértünk. Az is előfordult többször, hogy nem tudtunk haladni, és megálltunk pihenni egy pár órát. Én aludtam, a sofőr vigyázott az árura, majd cseréltünk.

Nagyon fárasztó utak voltak ezek, de pénzt kellett keresem. Most volt rá lehetőségem, és miután 1947-ben megszületett a második kislányom, már negyedmagunkról kellett gondoskodnom. Nagyon sokat járt az eszemben a családom. A feleségem, sajnos, nem értette meg, hogy mennyivel rosszabb életünk volt, amikor szegények voltunk és fillérekből éltünk, mint most, amikor van keresetem. Mivel volt rá lehetőségem, bűn lett volna kihagynom, különben nem tudtam volna gondoskodni a családomról. Mégsem volt mindegy, hogy gyerekfejjel 20-21 órát dolgoztam fillérekért, most pedig komoly pénzekért tudok dolgozni.

A fizetésemen ez látszódott is, mert minden hónapban a HM átutalta a Kispesti Ady Endre utcában lévő OTP-be a jutalékomat. Ez az összeg 8000 forint volt havonta. Ez nyolcszorosa volt az átlagfizetésnek. (Az is igaz, hogy nyolcszor többet dolgoztam ezért a pénzért. Amikor később a kecskeméti kiskerhez kerültem, ott 1000 forint volt a havi fizetésem, amiből még ötven forint volt a békekölcsön.) A felelősségem is nyolcszor annyi volt, mert a vezetőség parancsba adta a sofőrnek, hogy az árut csak akkor pakolhatják le, ha én ott vagyok! Addig senki semmihez nem érhetett, még akkor sem, ha szerettek volna egy-két rúd szalámit megszerezni. Mindez nagy figyelmet igényelt, és sokszor féltem is: ha az áru nem fog időben megérkezni, én leszek érte a felelős. Fárasztó volt, de mivel jól fizettek, mindent vállaltam, hogy a családnak eleget tudjak tenni.

Igen ritkán jutottam haza. Minden vasárnap reggel busszal mentem, és délután már jöttem is vissza. Csak a munkának éltem. Idősebb fejjel visszagondolva, ezt nem lett volna szabad így tennem. Az igaz, hogy jó fizetést vittem haza minden hó-

napban, de a családdal nem tudtam eleget törődni. Úgy gondoltam, hogy a feleségem neveli a gyerekeket, én pedig megteremtem a rávalót. Amikor hazamentem, megpróbáltam mindent megtenni, hogy bepótoljam a hiányzó időket, de úgy éreztem, hogy ez nem elég.

Fénykép az 1950-es évekből

Amikor egy Örkény-Kecskemét-Félegyháza túrára mentünk Kecskeméten keresztül, megkértem a sofőrt, álljon meg valamennyi időre, mert nekem itt van a családom, és egy-két órát szeretnék velük tölteni. A lakás előtt a sofőr kitett, megbeszéltük, két óra múlva találkozunk. Késő este értem haza, a feleségem már ágyban volt. Miután nagyon keveset találkoztunk, mint fiatal férj, ledobáltam magamról a ruhát, és lefeküdtem a feleségem mellé. Itt történt egy váratlan és számomra soha el nem felejthető pillanat: ő akkorát rúgott belém, hogy leestem az ágyról. Nem tudtam mire vélni a dolgot, nagyon rosszul esett, a lelkem teljesen összetört. Nem tettem semmi rosszat, csak őértük dolgoztam, miért kaptam én ezt tőle?!

Nem tehettem mást, felöltöztem, kimentem a kapu elé, mert rájöttem, hogy itt nincs rám szükség, és vártam a sofőrre. Kedves Férfi Olvasóim! Ha eddig figyelmesen olvasták e könyvet, akkor meg fogják érteni, hogy most mit akarok mondani! Sose feledjék, hogy lehetünk mi férfiak jó társak vagy kevésbé jók, kisebb-nagyobb hibával élő emberek, de az életünk megértésünkön és szeretetünkön múlik. A legfontosab-

bat sose feledjék: a társunkat, párunkat, feleségünket hosszú időre soha ne hagyjuk egyedül. Nincs az a pénz, se rang, se hírnév, ami annyit érne, hogy érzelmileg elveszítsük egymást!

Én ezek után sem haragudtam a feleségemre. Megértettem, hogy ő egy fiatal nő, akinek a férje sokat van távol. Én továbbra is szerettem. De ekkor még nem volt itt az ideje, hogy csak egymásnak éljünk. Nagy lelki fájdalommal értem vissza a hosszú útról Budapestre, de a munkát emiatt nem adhattam fel, hisz a családom továbbra is a családom volt.

Egy napon hívatták Halmi Bélát a honvédelmi minisztériumba. Elmondták, hogy revízió (ellenőrzés) volt náluk, és kiderült, hogy én 8000 forint jutalékot kapok havonta. Felelősségre vonták a HM gazdasági megbízottját, hogy képzelik, hogy a Kuti elvtársnak akkora fizetése van, mint a Rákosi elvtársnak. Parancsot kaptak, hogy ezt az egész munkamenetet állítsák le velem, mielőtt még hazaárulónak kiáltanának ki.

Egyik pillanatról a másikra leállt az egész dolog, és örülnöm kellett, hogy egyáltalán élve hazamehetek. Érdekes módon a nehéz, kimerítő munkát és felelősséget tőlem senki nem irigyelte, csak a pénzt. Mivel egyébként is rossz lelkiállapotban voltam, még örültem is, hogy hazamehetek.

Az élet nem állt meg, élni kellett és dolgozni, s jött a következő nagy kérdés: hogyan tovább?

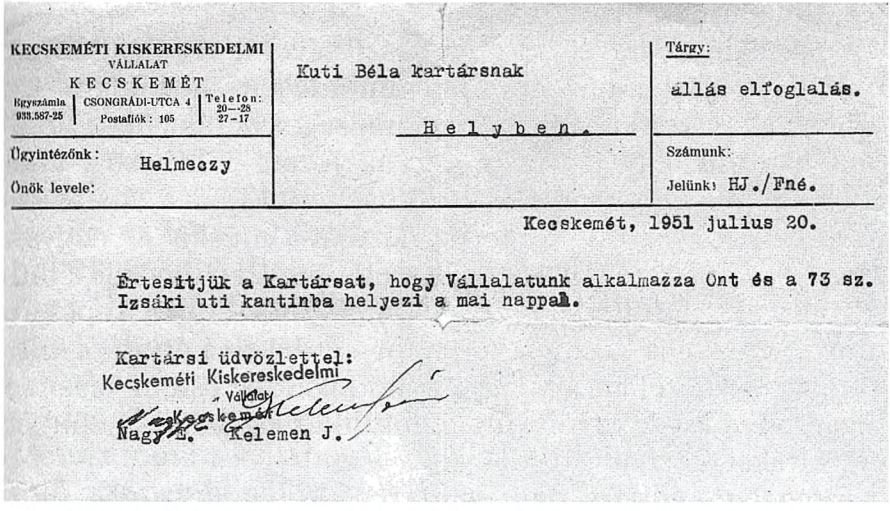
Miután Kecskemétre visszajöttem, megkerestem a kereskedelmi központot, ami akkor a Csongrádi utcában volt. Azonnal fel is vettek a homokbányai építkezés kantinjába. Mivel ott több száz dolgozó építette a nagy komplexumot, nagy szükség volt egy jól feltöltött kantin (büfé) üzemeltetésére. Ezért a munkáért nem annyira kapkodtak, mert nagyon rossz volt a munkaidő-beosztás. A munkásemberekhez kellett alkalmazkodni, ezért a nyitvatartás reggel 6-tól 9-ig volt, majd délelőtt 11-től 2-ig és este 5-től 9-ig. Ezt senki nem vállalta, talán azért, mert nem voltak hozzászokva a munkához. Engem viszont ez sem rendített meg, én elvállaltam.

Tudtam, hogy itt már kevesebb pénzért fogok dolgozni, de reméltem, hogy így a családomnak is eleget tudok tenni. Újból sikerült egy szinte pihenő nélküli munkahelyet kifognom. Gon-

doltam, semmi baj, Béla, ennél már sokkal nehezebbeken is túl vagy! Ezek csak megpróbáltatások, ki fogom bírni.

Egy ideig folytattam ezt a munkát. Tetszett, sok ember vett körül, sok embernek örömet okoztam azzal, hogy friss árut tudtam nekik biztosítani. Örömöm nem tartott sokáig, mert az igazgató behívatott magához. Az építésvezetők, az igazgató és az építkezés pártbizottsági tagja mind egy irodában vártak rám. Miután bementem, közölték velem, hogy ők úgy tudják, én nem a kantinba való egyéniség vagyok. Annál sokkal többet látnak bennem, és másnaptól a központban óhajtanak foglalkoztatni. A mondat pontosan így hangzott: „Kuti elvtárs, önt kinevezzük szállítási és szervezési előadónak!" Az építési igazgató ezt fájó szívvel fogadta, mert nagyon meg voltak elégedve a munkámmal, és a munkások is nagyon szerettek. Erre az volt a válasz, hogy a Kuti elvtárs a kisker alkalmazottja, és nem az építkezésé, ezért dönthettek így.

Miután bekerültem a központba, könnyebb lett a dolgom, de egyszerűnek nem volt mondható. Ha bármilyen árut kaptunk, nekem kellett gondoskodnom a szétosztásáról. Volt, aki annyi árut kapott, amennyit kért, volt, aki többet szeretett volna, de nem tehettem, hogy többet adok, mert akkor a másik ember rosszul járt volna. Én az

KECSKEMÉTI KISKERESKEDELMI VÁLLALAT
KECSKEMÉT
Egyszámla 933.587-25 | CSONGRÁDI-UTCA 4 Postafiók: 105 | Telefon: 20—25 27—17

Kuti Béla kartársnak
Helyben.

Tárgy: állás elfoglalás.

Ügyintézőnk: Helmeczy
Önök levele:

Számunk:
Jelünk: HJ./Fné.

Kecskemét, 1951 julius 20.

Értesítjük a Kartársat, hogy Vállalatunk alkalmazza Önt és a 73 sz. Izsáki uti kantinba helyezi a mai nappal.

Kartársi üdvözlettel:
Kecskeméti Kiskereskedelmi Vállalat
Nagy L. Kelemen J.

A Kecskeméti Kiskereskedelmi Vállalat értesítése új állásomról

Kecskeméti utcakép az 1950-es években (Tóth Sándor felvétele)

éjszakáimat nyugodtan akartam eltölteni, ezért próbáltam igazságos lenni. Munkámhoz tartozott, hogy a kecskeméti bolthálózatokat figyeljem: hol kell feljavítanom, hol kell másik személyzetről gondoskodnom, hol kell erősítés, hol vannak problémák, stb...

A bolthálózat figyelésével, fejlesztésével a vevők igényeit próbáltuk kielégíteni, problémamentesen megoldani. Ez sem volt egyszerű feladat. A sok fáradságos munka után, jutalmul kaptunk egy jegyet a Katona József Színházba, ahol Hollósi Ilona énekesnő előadását hallgattuk, akit a Postás Zenekar kísért. Ott ültem ugyan, néztem a műsort és nagyon tetszett, de az eszem már akkor is előbbre járt. Ugyanis a műsorral összekötöttek egy divatbemutatót is. Ennek kapcsán, miután engem is - mint kereskedőt - érdekelt a divat, és minden, ami üzlettel kapcsolatos, gondolkodóba estem. Másnap reggel az igazgatóval együtt mentünk a központba, amikor egy kirakat előtt megkérdeztem:

- Igazgató elvtárs, nem rendezhetnék én egy divatbemutatót?

Ő rám nézett, igen érdekes volt a tekintete, és azt válaszolta:

– *Nézze, Béla! Ha magától még ez is kitelik, akkor csinálja meg!*

Az igazgató egyébként korábban egy Pesten élő szabómester volt, aki mint munkáskáder a kecskeméti kisker igazgatója lett. Ő volt az én munkás-káderigazgatóm.

Nekem se kellett több, elkezdtem a divatbemutató szervezését. Felmentem Pestre, az ORI-ba (Országos Rendező Iroda). Ott közvetítették ki a színészeket. Nekem is sikerült két színészt meghívnom a divatbemutatóra. Nem akartam, hogy unalmas legyen a rendezvény, ezért hívtam el őket. Azt sem szerettem volna, hogy az embereknek ez pénzbe kerüljön, úgy, mint a színházban, ezért a színpadot Kecskemét főterére (oda, ahol ma a szökőkút áll) állítottam fel. Onnan X- alakban negyven méteres kifutót készíttettem, kettő darabot. Ezekre reflektorokat és díszítéseket kértem. A kifutót végig szőnyeg díszítette, hogy impozáns legyen.

Amikor ezzel készen voltak, bementem az általuk működtetett kisker üzletekbe, helyes lányokat és egy-két fiatalembert kértem a divatbemutatóra. Persze miután büszke voltam az én két kislányomra, őket sem hagyhattam ki, így Marika és Icuka is szerepeltek a divatbemutatón. Ők gyerekruhákat mutattak be.

A divatbemutató egy vasárnapi napra esett. Mondanom se kell, hogy több ezer ember állt a kifutó és a színpad előtt.

Egyik kislányom a divatbemutatón, Icuka

Nem maradhatott ki a másik lányom sem, a kifutón Marika

Az egész teret ellepte a nézőközönség. Persze ehhez az is hozzájárult, hogy ingyenes volt a divatbemutató.

A második előadás délután négykor, a harmadik pedig este nyolckor kezdődött. A színházi divatbemutatóval szemben – ahol hétszáz ember nézte az előadást – a mi bemutatónk nézőszáma több tízezer emberre volt tehető. Az igaz, hogy anyagilag nem jelentett nagy bevételt, de nem is azért készült. A kihívásnak akartam eleget tenni, és úgy érzem, ez sikerült is.

NAGYOBB RENDEZVÉNYEIM

A kecskeméti divatbemutató sikerét követően hamarosan átkerültem a megyei kereskedelmi osztályra és több nagy rendezvény megszervezésére is lehetőséget kaptam a megye különböző városaiban. Ezek közé tartozott 1952-ben a Kiskunfélegyházi Őszi Vásár, 1953-ban a Kalocsai Ünnepi Őszi Vásár és a Bajai Őszi Vásár. Életemnek ebben az időszakában is voltak a munkálataim során nagyon érdekes és kevésbé örömteli jelenségek. Például amikor a kecskeméti tanácselnök kérte, hogy szervezzem meg a bugaci idegenforgalmat ügy, mint ahogy elmeséltem többször, olyannak, amilyen akkor volt, a két világháború között, amikor én is dolgoztam ott. Ez persze nem sikerülhetett a Rákosi-rendszerben az ismert okok miatt, de azért tanulságos a történet. Szóval egy alkalommal Nagymarosi, az akkori kecskeméti tanácselnök megkért, hogy szervezzek újra Bugacon rendezvényt, ügy, mint régen:

– *Béla, meg tudná csinálni ezt a rendezvényt?*

– *Tanácselnök elvtárs, én meg tudnám csinálni, de két ok miatt nem tehetem: van egy üzletem, ott én vagyok a beszerző, a szervező, az eladó, és ez egy egész embert igényel. A másik ok, hogy Bugacon most az orosz hadsereg tankjainak, a páncélosoknak a gyakorlótere van. Az orosz hadsereg a külföldi turistákat oda nem engedi be most. Nem be-*

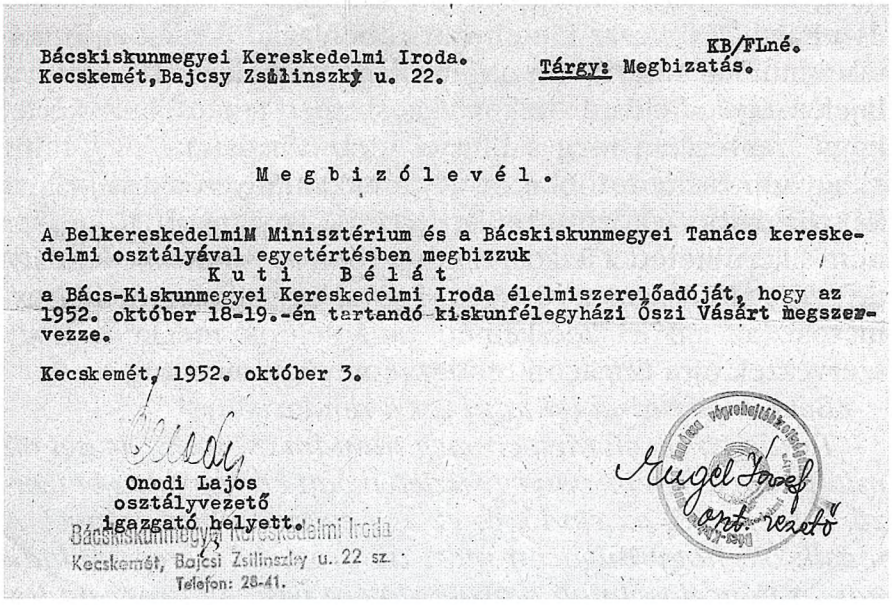
szélve a francia és angol újságírókról, a turistákról, akik szintén ott lehettek volna, ezeknek az oroszok nem örültek volna.

Én nem voltam benne biztos, hogy sikerülni fog, de a Nagymarosi elvtárs úgy döntött, ő elmegy a megyei tanáccsal együtt a parancsnokságra, és elintézik, hogy meg tudjuk csinálni a Bugaci Idegenforgalmi Napokat a vendégek részére.

Megkönnyebbültem, mert akkor az egyik része meg van oldva a dolognak, de ott volt még az én saját dolgom. Csodák csodája, másnap reggel, mikor bementem a városházára, odajött hozzám Nagymarosi elvtárs, és azt mondta:

– Béla, úgy gondoltam, hogy megoldom én ezt a másik dolgot, ami akadályoz a Bugac szervezésében. Minden reggelre írd össze nekem, mit kell megoldani aznap az üzleteddel kapcsolatban, és én megfogom oldatni helyetted azért, hogy te meg tudd oldani a szervezőmunkádat. Ennyit tudok segíteni abban, hogy az üzleted emiatt ne álljon meg.

Abban az időben ilyen városvezető szerintem az országban se volt, el sem hittem, hogy ilyen felajánlást kaptam. Miután

Bácskiskunmegyei Kereskedelmi Iroda.
Kecskemét, Bajcsy Zsilinszky u. 22.

KB/FLné.
Tárgy: Megbizatás.

M e g b i z ó l e v é l .

A BelkereskedelmiM Minisztérium és a Bácskiskunmegyei Tanács kereskedelmi osztályával egyetértésben megbizzuk
K u t i B é l á t
a Bács-Kiskunmegyei Kereskedelmi Iroda élelmiszerelőadóját, hogy az 1952. október 18-19.-én tartandó kiskunfélegyházi Őszi Vásárt megszervezze.

Kecskemét, 1952. október 3.

Onodi Lajos
osztályvezető
igazgató helyett.

Bácskiskunmegyei Kereskedelmi Iroda
Kecskemét, Bajcsi Zsilinszky u. 22 sz.
Telefon: 28-41.

Kugel József
ért. vezető

A kiskunfélegyházi Őszi Vásár megbízólevele

úgy gondoltam, hogy minden rendben, kiderült, hogy az első feltételnél megakadtunk, mert a szovjet parancsnoksággal nem tudtak megegyezni, ezért a szervezés elmaradt. Hiába volt a tanácselnök nagyon segítőkész, a dolog mégsem sikerült. Minden el is rendeződött volna, de időközben ez a hír, ez a terv eljutott a rendőrség politikai osztályához is. És amint eljutott, utána való nap megjelent nálam egy úr, egy elvtárs – nem tudom, hogy mondjam –, kihívott az udvarba és mondta, hogy a főnöke kéri, hogy holnap reggel menjek be hozzá az irodájába.

– Mondja meg a főnökének, hogy én nem megyek be. Hogy képzelik, hogy én bemegyek oda, és végigmegyek azon a területen, ahol a politikai osztályok vannak, amikor engem Kecskeméten mindenki ismer Ha én bemegyek és meglát egy ember vagy kettő, az egész városban elterjed, hogy én megbízottja vagyok a politikai osztálynak vagy valami hasonló.

– Szó se lehet róla, hogy átadjam. Maga ezt meri az én főnökömnek üzenni?

– Igen, ezt üzenem.

Ezzel elment. Másnap újra megjelenik, és azt mondja, hogy a főnöke azt kéri most már, hogy az aggályaimra való tekintettel legyek én a következő nap délután öt órakor a Budai Kapu bejáratánál, közel az ott lévő iskolához, úgy 10-15 méterrel odébb. A politikai osztály vezetője fog jönni személykocsival, meglátnak, kinyitják az ajtót, be kell szállnom. Nem tudtam mit tenni, így történt. Megállt a kocsi, beszálltam. Ott volt a sofőr, a politikai osztály vezetője és még egy politikai megbízott, és mondták, hogy azért akartak velem beszélni, mert hallották, hogy valószínűleg én fogom megcsinálni az idegenforgalmat Bugacon. És most figyelmeztetni akarnak jó előre, hogy ha ezt megcsinálom és sikerül, akár most, akár a későbbiekben, akkor nekem kötelességem lesz minden olyan dologról jelentést tenni, amit az idegenek, nyugatiak, franciák, amerikaiak, németek, angolok, mindegy, de nyugati külföldiek gyanús dolgokat csinálnak, lesnek, fényképeznek. Olyan dolgokat, amiket nem kellene, az állomásokat, stb. És ha valami olyasmit észlelek, ami a Magyar Népköztársaság életében

kellemetlen lehet, nekem azonnal jelenteni kell a politikai osztálynak.

Mondom, nézzék, én attól függetlenül, hogy nem kívánok a politikai osztállyal dolgozni, az osztálynak sem dolgozni, én magyarnak érzem magam, és ha bármi olyat észlelek, ami Magyarországnak, az én országomnak kellemetlen következménnyel járna, én azt az önök felhívása nélkül is azonnal jelentettem volna a tanácsnak, a pártnak vagy önöknek, bárkinek, azt úgysem hagytam volna szó nélkül.

Azt mondták jó, rendben van, akkor elvárjuk, hogy ha megtörténik, akkor ehhez tartsa magát. Ezzel elváltunk.

Volt egy másik eset is, ami komolyabbnak ígérkezett. Azt hiszem, aki ezt a könyvet olvassa, és nem fiatalember vagy fiatal hölgy, hanem már kicsit korosabb, tudja azt, hogy abban az időben minden vállalatnál volt egy oda kívülről beépített politikai megfigyelő. És nem ott dolgozott, csak ott figyelte az irodában vagy a vállalatnál a dolgozóknak a beszélgetését, a munkáját és így tovább. Így volt ez akkoriban a Kecskeméti Kiskernél, a Csongrádi utcai irodában is. Egyik este, munka után a főtéren megyek hazafelé, ott találkozom egy elvtárssal, aki láttam, hogy rám várt. Meg is szólított és mondta, az a kérése, hogy ha ráérek, legyek olyan kedves holnap este hét órakor a Cifrapalota bejáratánál várjam meg őt, nagyon szépen kéri. Rendben van, ebben nincs semmi, megvárom holnap hét órakor a Cifrapalota bejáratánál. Eljött a nap, hét órakor ott állt az ajtóban – tessék befáradni. Bement előre, mentem utána. Felmegyünk az emeletre, egy szobába benyitunk, hát látom, hogy az asztalnál ül egy ávós, őrnagyi vagy alezredesi egyenruhában – pontosan nem tudtam a rangját megjegyezni, nem is érdekelt –, és mondta, hogy üljek le.

– *Ahogy az emberemmel, az elvtársammal beszéltem, akkor önnek ezután kötelessége lesz írásban jelenteni mindent, amit a cégnél – a Kiskernél – észlel, a dolgozók, akár a benti irodai dolgozók, akár a bolti dolgozók beszédeiből, viselkedéseiből, cselekedeteiből.*

– *Nem tudom, hogy ezt miért tetszik mondani, én ilyen*

ajánlatot, ilyen ígéretet senkinek nem tettem, senkinek nem is fogok tenni. Önöknek se teszek, senkinek nem teszek. Tessék elképzelni, hogy én azokat a fiatalembereket, lányokat, akikkel együtt tanultam, együtt dolgoztunk és még most is dolgozunk együtt, hogy én ezeket följelentsem, szó se lehet róla, kérem. Csináljanak velem, amit akarnak, itt vagyok, önöké vagyok, de én ilyet soha nem csinálok Ezt azért mondom most, hogy elejét vegyük annak, hogy ez kicsit később derüljön ki, hetek múlva esetleg, mert én semmi körülmények között, bármit csinálnak velem, ilyet nem teszek soha, senkinek.

Rám nézett, azt mondja az ávós tiszt, hogy:

– Maga a Kis bácsinak a veje?

– Igen, az vagyok.

– Maga szokta sétáltatni a két kislányát vasárnaponként a korzón?

– Én, igen.

– Na, akkor figyeljen ide.

Benyúlt az íróasztalába, kivett egy hófehér papírt, letette elébem.

– Tessék, írja alá ezt az üres papírt, és soha senkinek arról nem fog beszélni a saját érdekében, hogy maga itt járt nálam, hogy magát ilyesmire akartuk felkérni, és akkor ez az ügy le van zárva. Tudomásul veszem, hogy nem lesz a dolgozónk.

Megköszöntem, elmentem. Amikor mentem kifelé, láttam, hogy néz a felvivő munkatársára. Nem szívesen lettem volna a helyében, az biztos, mert azt hiszem, az kapott olyat, hogy életében nem felejti el. Ilyenek is megtörténtek velem, nem is szívesen beszélek róla, de most már lehet, mert valószínűnek tartom, hogy ismerős volt az arca ennek a tisztnek. Arra lakott valahol, apósomhoz járhatott ez – még mielőtt nem voltak ávósok hatalmon – borbélyhoz borotválkozni, hajat vágni. És innen eredt, hogy ha ennek az ismerős bácsinak a veje vagyok és a két gyerekemnek az apja, kivételesen elengedett. Megszabadított attól, hogy esetleg az ellenkezésemnek következménye legyen és esetleg nem érem meg a másnapot. Ezt is megúsztam, hála a jó Istennek!

Kalocsai Őszi Vásár

Egy őszi napon a kalocsai ünnepi vásárt megtekintette a kereskedelmi miniszter. Közel kerültem hozzá, beszélgetés közben egyszercsak rám nézett: „Ki ez a suhanc itt mellettem?!" Mellettünk állt a tanácselnök, a pártvezetőségi tagok, akik elfelejtettek bemutatni, mint főrendezőt a miniszternek.

Miután rájöttek, hogy ez a kis suttyó a főrendező, kérdezgetni kezdtek. Nekem igazából nem nagyon volt kedvem válaszolgatni, mert láttam, hogy semmibe vesznek. Később már jobban figyeltek rám az emberek is, a miniszterek is, hiszen Pesten a KISOSZ kongresszusának rendezvényein már én voltam az egyik vezérszónok, de erről majd később írok.

Itt, Kalocsán ügy rendeztem meg a vásárt, hogy megkaptam a sportpályát és a mellette lévő területet. A sportpályára két nagy színpadot építettem, ahol előadások folytak. Ez

Bács-Kiskunmegyei Tanács VégrehajtóBizottságától.
Kecskemét.

M e g b i z ó l e v é l .

Megbizom Kuti Béla elvtársat, a Bács-Kiskunmegyei Kereskedelmi Iroda szervezőjét, hogy Kalocsán 1953. október 17-18-án megtartandó Őszi vásár szervezési munkálatait irányitsa.

Ezen megbizólevél visszavonásig érvényes.

Kecskemét, 1953. szeptember hó 17.

VÉGREHAJTÓBIZOTTSÁGA BÁCS-KISKUN MEGYEI TANÁCSNAK

bi István
b.elnök.h.

Megbízás a kalocsai Őszi Vásár megszervezésére

kellemes színfoltja volt a vásárnak. Az egyik színpadon a vezető olimpikonokat mutattam be. Őket mind lehívtam Kalocsára. Beszámoltak elért eredményeikről, ez nagyon tetszett a kalocsai nézőknek. A sportpályán kívül lévő területet is megkaptam, ahol több utcát alakítottunk ki a pavilonokból.

Hiszik vagy sem, tizenkét sátoron és pavilonon neonvilágítás volt. Úgy emlékszem, hogy akkor, 1953-ban Kecskeméten is csak két neonos felirat volt, az egyik az Állami Áruházon, a másik egy villamossági bolton. Ehhez képest én ott tizenkét sátrat világíttattam meg. Amikor a miniszter végigsétált a sátrak között, akkor csettintett, hogy „EZ IGEN! Ilyet még egyik helyen sem láttam!"

– *Ki szervezte ezt a rendezvényt?* – kérdezte a körülötte állókat.

– *Én!* – mondtam, és bátran felemeltem a kezem.

– *Akkor maga az a Kuti Béla! Most már értem, hogy miért hallottam olyan sokszor a nevét.*

Egyébként itt, Kalocsán, majd később Baján is nem a vásár időtartama alatt, hanem más időpontban csináltam szép divatbemutatót. Képzeljék el, mindkét városba Svéd Sándor operaénekest sikerült elhívnom Pestről, és az őáltala ajánlott énekesnőt. Mindkét helyen sikeresen szerepelt, jó viszony alakult ki közöttünk. Csak egy kérése volt: nem kért sokat a fellépésekért, de a hölgyet is szerepeltetni kellett. Másik kérése az volt, hogy egy kis vacsorával kínáljam meg őket, de kérés nélkül is így cselekedtem volna. Svéd Sándor elismert énekes volt. Aki olvassa, biztosan tudja, hogy nemcsak a budapesti operaház énekese, hanem a New York-i Metropolitan Operaháznak is elismert fellépője volt. Az ő hangkategóriájában harmadik legjobb a világon. Büszke voltam, hogy szerepeltethettem.

Bajai vásár

Ugyanebben az évben, 1953-ban volt a Bajai Vásár is, ahol szintén a főrendezőszerepet töltöttem be. Amikor ezt kezdtem szervezni, tudtam, hogy nem lesz egyszerű feladat, mert a helyi kiskereskedelmi vállalat is hozzánk, a megyei kereskedelmi irodához tartozott. Ők előnyben szerettek volna részesülni ezért, de én másképp vélekedtem a dologról, mert ez nem lett volna igazságos.

Egyébként ez is nagyon sikeres rendezvény volt, pechemre. Nagyon sokan felfigyeltek rám. Attól kezdve mindenféle rendezvényt a megyében igyekeztek rám hárítani. A „Kuti elvtársat" megbízta a megyei pártbizottság, a megyei tanács, a belkereskedelmi miniszter. Mindenki mindig megbízott akkor valamivel. De a Kuti elvtársnak nem tudtak olyan mondani, amit nem vállalt volna el. Pedig otthon ezért nagyon sokat hallgattam.

Végül is igaza volt a feleségemnek, de engem a munkám éltetett. Úgy éreztem, mindent saját lelkületem szerint csinálok, nem is engedtem, hogy beleszóljanak, de azt sem engedtem, hogy lekenyerezzenek. Ez így volt tisztességes. Ugyanis sokan próbálkoztak. Mondta is nekem a MESZÖV egyik vezetője:

– *Én szívesen adnék egy nagyobb összeget, ha a szövetkezeti pavilonokat középre engedi!*

– *Ne tessék haragudni kedves X elvtárs, de én ezt nem tehetem meg, nem hagyom magam korrumpálni. Én a lelkiismeretem szerint teszem a dolgom, engem megbíztak, nem csapok be senkit. Nem mondom, jól jönne a pénz, de nem mindenáron. Nincs sok pénzem, de akkor sem kell, ne tessék haragudni. Megígérem, hogy az önök pavilonjainak is jó helye lesz. Megtalálom a módját, hogy igazságosan tudjanak megjelenni a rendezvényen.*

Ebben maradtunk, így mindenki megnyugodott. Vérszemet kapva a magán kiskereskedők is megjelentek. Kezdődött elölről:

– Nem kaphatnánk jobb helyet?

– Ugye, vicceltek? Fiúk, én ezt már egyszer végigcsináltam. Nem fogok kivételt tenni senkivel sem.

Amikor kiosztottam a helyeket, máris kitört a vita. A bajaiak azt szerették volna, ha az összes jó helyet ők kapják meg, vagyis az egész főteret. Nem akartak lemenni a szigetre, pedig ott sokkal nagyobb hely volt. Még egy hidat is építtettem a honvédséggel, mert a meglévő egy hidat kevésnek találtam ahhoz, hogy zökkenőmentesen tudjon a forgalom lebonyolódni. Végül is a főtéren csupán három helyet kaptak, mivel ez egy országos rendezvény volt, és nem helyi. Képviseltették magukat Budapestről, Dunántúlról, Tiszántúlról, Kecskemétről, Kalocsáról, a környékbeli kisebb-nagyobb városokból, így igazságosan kellett köztük a helyeket megosztanom.

Nagy örömmel csináltam ezt a rendezvényt, de kihoztak a sodromból ezzel a viselkedéssel. Dühöngtek, felhívták az igazgatómat, ő pedig felhívott engem:

– Kuti elvtárs, utasítom, hogy a bajai Kiskernek az egész felső részt adja oda.

– Igazgató elvtárs, ne tessék haragudni, ön most nem utasíthat engem. Én most a belkereskedelmi miniszter megbí-

BÁCS-KISKUNMEGYE TANÁCSA VÉGREHAJTÓBIZOTTSÁGÁNAK
KERESKEDELMI OSZTÁLYA
Kecskemét, Tatai-tér 2.
Telefon: - -

Megbízó levél.

A Megyei Tanács Vb. kereskedelmi osztálya a Belkereskedelmi Minisztériummal egyetértésben megbízza Kuti Béla elvtársat, a Bács-Kiskunmegyei Kereskedelmi Iroda szervezési előadóját, hogy a Baján 1953. augusztus 19-20-án tartandó "Ünnepi Vásárt" megszervezze, illetékes szervek és vállalatok vezetőivel a Megyei Tanács nevében tárgyaljon.

Kecskemét, 1953. július hó 23.

A Belkereskedelmi Minisztérium nevében:

Bács-Kiskun megye tanácsa végrehajtóbizottsága V. kereskedelmi osztálya

/Szalai Károly/
osztályvezető.

Bajai megbízásomat a Belkereskedelmi Minisztérium is megerősítette

zását teljesítem. Ez azt jelenti, hogy a levél, amit kaptam, olyan jellegű, hogy kivettek az igazgató elvtárs hatásköre alól egy hónapra. Amikor majd visszamegyek, ha igazgató elvtárs nem volt velem megelégedve, akkor megteszi a szükséges intézkedéseket, amiket jónak lát. De mivel engem bízott meg a miniszter és a megyei vezetőség, ezért én úgy csinálom, ahogy a lelkiismeretem szerint az a legtökéletesebb és a legigazságosabb. Én ehhez ragaszkodom, és így fogok cselekedni, ne tessék haragudni!

– Majd jön maga még vissza, és majd akkor szembesül a következményekkel.

– Rendben van, igazgató elvtárs, majd megyek vissza, és akkor meg fogom látni, hogy mit döntött felőlem.

Baján, a főtéren volt egy szálló, annak az egyik emeletén vettem ki szobát. Voltam én már annyira dörzsölt, hogy nem feküdtem le, még csak nem is vetkőztem le. Odaültem az ablak elé, ahonnan látszott az egész főtér. Ott nézelődtem, gondolkodtam. Látom ám, hogy éjfél felé vagy három teherautó érkezett be a sorok közé, és elkezdtek kipakolni. Én gyorsan fogtam magam, felvettem a cipőmet, és indultam lefelé. Mondtam nekik:

– Fiúk, probléma van! Legyenek szívesek azokat visszarakni és gyorsan elmenni innen. Nagyon jól tudják, hogy nem így egyeztünk meg. A bajai Kiskernek már megvannak a helyei, önök csak a szigetre mehetnek le, én nem tudok maguknak másik helyet adni.

Nem tehettek mást, fogták magukat, elmentek mind a három kocsival. Nem fogadtak ugyan a szívükbe, de így kellett tennem, mert nem adhattam a nevem ahhoz, hogy én egy befolyásolható „Jancsi" vagyok! Szóval nem voltak egyszerűek ezek a rendezvényszervezések.

AZ ELSŐ SAJÁT ÜZLETEM

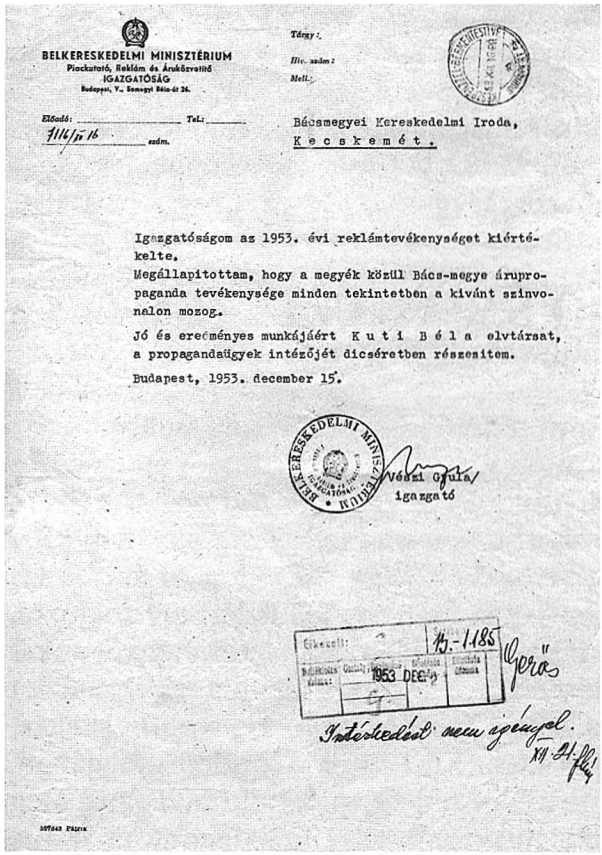
Édesanyám is szeretett volna már egy kis üzletben dolgozni, mert a piaci sátorban, hosszú éveken keresztül nagyon sokat fázott. Szétnézett a városban, sikerült is találnia egy kis, üzlet céljára alkalmas sarki telket, mely kőkerítéssel volt bekerítve. Ez a jelenlegi, Kápolna utcai Kuti Butik. Gondolta magában, kis pénzből fel lehetne itt építeni egy pici bolthelyiséget. Meg is állapodott Deák Lajos tulajdonossal, 1953. december 29-én. Közben azonban édesanyám lebetegedett, és Pestre került kórházba. Amikor Pesten meglátogattam édesanyámat egy súlyos műtét után, nagyon el volt keseredve. Azt mondta:

– Látod fiam, mire a körülmények jobbak lettek a család körül, neked és Karcsinak is jó állásotok van, Sárika férjhez ment, most kell nekem meghalnom.

– Édesanyám, ne keseredjen el. Mire felgyógyul és kijön a kórházból, befejezem az üzlettel kapcsolatos tennivalókat.

Hirtelen elhatározásomból azt mondtam: „Édesanyám, nyugodjon meg, a főorvos úr nagyon jó orvos, meg fogja gyógyítani anyukát. Mire haza tetszik érni, egy kis üzlet fogja várni, és ott anyuka lesz a tulajdonos. Megígérem."

Nagyot sóhajtott, és hosszan nézett rám. Talán eszébe jutott, hogy én már gyermekkoromban is komolyan tudtam segíteni neki. Így jobban bizakodott. Újra egy megkönnyebbült, re-

BELKERESKEDELMI MINISZTÉRIUM
Piackutató, Reklám és Árukóvetítő
IGAZGATÓSÁG
Budapest, V., Szalay Béla-u 36.

Tárgy:
Iktsz. szám:
Mell.:

Előadó: _____ Tel.: _____
7114/52/16 szám.

Bácsmegyei Kereskedelmi Iroda,
K e c s k e m é t .

Igazgatóságom az 1953. évi reklámtevékenységet kiértékelte.
Megállapitottam, hogy a megyék közül Bács-megye árupropaganda tevékenysége minden tekintetben a kivánt szinvonalon mozog.
Jó és eredményes munkájáért K u t i B é l a elvtársat, a propagandaügyek intézőjét dicséretben részesitem.
Budapest, 1953. december 15.

Vörös Gyula
igazgató

Elkezdve: 13.-1185
1953 DEC 19
Intézkedést nem igényel.

1953 decemberében még igazgatói dícséretet kaptam

ményteli sóhajt hallatott, és én megfogadtam magamban, mindenképpen meglesz a kis üzlet, akármi történik is.

Mikor a látogatásból hazaértem, végigjártam a műszaki, kereskedelmi, egészségügyi osztályokat, és már épült is a kisbolt. Olyan lendülettel csináltam mindent, hogy a kis üzlethelyiség, szerény berendezéssel hirtelen készen is állt. Már csak az áru hiányzott belőle. Anyuka ekkor még mindig a kórházban volt.

Az üzlet építtetése mellett természetesen dolgoztam is, és egyik nap, munkából hazafelé együtt jöttem Szalai elvtárssal, a megyei kereskedelmi osztály vezetőjével. Elmondtam neki:

– Karcsikám, tudjál róla, hogy az én édesanyámnak építtetek egy kis üzletet, hogy ez erőt adjon neki a gyógyuláshoz.

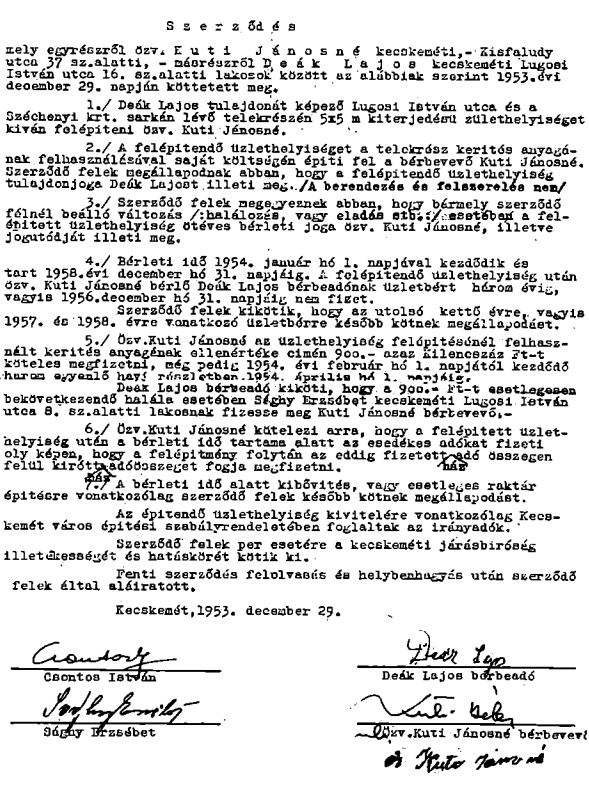
– Hogy képzeli azt, hogy az anyukájának üzletet csinál? Maga, aki az állami kereskedelmet irányító vállalat ismert szervezője? Legalább kérdezett volna meg! Szó sem lehet róla!

Úgy felháborodott, majdnem nekem jött. Hogy megmutassa, mekkora hatalom van a kezében, engem másnap a kereskedelmi irodából kirúgtak. Nehezteltem, hogy így bántak velem, mert szerettem ott dolgozni, de úgy éreztem: anyukámnak

ennyivel tartozom, hogy amit megígértem, azt be is tartom. Nem ijedtem meg. Félmunkát sosem végeztem, ezért elhatározásomhoz híven megnyitottam 1953-ban, édesanyám részére a boltot a Dózsa György utcában. Mivel édesanyámnak megígértem, hogy üzlet fogja itthon várni, Pista öcsémmel együtt egy zöldség-gyümölcs üzletet nyitottam, melyben mind a ketten dolgozhattak. Miután megszűnt a munkahelyem, ami nem volt betervezve, ezért magamnak egy új üzletet nyitottam a Kápolna utcában.

Mikor édesanyám a kórházból hazajött, még elég gyenge volt. De amikor meglátta az üzletet, úgy látszott, hogy ez ad neki tovább erőt. Ettől kezdve Pisti öcsémmel együtt üzemeltették a boltot. Én a saját üzletemet azért akartam egyedül irányítani, mert nekem ott volt a családom, akiknek mindenről nekem kellett gondoskodni. Úgy éreztem, hogy egy bolt mindannyiunk számára kevés lenne. Ezért volt szükség két boltra.

A zöldségboltot Kecskeméten, a Kápolna utca sarkán végül 1955. március 8-án nyitottam. Ezt az üzletet teljes lényemből fakadóan minden energiámmal kezdtem el. Feleségemmel együtt kezdtünk neki életünk első üzletének. Az üzlet zöldség-gyümölcs üzletként kezdett

S z e r z ő d é s

mely egyrészről özv. K u t i J á n o s n é kecskeméti,- Zisfaludy utca 37 sz.alatti, - másrészről D e á k L a j o s kecskeméti Lugosi István utca 16. sz.alatti lakosok között az alábbiak szerint 1953.évi december 29. napján köttetett meg.

1./ Deák Lajos tulajdonát képező Lugosi István utca és a Széchenyi krt. sarkán lévő telekrészén 5x5 m kiterjedésű zülethelyiséget kíván felépíteni özv. Kuti Jánosné.

2./ A felépítendő üzlethelyiséget a telekrész kerités anyagának felhasználásával saját költségén építi fel a bérbevevő Kuti Jánosné. Szerződő felek megállapodnak abban, hogy a felépítendő üzlethelyiség tulajdonjoga Deák Lajost illeti meg../A berendezés és felszerelés nem/

3./ Szerződő felek megegyeznek abban, hogy bármely szerződő félnél beálló változás /:halálozás, vagy eladás stb.:/ esetében a felépített üzlethelyiség ötéves bérleti joga özv. Kuti Jánosné, illetve jogutódját illeti meg.

4./ Bérleti idő 1954. január hó 1. napjával kezdődik és tart 1958.évi december hó 31. napjáig. A felépítendő üzlethelyiség után özv. Kuti Jánosné bérlő Deák Lajos bérbeadónak üzletbért három évig, vagyis 1956.december hó 31. napjáig nem fizet.

Szerződő felek kikötik, hogy az utolsó kettő évre, vagyis 1957. és 1958. évre vonatkozó üzletbérre később kötnek megállapodást.

5./ Özv.Kuti Jánosné az üzlethelyiség felépítésénél felhasznált kerités anyagának ellenértéke címén 900.- azaz Kilencszáz Ft-t köteles megfizetni, még pedig 1954. évi február hó 1. napjától kezdődő három egyenlő havi részletben.1954. április hó 1. napjáig.

Deák Lajos bérbeadó kiköti, hogy a 900.- Ft-t esetlegesen bekövetkezendő halála esetében Sághy Erzsébet kecskeméti Lugosi István utca 8. sz.alatti lakosnak fizesse meg Kuti Jánosné bérbevevő.-

6./ Özv.Kuti Jánosné kötelezi arra, hogy a felépített üzlethelyiség után a bérleti idő tartama alatt az esedékes adókat fizeti oly képen, hogy a felépitmény folytán az eddig fizetett adó összegen felül kiróttadóösszeget fogja megfizetni.

7./ A bérleti idő alatt kibővités, vagy esetleges raktár épitésre vonatkozólag szerződő felek később kötnek megállapodást.

Az épitendő üzlethelyiség kivitelére vonatkozólag Kecskemét város épitési szabályrendeletében foglaltak az irányadók.

Szerződő felek per esetére a kecskeméti járásbiróság illetékességét és hatáskörét kötik ki.

Fenti szerződés felolvasás és helybenhagyás után szerződő felek által aláiratott.

Kecskemét,1953. december 29.

Csontos István

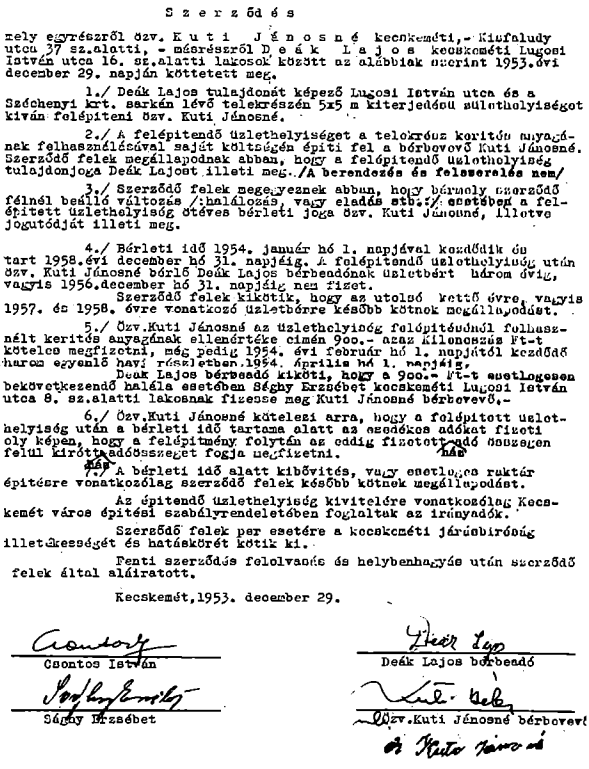
Deák Lajos bérbeadó

Sághy Erzsébet

özv.Kuti Jánosné bérbevevő

Megállapodás az üzlet felépítéséről

működni. Nagy megpróbáltatás volt számunkra, bár nekem tapasztalatom volt már az árulással kapcsolatban, de itt nagyobb dologról volt szó. Mivel nekem kellett beszerezni az árut, ezért a feleségemnek egyedül kellett árulnia, de később rájöttem, hogy ez így nem lesz jó, egy segítségre lesz szükség. Hamarosan vettem is fel egy tanulót, aki feleségemnek tudott segíteni.

Szerződés

mely egyrészről özv. Kuti Jánosné kecskeméti,- Kisfaludy utca 37 sz.alatti, - másrészről Deák Lajos kecskeméti Lugosi István utca 16. sz.alatti lakosok között az alábbiak szerint 1953.évi december 29. napján köttetett meg.

1./ Deák Lajos tulajdonát képező Lugosi István utca és a Széchenyi krt. sarkán lévő telekrészén 5x5 m kiterjedésű üzlethelyiségot kíván felépíteni özv. Kuti Jánosné.

2./ A felépítendő üzlethelyiséget a telekrész kerítés anyagának felhasználásával saját költségén építi fel a bérbevevő Kuti Jánosné. Szerződő felek megállapodnak abban, hogy a felépítendő üzlethelyiség tulajdonjoga Deák Lajost illeti meg./A berendezés és felszerelés nem/

3./ Szerződő felek megegyeznek abban, hogy bármely szerződő félnél beálló változás /:halálozás, vagy eladás stb.:/ esetében a felépített üzlethelyiség ötéves bérleti joga özv. Kuti Jánosné, illetve jogutódját illeti meg.

4./ Bérleti idő 1954. január hó 1. napjával kezdődik és tart 1958.évi december hó 31. napjáig. A felépítendő üzlethelyiség után özv. Kuti Jánosné bérlő Deák Lajos bérbeadónak üzletbért három évig, vagyis 1956.december hó 31. napjáig nem fizet.

Szerződő felek kikötik, hogy az utolsó kettő évre, vagyis 1957. és 1958. évre vonatkozó üzletbérre később kötnek megállapodást.

5./ Özv.Kuti Jánosné az üzlethelyiség felépítésénél felhasznált kerítés anyagának ellenértéke címén 900.- azaz Kilencszáz Ft-t köteles megfizetni, még pedig 1954. évi február hó 1. napjától kezdődő három egyenlő havi részletben.1954. április hó 1. napjáig.

Deák Lajos bérbeadó kiköti, hogy a 900.- Ft-t esetlegesen bekövetkezendő halála esetében Séghy Erzsébet kecskeméti Lugosi István utca 8. sz.alatti lakosnak fizesse meg Kuti Jánosné bérbevevő.-

6./ Özv.Kuti Jánosné kötelezi arra, hogy a felépített üzlethelyiség után a bérleti idő tartama alatt az esedékes adókat fizeti oly képen, hogy a felépítmény folytán az eddig fizetett adó összegen felül kirótt adóösszeget fogja megfizetni.

7./ A bérleti idő alatt kibővítés, vagy esetleges raktár építésre vonatkozólag szerződő felek később kötnek megállapodást.

Az építendő üzlethelyiség kivitelére vonatkozólag Kecskemét város építési szabályrendeletében foglaltak az irányadók.

Szerződő felek per esetére a kecskeméti járásbíróság illetékességét és hatáskörét kötik ki.

Fenti szerződés felolvasás és helybenhagyás után szerződő felek által aláíratott.

Kecskemét,1953. december 29.

Csontos István

Deák Lajos bérbeadó

Séghy Erzsébet

özv.Kuti Jánosné bérbevevő

Az építési engedélyt kérő levél 1954-ből

én minden reggel 4-kor keltem, és rohantam, ahogy csak tudtam a piacra. Olyannyira, hogy még a szükségleteimet is elhanyagoltam, nehogy lekéssek a nyitásról. Mindig a legszebb és legfrissebb árut akartam megszerezni, ehhez viszont nagyon korán kellett kiérnem. Féltem, hogy más viszi el előlem a szép árut, és az én vevőimnek akkor mit adjak? Mindig a legszebb retket, karalábét, cseresznyét, barackot, szőlőt és szezonális zöldségeket vásároltam. Folyamatosan törekedtem arra, hogy az én üzletemben legyen a legszebb áru. Mivel akkor még nem volt más lehetőségem, egy négykerekű kiskocsival jártam a piacra. Felpakoltam mindent, és úgy húztam haza az üzletbe. Az árut három részre osztottam: egyik részét kipakoltam az üzlet elé, a másikat az üzleten belül ládákba helyeztem el, a harmadik részét pedig levittem a hűvös pincékbe, hogy a délutáni

Az árubeszerzés úgy történt, hogy

vevőimnek is friss árut tudjak biztosítani. Nem szerettem volna fonnyadt árut kínálni, mert gyerekkoromban már sok mindent megtanultam, ami a kereskedelemmel kapcsolatos.

A reggeli beszerzéssel sietnem kellett, mert mire kinyitottunk, addigra a kínálatnak teljesnek kellett lenni. Akkor megint gondoltam, ennem kellene egy pár falatot, vagy a reggel idő hiányában elmaradt szükségleteimet el kellene végeznem. No, de akkor se volt rá idő, mert jöttek a vevők. Gondoltam, elhalasztom én ezt délre. Akkor viszont gyorsan ebédeltünk, feleségemmel felváltva, és utána tovább rohantunk. Na, majd este lesz mindenre idő, amit napközben elhanyagoltam. Igen ám, de ez nem volt olyan egyszerű. Azt hittem, hogy ez ügy megy, hogy amit egész nap elhalasztok, azt majd este bepótolom. Most már tudom, hogy ezt nem lett volna szabad, mert esténként órákat szenvedtem az udvari wc-n, de hiába. A saját butaságom miatt, az egészségem rovására rosszul cselekedtem. Egy napon teljesen elkeseredtem, olyan fájdalmaim voltak, hogy orvoshoz kellett mennem. Ott kiderült, hogy aranyérműtétre van szükségem.

Ideges voltam, nem is a műtét miatt, hanem az járt a fejemben, mi lesz addig a bolttal? Igaz, a feleségem mellett ott volt egy segédfiú, így ketten tudtak árulni, de a beszerzés még ezzel nem volt megoldva. Nem volt mit tennem, másnap reggel a Honvéd Kórházba mentem, igen rossz állapotban. Ott nem foglalkoztak velem, továbbküldtek az Izsáki úton lévő kórházba, ahol azonnal meg is műtöttek. Másnap jött a főorvos és kérte, hogy mint tanulmányozásra érdemes beteg, mutassam meg a műtött részt. Hét női asszisztens állt körülöttem. El lehet képzelni, mit éreztem. Erre az orvos megszólalt: „Nézzék ezt a megoldást, milyen gyönyörű!" Gondoltam magamban, nagyon gyönyörű lehet egy férfi aranyérműtétje. Úgy szégyelltem magam, mint egy óvodás kölök, a fejemre húztam a takarót. Ezt a fél órát senkinek sem kívánom. A műtéttel, azt hittem, túl vagyok a kellemetlenségeken, de sajnos nem így történt. Addig is sokat szenvedtem, de utána még nagyobb fájdalmakat éltem át. Azt mondtam magamban, hogy ha ilyen fájdalommal kell élnem, akkor inkább meghalok!

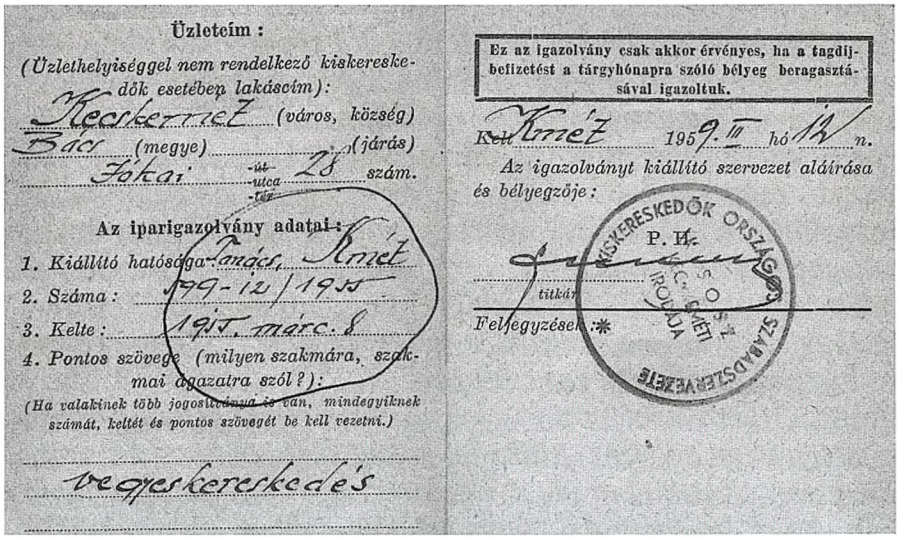
Szerencsére volt egy nagyon kedves gyerekkori barátom, dr. Domján Lali, akinek a segítségét kértem. Ő nagyon lelkiismeretes orvos volt, Szegeden megbeszélte egy professzorral, hogy másnap fogadjon engem.

Meg is kerestem a professzor urat. Amikor ő megvizsgált, és meglátta, hogy Kecskeméten hogyan műtöttek meg, üvölteni kezdett: „Ki volt az a barom állat, sintér, rohadt disznó, aki ezt a műtétet végezte? Ezt a megoldást száz éve tilos csinálni!"

És az orvos még nem ide illő szavakkal illette azt, aki engem összedarabolt. Hiszen nem tett mást, csak a belet kihúzta, levágta belőle a beteg részt, a többi részt pedig a combomhoz varrta, mint egy állatnak. Ezért voltak nekem elviselhetetlen fájdalmaim. Én azt hittem, ennek így kell lennie, de én kereskedő voltam, honnan tudtam volna, hogy ez nem így működik.

Szegeden hirtelen azt sem tudták, mit kezdjenek velem. Megkérdeztem a professzor urat, még rendbe lehet-e hozni engem egyáltalán. Ő azt felelte: „Nézze, én megműtöm, de megmondom őszintén, nem tudom mi lesz! Vagy jobb lesz, vagy rosszabb!"

Hála az égnek, rendbejöttem. A klinikáról hazatérve újra folytattam a munkámat az üzletben.

Üzletem:

(Üzlethelyiséggel nem rendelkező kiskereskedők esetében lakásom):

Kecskemét (város, község)

Bács (megye) (járás)

Fokai út/utca 28 szám.

Az iparigazolvány adatai:

1. Kiállító hatósága: Tanács, Kmét
2. Száma: 199-12/1955
3. Kelte: 1955. márc. 8
4. Pontos szövege (milyen szakmára, szakmai ágazatra szól?):

(Ha valakinek több jogosítványa is van, mindegyiknek számát, keltét és pontos szövegét be kell vezetni.)

vegeskereskedés

Ez az igazolvány csak akkor érvényes, ha a tagdíjbefizetést a tárgyhónapra szóló bélyeg beragasztásával igazoltuk.

Kelt Kmét 1959. III hó 16. n.

Az igazolványt kiállító szervezet aláírása és bélyegzője:

KISKERESKEDŐK ORSZÁGOS SZAKOSZERVEZETE P. H.

titkár

Feljegyzések:*

Újabb önálló kereskedői tevékenységem kezdete: 1955

Szerencsére a feleségem nagyon szépen gondoskodott a boltról, így nem lehetett észrevenni, hogy én egy kis ideig nem vettem részt a munkában.

Egyre több vásárló járt hozzánk, ez nagy erőt adott a bolt továbbviteléhez. Sok új termelővel kerültem kapcsolatba, akik már tudták, hogy nekem szép és friss árura van igényem.

A boltot csak akkor tudtam sikeresen működtetni, hogyha a vevőimet igényük szerint kiszolgáltam. Később már azt sem bántam, hogy kicsit drágább volt az áru, csak friss és szép legyen.

Hétről hétre több vásárlónk volt, akik megelégedetten, rendszeresen tőlünk vásároltak.

Jó kapcsolatok alakultak ki a vevőinkkel. Nagyon büszke voltam, hogy a Kuti zöldség-gyümölcs üzlet szépen gyarapodik. Igaz, hogy hétfőtől szombatig egész nap nyitva voltunk, vasárnap pedig déli 12 óráig.

Amikor láttam, mennyi vásárlónk van, elgondolkodtam azon, hogy nemcsak ezekkel az árukkal kellene feltöltenem az üzletet, hanem bővíteni is lehetne a választékot. Nem sokáig tétováztam, megpróbáltam újabb kínálattal állni vevőim elé. Megkérdeztem a feleségemtől, szerinte mire van az embereknek leginkább szükségük, amit ő női szemmel lát? Megbeszéltük, hogy árulni fogunk szódavizet, tejterméket, diót, mogyorót, mandulát, tojást, teát, kávét, mézet, csokoládét és déligyümölcsöt is.

Így évek múlva a zöldség-gyümölcs üzletemből vegyeskereskedés lett. Miután láttam, hogy erre is nagy a kereslet (hisz üzlet akkoriban nem nagyon volt még), tovább bővítettem.

Bevittem az üzletbe cigarettát, gyufát, sőt vegyi árucikkeket is. Az árut továbbra is a piacon szereztem be a négykerekű kiskocsimmal, ezt a munkát soha senkinek oda nem adtam volna. Úgy éreztem, az áru beszerzése csak az én feladatom lehet.

Ez volt tulajdonképpen a bolt erőssége, hogy az emberek a pénzükért mindig szép és jó minőséget kaptak. Természetesen tovább gondolkodtam, mi lenne még, amivel ki tudnám szélesíteni a kínálatomat. Volt egy kicsi kirakata az üzletnek, úgy éreztem, hogy talán meg kellene próbálni a ruhanemű árusítását is. Régen motoszkált a fejemben a divatáru, hisz

már említettem, hogy évekkel ezelőtt divatbemutatót is szerveztem.

Egy napon úgy döntöttem, ezt is megpróbálom. Az üzletet állandóan fejlesztettem, bővítettem, minden pénzünket az üzletbe forgattam vissza. Amikor kezdtünk, ez a sarki épület csak egy kőkerítéssel körbekerített pici üzlet volt. Később zöldség-gyümölcsös, majd vegyeskereskedés lett. Felépítettem a saját összegyűjtött pénzemből a Kuti Butikot, ugyanezen a helyen. Mivel már kisebb üzleteket többen nyitottak, de ruházati üzlet, illetve butik még nem volt, ezért gondoltam azt, hogy akkor Kecskemét első butikja a miénk lesz.

Ezt a butikot női-férfi felsőruházati és konfekcióáruval töltöttük fel, a hozzá illő kiegészítőkkel együtt. Így kezdtük el folyamatosan a ruházatot bővíteni. Az árut itt is én szereztem be készítőktől. Minden héten Pestre jártam áruért, próbáltam a divatot követve vásárolni. Évek múlva külföldre is jártam áruért, hogy különlegességeket tudjak kínálni vevőimnek. Egyre jobban megszerettem a divatárut, talán azért is, mert mint említettem, édesanyám is varrónő volt, talán még innen is eredtek a nosztalgikus gondolatok.

Büszke voltam az üzletre, szinte az életemet töltötte be. Nagyon sokat dolgoztam, az is igaz, hogy a családomnak nem tudtam volna másképp segíteni. A sok elfoglaltságom mellett anyukám üzletét is figyelemmel kísértem, de úgy láttam, ők is nagyon szépen boldogulnak az öcsémmel. Úgy éreztem, hogy nekem ez a kereskedelmi élet a véremben van, de ezzel nem értem be. Többször gondolkodtam, hogyan lehet még hasznosabbá tenni magam. Az üzlet mellett nagyon sok időt töltöttem a társadalmi munkáimmal is. Azt lehet mondani, hogy ez a kettő dolog teljesen elfogyasztotta az időmet. Az igaz, hogy így a családomra alig maradt idő. Bevallom, nagyon szerettem dolgozni, én egy ilyen ember vagyok. Úgy hiszem, ez azért nem olyan nagy bűn.

HÍRÖS HÉT, BÁL A VÁROSHÁZÁN

Tóth Laci bácsi volt a Népfront első városi elnöke, ismert kecskeméti ember, különösen a sakkozásáról volt nagyon híres. Tóth Laci bácsi azért érdekes nekem, mert amikor a boltom már megvolt, 1954-ben, reggeli időben kinyílt az ajtó és bejött Tóth Laci bácsi. Köszöntünk egymásnak és mondja, hogy:

– *Kuti úr, arra kérem, hogy holnap reggel jöjjön be a városházára, a tanácsterembe.*

– *Jó, köszönöm, elmegyek.*

Nem tudtam, miért kell menni, de mivel mondtam, hogy elmegyek, el is mentem. Bemegyek, zsúfolva van a tanácsterem, felállnak a városi pártbizottság vezető tisztviselői és mondják: azért hívtuk össze az elvtársakat, mert ma megalakul a Hazafias Népfront kecskeméti városi bizottsága. Mondja az egyik intéző, hogy bevonulnak a közgyűlési terembe az elvtársak, és megválasztják a Kecskeméti Népfront bizottsági tagjait. Bemennek, kijönnek, felolvassák a bizottsági tagok nevét és utoljára mondták: Kuti Béla.

Néztem egy nagyot. Nem mondta senki, hogy Népfront-tag leszek. Akkor mondta az intéző pártvezér, hogy most bemegy a bizottság és megválasztja a Népfront elnökségét. Bemegy a bizottság, kijön és felsorolják a Népfront elnökségét és utol-

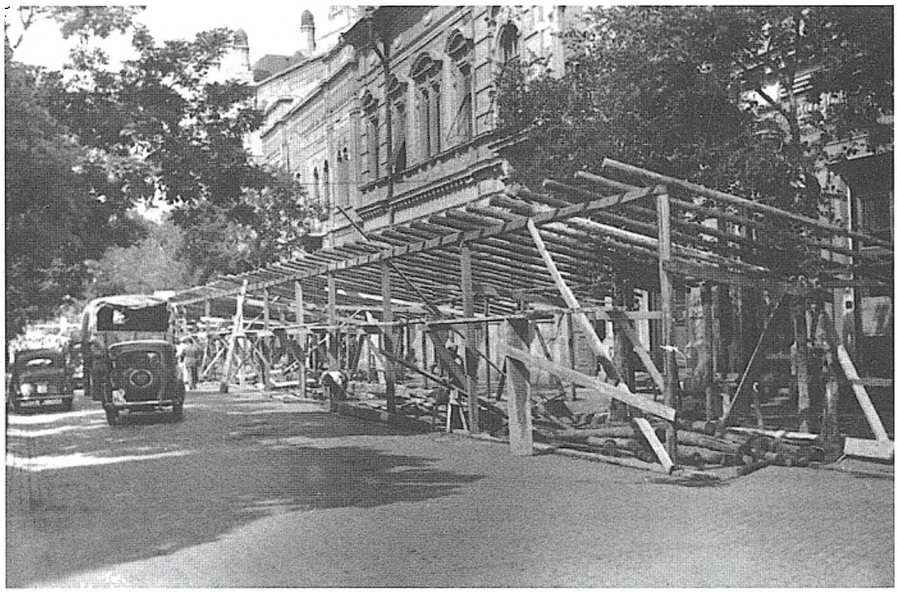
jára: Kuti Béla. Hoppá, gondoltam, de nagy ember lettem itt hirtelen. A kutya se szólt róla, hogy ilyen dolgok lesznek itt.

Utána bemegy ismét az elnökség tagjainak egy része, és mondták, hogy most megválasztják az elnökség vezetőjét. És kijönnek és mondják, hogy elnök: Tóth Laci bácsi, elnökhelyettes: Kuti Béla. Hoppá, mondom, ez már nem semmi. Innen ismertem meg személyesen Tóth László Népfront elnököt, sakkmestert.

Társadalmi munkáim során sokszor vettem részt értekezleteken, ahol beszédeket is tartottam. A Népfrontnál, a KISOSZ-nál és a városi tanácsnál egyaránt. Volt, amikor meghívott voltam, de olyan is, amikor én tartottam az értekezletet, akár elnökségi, akár bizottsági ülések voltak ezek.

Egyszer, a Hazafias Népfront elnökségi értekezletén én, mint népfront alelnök tartottam beszámolót. Az értekezlet végén Halanda elvtárs magához hívott. Átmentünk a közgyűlési terembe, és elkezdte a mondanivalóját:

– *Kuti elvtárs! Maga nagyon-nagyon értékes ember. Már régen felfigyeltem magára, de most is meggyőződtem róla,*

Megkezdődtek az 1956-os Hírös Hét előkészületei

hogy maga tulajdonképpen a mi emberünk lenne. Önnek a pártunkban van a helye, mert nekünk ilyen emberre van szükségünk. A mai gyűlésen is önmaga egyedül több javaslatot tett, mint mi tizenegyen. Ez azt bizonyítja, hogy ön ért a szervezéshez, és nagyon jók a meglátásai. Nekünk ilyen emberre van szükségünk. Mi önt a megyei tanács kereskedelmi osztályának a vezetőjeként szeretnénk látni, később a központok, majd a minisztériumok felé folytatódna a munkája. Ahogy én látom, maga rövid időn belül magas beosztásba juthatna a párton belül, vagy azon kívül is. Ezért teszem ezt a javaslatot, hogy jöjjön át hozzánk és lépjen be.

A főtéri Hírös Vásár emblémája

Amikor ezeket elmondta, ideges lettem. Azt sem tudtam, mit válaszoljak, de végül a választ nem úszhattam meg:

– Halanda elvtárs, igazán kedves, örülök a bizalmának, de most ezt nem fogadhatom el. Hogyha én ezt most elvállalnám, akkor a saját üzletemet ott kellene hagynom. Erre az üzletre én több százezer forintos kölcsönt kértem ismerőseimtől, amit nekem megbeszélt időre vissza kell adni. Én a szavamat adtam, és nem csaphatok be senkit, a pénzt időre vissza kell adnom. Márpedig ha én vezető beosztásból, fix fi-

zetésből nem tudom a kölcsönöket visszafizetni, elveszítem a barátaimat. Ezért én nem tudok lépni.

Halanda elvtárs gondolkodott, és azt válaszolta:

– Nézze Kuti elvtárs, én megértem, hogy ilyen gondja van, de továbbra is tartom az ajánlatot. Megvárom, míg rendezi az adósságát, és kérem, szóljon, amikor úgy dönt, hogy belép hozzánk.

Egy kicsit megkönnyebbültem. Nem kellett további fenyegetéstől tartanom, úgy gondoltam, az idő sok mindent megoldhat. Teltek a hónapok, nyugodt sosem voltam. Egy napon találkoztam Halanda elvtárssal, aki megkérdezte, hogy haladnak a dolgaim. Azt hiszem, nem is érdekelte a válaszom, mert tovább folytatta a mondókáját.

– Remélem Kuti elvtárs, nem akar átverni, mert nagyon megbánja! Mi továbbra is számítunk magára, de ne akarjon becsapni bennünket, mert annak nem lesz jó vége.

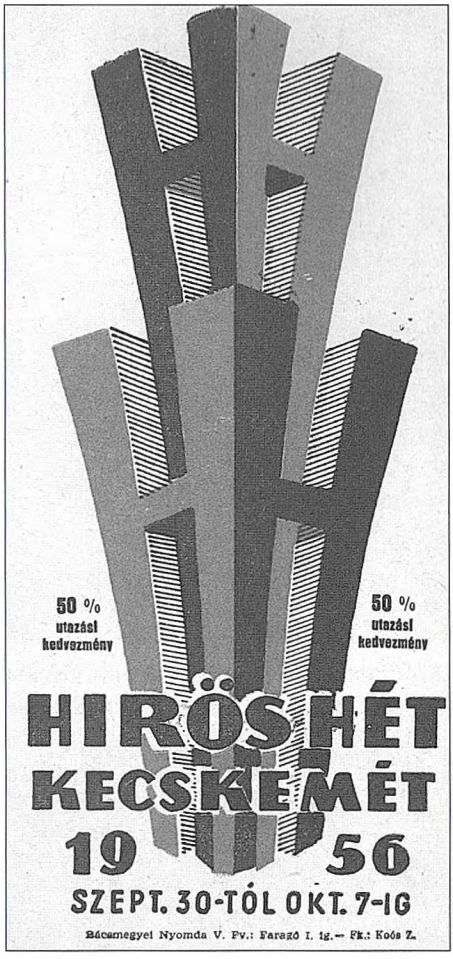
– Nem, nem Halanda elvtárs, nem csinálok én ilyet, de amíg mindent le nem rendezek, addig nem léphetek tovább.

– Jól van, Kuti elvtárs, én bízom magában, és megvárjuk, amíg jelentkezni fog.

Érkeznek a látogatók a pavilonsorra

Nagy gondban voltam, mit tegyek. A belépést a kommunista pártba testem-lelkem se kívánta. Sok mindent tettem, aminek a párt is hasznát vehette, a jó tanácsokat, javaslatokat mind megosztottam velük. Eleget tettem meghívásaiknak, úgy gondoltam, elég nekem ebből ennyi, nem akarok én többet a párt életéből. Nem tudom, hogy ez a döntés a Jóisten segítsége volt-e, de valószínű, hogy ismét segítséget kaptam. Ugyanis kitört a forradalom, és ez nekem mindent megoldott. Valamiért ennek így kellett lenni. Ez idő tájt Halanda elvtársék egy darabig nem voltak láthatók, hallhatók, így levevődött a napirendről az én párttagsági meghívásom. Hál' Istennek, nagy kő esett le a szívemről. Én szívesen dolgoztam a köz érdekében, segítettem, akinek tudtam, de a pártélet távol állt tőlem. Az lehet, hogy ez az elvtárs nem akart nekem rosszat, sőt, a minisztériumig is eljuttattak volna, de úgy éreztem, hogy erre nekem nincs szükségem. Gyerekkorom óta nem állt senki a hátam mögött, miért pont most tennék? Én nem akartam senkinek a lekenyerezettje lenni. Ezért maradtam egyszerű kereskedőként az én kis üzletemben. Végül is '56-nak köszönhetem, hogy mindezt megúsztam.

A Hírös Hét szórólapja, 1956.

Még a forradalom kitörését megelőzően, 1956 nyarán és őszén a szeptember 30-tól október 7-ig tartó Hírös Hét egyik főszervezőjeként dolgoztam. Ennek a vásárnak, a Hírös Hét

Kiállítási pavilon, háttérben a Cifra Palotával

Látványos pavilonok fogadták a vendégsereget

folytatásának a célja az volt, hogy messze földön ismét felfigyeljenek Kecskemétre, a gyümölcs városára, az itt élő emberek szorgalmára, a homok meghódítására. Ők termelték itt a hírős, ízletes barackot, a finom szőlőfajtákat és az ebből készült még finomabb borokat. Úgy próbáltam szervezni, hogy lehetőleg mindenki meg tudjon jelenni a rendezvényeken, és be tudja mutatni az ő büszkeségét. Itt lehetett látni többek között:

- Kettőszázféle bor árusítását, kóstolását,
- Szőlészeti, borászati szakemberek találkozóját,
- Zöldség-gyümölcskiállítást,
- Baromfi, galamb, méhészeti bemutatót,
- Mezőgazdasági gépkiállítást,
- Pásztorok felvonulását,
- Lovasok, csikósok bemutatóját,
- Kutyakiállítást, sólyomvadászatot,
- Szüreti mulatságot, ökörsütést, ráadásul zenés, mókás szórakozást, stb...

Ilyen látványosságokkal próbáltuk elkápráztatni az Ibusz-vonatokkal ideérkező embereket, akik Budapestről, Szegedről, Dunántúlról, Tiszántúlról jöttek megtekinteni a rendezvényt.

Nem volt egyszerű feladat a Hírős Hét megszervezése, de én nagyon szerettem ezeket a kihívásokat. Borzasztóan élveztem, hogy részt vehettem a szervezésben. Mivel társadalmi munka keretén belül vállaltam, természetesen ennek nem volt pénz vonzata. Igen nagy elfoglaltságot jelentett számomra, mégis szívesen vállaltam. Felelősségteljes munka volt, hiszen például a tűzoltóság is tőlem kérte az aláírást, én voltam a felelős a tűzkárokért, robbanásért, valamint a pavilonok károsodásáért is.

Nekem kellett biztosítani a pavilonok felépítésének az anyagait, a hidak felépítéséhez a faanyagot, amit akkoriban nem volt egyszerű feladat megszerezni. Száznál több pavilon épült, el lehet képzelni, mennyi anyagra volt ehhez szükség. De én ezt is megszereztem.

A pavilonsorok az Állami Áruház sarkát érintve a Rákóczi út mindkét oldalán helyezkedtek el. Amikor már annyi pavilon

volt, hogy nem fértek egymástól, akkor tovább építették egészen a KTE-pályáig. Ahol a forgalmat nem akartuk akadályozni, ott a honvédség segítségével fából, az út felett hidat építettünk. Így gondoskodtunk a zavartalan közlekedésről.

Alig zárult le a nagy sikerű Hírös Hét, elérkeztünk az 1956-os forradalomhoz, amelynek eseményei igen jelentősek voltak életemben. Először is 1956 megmentett attól, hogy Halanda elvtársnak tett „ígéretem" nem kellett betartani. A további halogatás nagy veszéllyel járt már, kitérő válaszaimat nem fogadta el Halanda elvtárs. Ez azért is érdekes, mert biztosan többen lettek volna, akik szívesen vették volna azokat a biztatásokat, amelyeket Halanda elvtárs felvázolt. Azonnal megyei osztályvezető beosztást kaptam volna, az első nap. Majd országos vezetői pozíciókat, esetleg miniszteri állást is kilátásba helyezett, amelyeket be is váltottak volna nagy valószínűséggel. Tehát el kell ismernem, hogy ők nem akartak nekem rosszat, ellenkezőleg, olyanokat vázoltak fel, melyekről nem is álmodhattam volna előtte. A problémám az volt, hogy én mindent elvállaltam, ha segíteni kellett, bármilyen szervezetben vagy anélkül is, csak éppen párttag nem akartam lenni semmilyen körülmények között. Ezt a nagyon komoly, sőt

Ennyi érdeklődőre senki sem számított

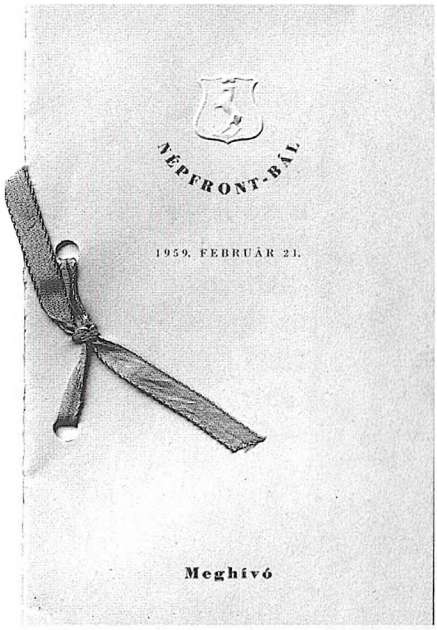
nagyon veszélyes szituációt 1956 megoldotta szerencsémre.

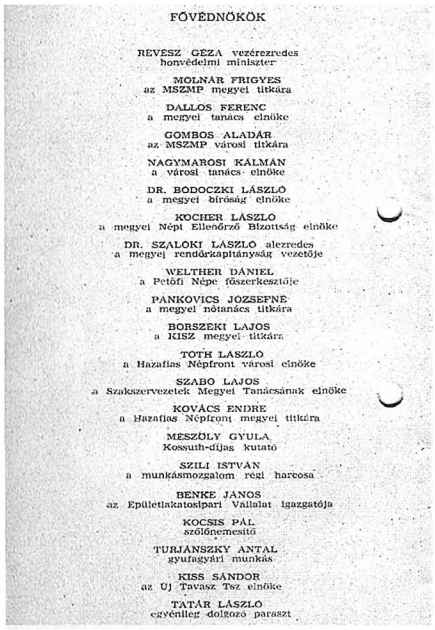
1956 szakmailag is komoly kihívást jelentett. Ekkor már több éve működött az élelmiszerboltom, voltak állandó vevőim, akiket nem hagyhattam cserben. Az akkori körülmények között, amit lehetett, meg kellett tennem. Akkor is, ha a mellettem lévő házakban lövöldöztek. Például srégen szemben, Sallai Misi bácsi házából lőttek ki, és ugyanoda lőttek be. Én nem láttam, hogy kik voltak. Lehet, hogy a szemben lévő házakból lövöldöztek oda-vissza, de a lövéseket sokszor és sokáig hallottam. Ezért először félig lehúzott redőny mellett, a boltban árultam a legfontosabb élelmiszereket.

Ünnepi díszben a városközpont

Amikor már a bolt mellett is lövöldöztek, az üzletet be kellett zárnom. Nem vállalhattam, hogy szétverik vagy felgyújtják, esetleg szétlőnek mindent bent, a boltban. De nem akartam cserbenhagyni azokat a vevőimet, akiknek valami dologra – például kenyérre – volt szükségük, amit nem lehetett hetekkel előbb megvenni, és a lövöldözésben féltek a távolabbi boltokat megkeresni ilyenért. Ezért a bolt elé kiskocsival kihúztam a kenyeret és ott árultam. A pék hozta is a kenyeret, de nem mertek a bolt előtt megállni, ezért a kaput kinyitottam, ott vettem

A városházi bál meghívója és fővédnökei

át az árut. Amikor az autó elment, kihúztam a kiskocsi árut, hogy lássa mindenki, aki arra járt vagy hallott róla, hogy nálam, a bolt előtt mindennap lehet friss kenyeret venni.

Azért érdekes módon volt mozgás a városban. Akinek valami fontos dolga volt, az ment az utcán. Ha a közelben lövéssorozatokat lehetett hallani, bementek valamelyik kapu alá, ott megvárták, míg megszűnt a lövöldözés, és mentek tovább a dolgukra. Egyszer jövök a Batthyány utcán, édesanyáméktól hazafelé, és a színház felé közeledve, talán a harmadik ház kapujának aljában egy férfit láttam puskával. Ránézek, nagyon meglepődtem. Az én édes öcsémet, Lacit láttam ott, behúzódva a kapu védelmébe. Integetett, hogy menjek, menjek. Sürgetett, nem szólt, csak integetett nagyon erősen, hogy siessek már innen el. Annyira meglepődtem, hogy nem figyeltem ezután se a lövésekre, se az emberekre, csak jöttem hazafelé és arra gondoltam, hogy szegény Laci öcsém élve érje meg a forradalom eredményes végét. Este ezért imádkoztam.

Az oroszok bevonulása véget vetett a forradalmi eseményeknek. Számomra ez annyit jelentett, hogy folytatódott a

mindennapi kereskedelmi munka. Tagja maradtam a Hazafias Népfrontnak, és folytattam a társadalmi munkában végzett szervezői tevékenységemet is, mert úgy gondoltam, hogy ezt a politika alakulásától függetlenül csinálni kell az emberek érdekében. Amikor 1957-ben annyi jelentkező volt a Hírös Napokra, hogy már nem tudtunk helyet biztosítani számukra, gondolkodóba estem. Kitaláltam, hogy a város több, nagy teremmel rendelkező épületét kihasználva, itt adjunk helyet ipari, kézműves és képzőművészeti kiállításoknak. Ezeket a rendezvényeket az ország különböző városaiból jött vendégek is megtekintették. Csodálkozva és megelégedettségüket kifejezve gratuláltak a rendezvény szervezéséhez.

A következő évben, 1958-ban szervezett Hírős Napokon azt találtam ki, hogy a vasútállomás előtti parkban berendezek egy nyársforgató csárdát. Ez az ötlet még a Bugaci Napokról jutott eszembe. Ismét megkerestem a „pötytyös lányokat" és a Kuti Mariskát, és az ő segítségükkel készítettem el a nyárson sült finomságokat.

FŐRENDEZŐ

KUTI BÉLA
A Hazafias Népfront
Kecskemét Városi Bizottságának alelnöke

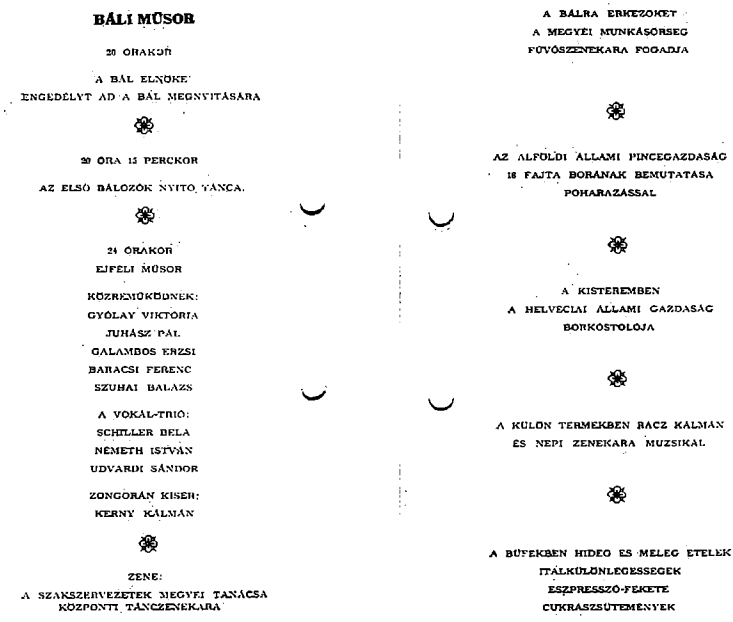
RENDEZŐ BIZOTTSÁG

MEZŐ MIHÁLY
NAGYMAROSI KÁLMÁNNÉ
KULIK ILONA
DR. FRISCHMAN EDGAR
ILLÉS BÉLÁNÉ
NAGY ANTAL
RADÓ VILMOS
KOVÁCS KÁROLY
MÁTÉ IGNÁCNÉ
NAGY LÁSZLÓ
SZÁSZFAI GYÖRGY
SZITA JÁNOS
ESZIK SÁNDOR
PAPP FERENC
DERÉNYI ISTVÁN
BAKSA GYULA
FEHÉR SÁNDOR
ÁDÁM JÓZSEF
ELEKES MIHÁLY
PAPP JÓZSEF
LŐRINC BÉLA
CSAPLÁR VILMOS
MOLNÁR JÁNOS
VINCZE MIKLÓS
SOHAJDA FERENC

FOGADÓ BIZOTTSÁG

MADARÁSZ LÁSZLÓ
SÁNTHA LAJOS
FARKAS JÓZSEF
MONORI F. DEZSŐ
DR. KOLOZSI R. GYULA
BARABÁS JÁNOS
JOÓS FERENC
UNGYI VILMOSNÉ
BENEI SÁNDOR
KÓTUN KÁROLY
SZŰCS BÉLÁNÉ
DR. KLAPIL SÁNDOR
POSVÁNCZ LÁSZLÓ
MÓCZA IMRE
PETŐFI SÁNDOR
KARÁCSONYI JÓZSEFNÉ

A népes rendezői stáb névsora

BÁLI MŰSOR

20 ÓRAKOR

A BÁL ELNÖKE
ENGEDÉLYT AD A BÁL MEGNYITÁSÁRA

20 ÓRA 15 PERCKOR

AZ ELSŐ BÁLOZÓK NYITÓ TÁNCA.

21 ÓRAKOR
ÉJFÉLI MŰSOR

KÖZREMŰKÖDNEK:
GYÖLAY VIKTÓRIA
JUHÁSZ PÁL
GALAMBOS ERZSI
BARACSI FERENC
SZUHAI BALÁZS

A VOKÁL-TRIÓ:
SCHILLER BÉLA
NÉMETH ISTVÁN
UDVARDI SÁNDOR

ZONGORÁN KISÉR:
KERNY KÁLMÁN

ZENE:
A SZAKSZERVEZETEK MEGYEI TANÁCSA
KÖZPONTI TÁNCZENEKARA

A BÁLRA ÉRKEZŐKET
A MEGYEI MUNKÁSÓRSEG
FÚVÓSZENEKARA FOGADJA

AZ ALFÖLDI ÁLLAMI PINCEGAZDASÁG
18 FAJTA BORÁNAK BEMUTATÁSA
POHARAZÁSSAL

A KISTEREMBEN
A HELVÉCIAI ÁLLAMI GAZDASÁG
BORKÓSTOLOJA

A KÜLÖN TERMEKBEN BACZ KÁLMÁN
ÉS NÉPI ZENEKARA MUZSIKÁL

A BÜFÉKBEN HIDEG ÉS MELEG ÉTELEK
ITALKÜLÖNLEGESSÉGEK
ESZPRESSZÓ-FEKETE
CUKRÁSZSÜTEMÉNYEK

A báli műsor

No, hát ennek volt ám sikere. Itt már több országos vezető is részt vett. Szerették ezeket a különleges eseményeket. Ezek a rendezvények mindig mulatós hangulattal értek véget.

A következő nagy munkám 1959-ben a városházi bál szervezése volt. Ez úgy kezdődött, hogy egyik népfront-tagunk felvetette: „Kellene rendeznünk egy bált!" Mit, bált? Erre nekem felcsillant a szemem! Tényleg jó ötlet! Felajánlottam a fiúknak, hogy én csinálok egy Népfront-bált! Végül is mi népfrontosak vagyunk, vagy mi a fene?!

Neki is kezdtem a nagy esemény szervezésének. Azt találtam ki, hogy kérem a tanácsi vezetők segítségét. Erre azért volt szükség, mert csak hatalmas báltermekben tudtuk ezt a rendezvényt megrendezni. Ilyenek pedig csak a városháza épületében voltak.

Megkértem a tanácselnököt, hogy azokra a napokra, melyeken a bált rendezzük, az ő szobájából költözzön már át egy kisebb szobába azért, hogy össze tudjuk nyitni a nagytermeket. A tervem és elgondolásom szerint egy nagyon szép, nagyszabású, nívós bált kellett szervezni.

„Jól van Kuti elvtárs, csinálja, én addig arrébb költözök, egy irodába!" - mondta a tanácselnök. Nagymarosi Kálmán tanácselnök egy nagyon intelligens, jóindulatú ember volt. Az előkészületekben közreműködött Mező Miska barátom is, tőle kértem kis segítséget.

– Miskám! Jó volna, ha a földszinten, a feljáróknál készítenénk helyet mindkét oldalon a le- és felfele vezető lépcsők mellett két ruhatárnak.

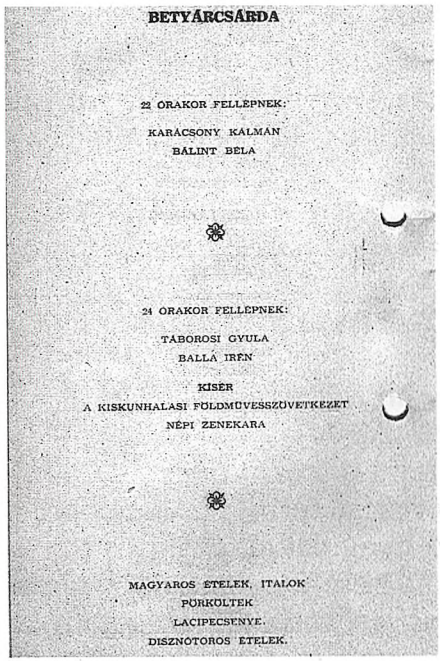
– Ugyan már, ne nagyzolják! Két ruhatárat akarsz? Egy is elég lesz bőven.

– Szerintem nem lesz elég, de ha azt mondod, és nem helyesled, akkor csak egyet készíttessünk!

Ebben maradtunk, és folytattam a készülődést. Gondoltam, hogy több, különböző elnevezésű termet kellene berendezni, mindegyiket a hozzá illő hangulattal. Az egyes terem a földszinten, az étkezőben volt berendezve, halászcsárdának. Ezt a termet a kiskunhalasi szövetkezetnek adtam át. Kértem őket, hozassanak ide zenekart, tegyenek középre egy kis színpadot, és készítsenek egy halászcsárda jellegű esti szórakozóhelyet.

Báli hangulatban feleségemmel

BETYÁRCSÁRDA

22 ÓRAKOR FELLÉPNEK:

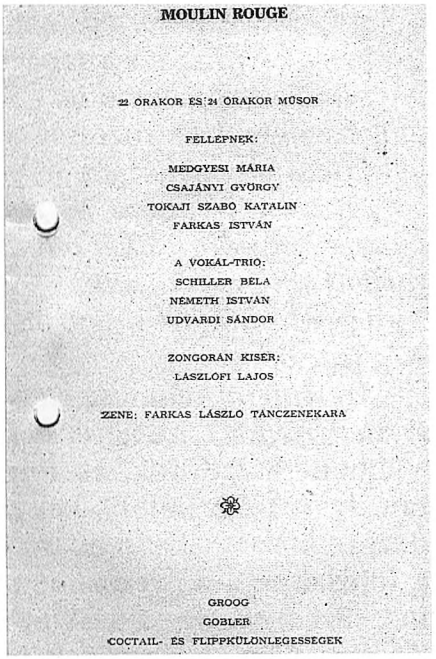
KARÁCSONY KÁLMÁN
BÁLINT BÉLA

24 ÓRAKOR FELLÉPNEK:

TÁBOROSI GYULA
BALLÁ IRÉN

KÍSÉR
A KISKUNHALASI FÖLDMŰVESSZÖVETKEZET
NÉPI ZENEKARA

MAGYAROS ÉTELEK, ITALOK
PÖRKÖLTEK
LACIPECSENYE.
DISZNÓTOROS ÉTELEK.

MOULIN ROUGE

22 ÓRAKOR ÉS 24 ÓRAKOR MŰSOR

FELLÉPNEK:

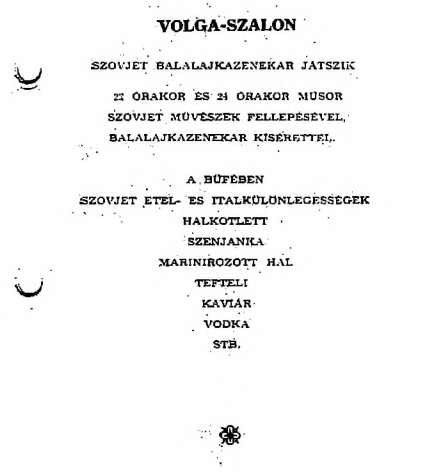
MÉDGYESI MÁRIA
CSAJÁNYI GYÖRGY
TOKAJI SZABÓ KATALIN
FARKAS ISTVÁN

A VOKÁL-TRIÓ:
SCHILLER BÉLA
NÉMETH ISTVÁN
UDVARDI SÁNDOR

ZONGORÁN KÍSÉR:
LÁSZLÓFI LAJOS

ZENE: FARKAS LÁSZLÓ TÁNCZENEKARA

GROOG
GOBLER
COCTAIL- ÉS FLIPPKÜLÖNLEGESSÉGEK

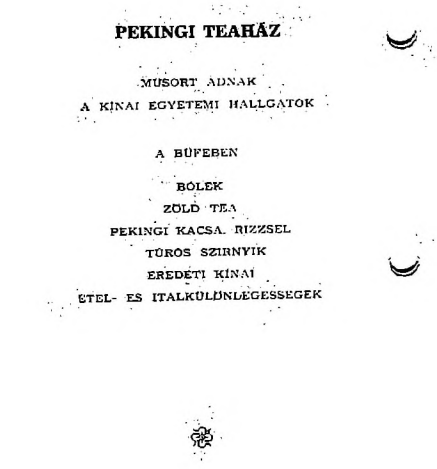

VOLGA-SZALON

SZOVJET BALALAJKAZENEKAR JÁTSZIK

22 ÓRAKOR ÉS 24 ÓRAKOR MŰSOR
SZOVJET MŰVÉSZEK FELLÉPÉSÉVEL,
BALALAJKAZENEKAR KÍSÉRETTEL.

A BÜFÉBEN
SZOVJET ÉTEL- ÉS ITALKÜLÖNLEGESSÉGEK
HALKOTLETT
SZENJANKA
MARINÍROZOTT HAL
TEFTELI
KAVIÁR
VODKA
STB.

PEKINGI TEAHÁZ

MŰSORT ADNAK
A KÍNAI EGYETEMI HALLGATÓK

A BÜFÉBEN

BÓLEK
ZÖLD TEA
PEKINGI KACSA. RIZZSEL
TÚROS SZIRNYIK
EREDÉTI KÍNAI
ÉTEL- ÉS ITALKÜLÖNLEGESSÉGEK

A különböző stílusú termek ételkínálata és műsora

A díszteremből a székeket kiraktuk, és egy pódiumot helyeztünk el. Fehér frakkban játszott a zenekar a díszteremben (akkoriban ez volt az elegáns öltözet). A jobb oldali közgyűlési teremben magyar csárda volt, cigányzenekarral. A bal oldali teremben párizsias jellegű, zenés Moulen Rouge-t csináltam. Segítséget kértem a színháznál dolgozó Szászfai Gyuritól, hogy készítsen egy malomkereket. Körülbelül 500 (!) piros kis égővel forgott a Moulen Rouge jelképe. A terem bal oldalán egy kis bár helyezkedett el. Az egész terem mennyezetét végig bevontuk vörös drapériával, szembe egy kis színpadot állítottunk, ahol a meghívott színész-vendég, Csajányi György francia dalokat és sanzonokat énekelt. Az ő dalaival szórakoztattuk a közönséget, persze emellett még más fellépők is meg voltak hívva.

A Moulen Rouge-terem mellett volt a Volga-terem – amely négy összevont teremből állt –, ott orosz katonai zenekar játszott. Nagyon jó hangulatot teremtettek. Nem szalonzenekar volt, de nagyon hangulatos és látványos volt az egész terem.

A Nagytemplom felőli második és harmadik termet kínai teremmé alakítottuk, ez volt a Pekingi terem. Elmentem a kínai nagykövetségre, és onnan hívtam meg egy kínai zenekart. Hogy igazi kínai legyen a hangulat, a fotelek helyett párnákat helyeztünk a földre, és arra ültek a vendégek. Ez akkoriban kuriózum volt egy bálban. Úgy gondoltam, ne legyen már minden terem egyforma, hisz ebben rejlik a különlegességük.

Az épület legfelső szintjén „magyar" szobákat rendeztünk be. Itt cigányzene mellett, borkóstolással egybekötve ismerősök, barátok találkozója zajlott.

A folyosókat egy hétig dekorálták a Katona Gimnázium diákjai. Lampionokkal és drapériákkal díszítették fel a körfolyosót, ami ünnepi hangulatot adott mindennek. A bál előtt olyan propagandát csináltam újságokban és mindenhol, hogy Mező Miska barátomnak nem lett igaza. Mégiscsak kellett a kettő ruhatár, sőt a három is kevés volt. Képzeljék el, hogy este 7-kor nyitott a bál, de már 6 órakor sorok álltak a bejáratnál, várva a bejutást, de ez többeknek csak éjfél felé sikerült, annyian voltak. Fizetni ugyan nem kellett, de olyan tömeg volt, hogy nem tudtak hamarébb bejutni.

A városháza mindhárom szintje zsúfolva volt a szórakozni vágyó emberekkel. A vendégek fele fért be a termekbe, ezért a folyosókon sétálva, egyik teremből a másikba járkálva töltötték idejüket. Ennek ellenére mindenki nagyon jól érezte magát. Minden teremben szólt a zene, táncoltak, mulattak. A borkóstolás után igen jó hangulat kerekedett. Akármelyik terembe mentek, mindenhol jól érezték magukat. Olyan volt az egész, mint egy hatalmas család. Még akkor eldöntöttem magamban, hogy ilyen bálakat sűrűbben kellene rendezni, mert nagyon jó érzés, hogy az emberek jól mulatnak. Senkit sem zavart, hogy nincs annyi ülőhely, mint amennyi vendég. A hangulat fergeteges volt. Azt hiszem, nagyon jól sikerült a szervezés. Igen sok munka volt benne, de megérte.

TÁRSADALMI MUNKÁIM

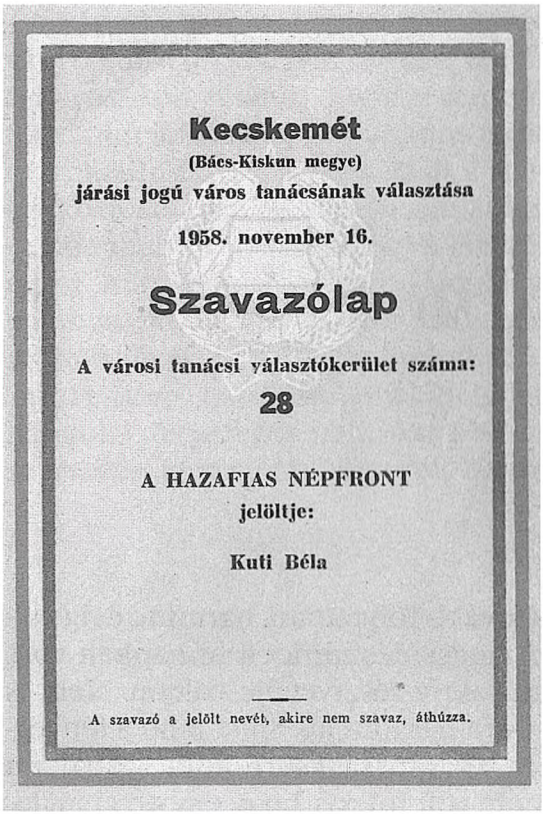
Tanácstagi munkáimat is tovább folytattam, harminc évig voltam tanácstag. Városházi tanácsülés minden hónapban volt, én ezeknek a gyűléseknek aktív résztvevője voltam. Nem is mindig örültek a megnyilvánulásaimnak. Soha nem a lényegtelen dolgokról beszéltem, a fontossági sorrendet próbáltam betartani. Számomra az nem volt fontos, hogy egy utcában kiégett egy villanykörte, ennél sokkal fontosabb dolgok is voltak. Bár sokan legszívesebben lényegtelen dolgokról beszéltek, de ezeknek az embereknek nem volt felelősségérzetük.

A tanácstagok között voltak ügyvédek, bírók, orvosok, vállalatvezetők. Ezért meggondolandó volt, hogy az ember mikor, miről és mit beszél. Egyik alkalommal a városi pártbizottság első titkára, Gombos elvtárs beszédet tartott.

– *Kedves Elvtársak! Fontos bejelentésem van! Örömmel mondhatom el, hogy Kecskeméten sikerült megoldani a munkanélküliséget! Mit szólnak ehhez?*

Nekem volt hozzáfűznivalóm. Mivel izgága ember voltam, nem bírtam ki szó nélkül:

– *Gombos elvtárs! Ez tényleg örömhír lenne, ha igaz lenne! Ezzel szemben, amikor én jöttem a tanácsülésre, itt négyes sorokban álltak a munkanélküliek! Akkor ez a kijelentés hogy lehet igaz? Valószínű, hogy nem jókedvükben áll-*

Kecskemét

(Bács-Kiskun megye)

járási jogú város tanácsának választása

1958. november 16.

Szavazólap

A városi tanácsi választókerület száma:

28

A HAZAFIAS NÉPFRONT

jelöltje:

Kuti Béla

A szavazó a jelölt nevét, akire nem szavaz, áthúzza.

Névre szóló szavazólap 1958-ból

tak itt az emberek, munkára várva!

Képzelhetik, ezért a mondatért én mit kaptam. Gombos elvtárs felugrott és fenyegetve rázta az öklét:

– *Kuti elvtárs! Adok én magának! Hogy képzeli, hogy nekem ilyet mer mondani?*

Rajtam kívül a többi ember lesütötte a szemét, fel sem mert nézni Gombos elvtárs dühöngése alatt. A teremben másodpercekig nagy csönd uralkodott ezután.

A következő napirendnél szintén feltették a kérdést: „Van-e hozzászólása valakinek?"

Természetesen megint Kuti Béla tette fel a kezét. Ami engem érdekelt, és a mi vonalunkhoz tartozott, kereskedelmi, ipari, mezőgazdasági téma, ezekhez én legtöbbször hozzászóltam. Gombos elvtárs mindig nagyot nézett, a többiek pedig azon csodálkoztak, én még hogy merek megszólalni?! Úgy gondoltam, miért is ne mernék, hisz csak az igazat mondom! Természetesen belülről ezek után állandó feszültséget éreztem, és hazafelé menet elgondolkodtam azon, jó ötlet volt-e szembekerülni a párt első titkárával. Végül is nagy hatalom volt a kezében, tudott volna nekem kellemetlenségeket okozni. De nem tette, legalábbis velem nem.

Egy napon a népfront irodában vártuk a bolgár nagykövetet. Gombos elvtárs is jelen volt. Beszélgetésbe kezdtünk:

– Kuti elvtárs! Tudja, mi lesz a holnapi feladatom? Bevonatom az iparengedélyét annak a sok kofának a piacon! Tudja, mennyit keresnek ezek a dinnyén?

– Gombos elvtárs, kérem, én megértem, hogy ezen tetszik tűnődni. De tessék már belegondolni, hogy ez a jövedelem csak a nyári időszakra van nekik biztosítva. Gombos elvtárs, ha télen-nyáron járna a piacra, látná a különbséget, hogy mikor, mit és mennyiért tudnak árulni. Nyáron az igaz, hogy kicsit több pénzt keresnek, például a dinnyeszezonban, de télen ezzel a lehetőséggel nem tudnak élni. Téli időszakra legfeljebb annyit árulnak, hogy éppen elég a megélhetésükre.

– Jó, rendben van, tényleg most többet kereshetnek a gyümölcsön és zöldségen, mert most van a szezonja. Ebben, belátom, magának van igaza.

– És azt se felejtsük el, hogy télen nem tudnak dolgozni-termelni, ezért a nyáron árult pénzükből kell megélniük. És mivel a tél is három-négy hónap, ekkor tulajdonképpen alig van jövedelmük. Valahol be kell hozzák!

Rám nézett, és így szólt:

A Kecskemét városi 28. SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLETI BIZOTTSÁGTÓL

„A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé. A város és falu dolgozói választott és a népnek felelős küldöttek útján gyakorolják hatalmukat."
(Alkotmány 2. § (2) bek.)

„A tanácsok munkájukban közvetlenül a lakosságra támaszkodnak, biztosítják a dolgozók tevékeny részvételét, kezdeményezését és ellenőrzését az államhatalom gyakorlásában."
(Tanácstörvény 1. § (3) bek.)

MEGBÍZÓLEVÉL

A tanácsok tagjainak az 1958. évi november hó 16. napján tartott választása alkalmával

KUTI BÉLA -t

a 28 számú városi tanácsi választókerületben

Kecskemét város tanácsának tagjává megválasztották.

Kelt Kecskemét, 1958. évi november hó 16. napján.

a választókerületi bizottság elnöke

a választókerületi bizottság titkára

Állami Nyomda, 1958. — 41.504/5

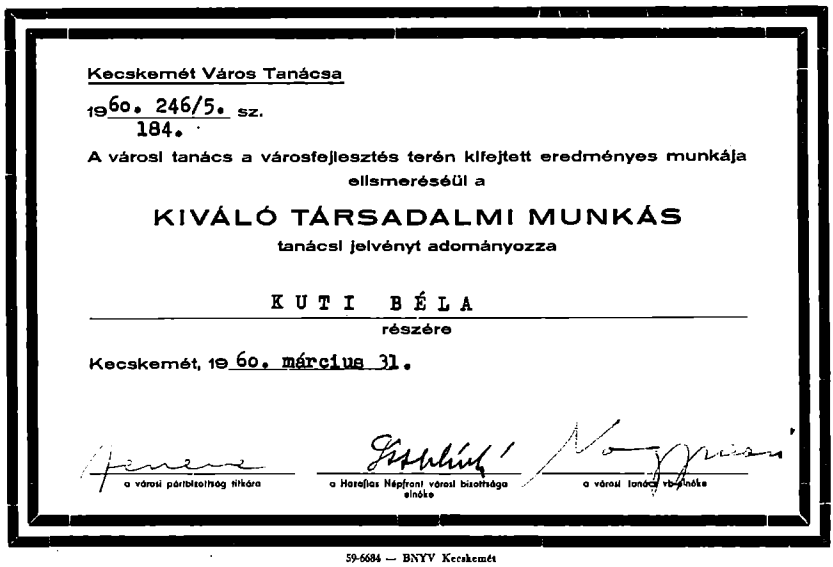
Első tanácstagi megbízólevelem

– Kuti elvtárs, én bármennyire is haragszom magára a felszólalásai miatt, de tulajdonképpen igaza van. Meggyőzött, mégsem vonatom be az engedélyüket.

Ekkor rájöttem, hogy Gombos elvtárs nem rossz ember. Talán az sértette az önérzetét, hogy a tanácsülésen annyi ember előtt megcáfoltam a szavait. Hát, az élet az csak ilyen, nekem nem kellett volna megszólalni, de soha nem tűrtem az igazságtalanságot!

A napi kereskedői tennivalóim mellett továbbra is vállaltam a társadalmi munkát. Főleg segítő szándékkal, mert nem felejtettem el, hogy én is gyerekkoromtól sokáig szegénységben éltem. Csak ilyen ember tudja megérteni azt, hogy mit jelent egyszerű emberként megélni. Ezért minden olyan társadalmi munkát elvállaltam, amivel ügy éreztem, hogy segíteni tudok a családoknak, közösségeknek, kereskedőknek és termelőknek.

Tanácstagi munkám során nagyon korrekt, segítőkész emberekkel találkoztam. Itt ismerkedtem meg Reile Géza tanácselnökkel is. Mi kölcsönösen tiszteltük egymást, lehet, hogy a hasonló gondolkodásunk miatt.

Kecskemét Város Tanácsa

19 60. 246/5. sz.
184.

A városi tanács a városfejlesztés terén kifejtett eredményes munkája elismeréséül a

KIVÁLÓ TÁRSADALMI MUNKÁS

tanácsi jelvényt adományozza

KUTI BÉLA

részére

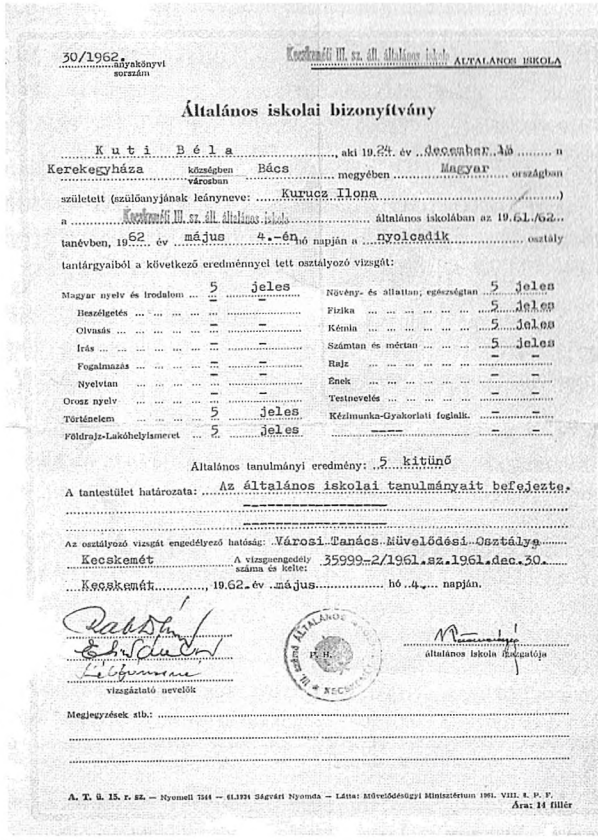
Kecskemét, 19 60. március 31.

a városi pártbizottság titkára | a Hazafias Népfront városi bizottsága elnöke | a városi tanács vb-elnöke

59-6684 — BNYV Kecskemét

Elismerés a társadalmi munkáért 1960-ból

Amikor Kecskeméten, a Széchenyivárosban egy pár lakás átadására került sor, akkoriban nagyon sokan jelentkeztek rá, többek között én is. Én a családdommal húsz év óta a Jókai utca 28. szám alatti, felújításra eléggé rászoruló, romos lakásban laktam. Mivel a közösségi munkáim eléggé elismertek voltak, ezért nem voltam teljesen esélytelen a lakásigénylők között. Egy napon a tanácselnök üzent, hogy menjek be a tanácsterembe a többi jelentkezővel együtt, és válasszak egy lakást. Nagyon örültem, hogy végre saját, normális otthonunk lesz. Örömöm nem tartott sokáig. Közölték velem, hogy én a lakást nem kaphatom meg, mert maszek vagyok és van egy üzletem. Rajtam kívül mindenkinek kiutalták a lakást, csak nekem nem. Hozzájutott öreg, fiatal, szegény, gazdag, csak én nem.

30/1962. anyakönyvi sorszám

ÁLTALÁNOS ISKOLA

Általános iskolai bizonyítvány

Kuti Béla, aki 19.24. év ...december 10. n
Kerekegyháza községben/városban Bács megyében Magyar országban
született (szülőanyjának leánykori neve: Kurucz Ilona)
a ... általános iskolában az 19.61./62.
tanévben, 1962. év május 4.-én hó napján a nyolcadik osztály
tantárgyaiból a következő eredménnyel tett osztályozó vizsgát:

Magyar nyelv és irodalom	5	jeles	Növény- és állattan; egészségtan	5	jeles
Beszédgyakorlás	–		Fizika	5	jeles
Olvasás	–		Kémia	5	jeles
Írás	–		Számtan és mértan	5	jeles
Fogalmazás	–		Rajz	–	–
Nyelvtan	–		Ének	–	–
Orosz nyelv	–		Testnevelés	–	–
Történelem	5	jeles	Kézimunka-Gyakorlati foglalk.	–	–
Földrajz-Lakóhelyismeret	5	jeles		–	–

Általános tanulmányi eredmény: 5 kitünő

A tantestület határozata: Az általános iskolai tanulmányait befejezte.

Az osztályozó vizsgát engedélyező hatóság: Városi Tanács Művelődési Osztálya
Kecskemét A vizsgaengedély száma és kelte: 35999-2/1961.sz.1961.dec.30.
Kecskemét, 19.62. év május hó 4. napján.

vizsgáztató nevelők

P. H.

általános iskola igazgatója

Megjegyzések stb.:

A. T. Ü. 15. r. sz. — Nyomell 1344 — 61.1931 Ságvári Nyomda — Látta: Művelődésügyi Minisztérium 1961. VIII. 1. P. F. Ára: 14 fillér

Ekkor nyílt lehetőségem megszerezni végre az iskolai bizonyítványt is

Gondoltam is magamban: annyi társadalmi munkát aligha végzett valaki, mint én, de úgy látszik, ezt sem méltányolták. Egy bűnöm volt, maszek voltam. Nagy bűn lehetett, hiszen saját erőből építettem fel a boltomat, senkitől segítséget erre nem kértem. Senkinek nem ártottam, mindenhol önzetlenül és ellenszolgáltatás nélkül segítettem a társadalmi munkák-

ban. Akkor miért van ez így? Rosszul esett az egész, nem tudtam, kihez fordulhatnék. Könyörögni nem akartam, de igazságtalannak tartottam.

Úgy döntöttem, bemegyek a KISOSZ-ba, és megkérdezem: azon kívül, hogy nekem üzletem van, kinek és mit ártottam, hogy nem juthattam lakáshoz. Ott találkoztam Zalaföldi Jánossal, a KISOSZ Országos Központjának főosztályvezetőjével. Ő segített nekem. Elmentünk az OTP vezérigazgatójához, akit Zalaföldi tájékoztatott arról, hogy nekem valahogyan segíteniük kellene, hiszen én nagyon sokat tettem a közösségi életben. Többek között elmondta:

- *Tudniuk kell, hogy ez a Kuti Béla:*
- *a hazafias népfront egyik helyi vezetője,*
- *a Kecskeméti Városi Tanács tagja,*
- *a tanács kereskedelmi, ipari és mezőgazdasági bizottságának sokat dolgozó tagja,*
- *a Bács-Kiskun Megyei KISOSZ szervezetének elnöke,*
- *az Országos KISOSZ alelnöke.*

A Kecskemét városi 27... SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLETI BIZOTTSÁGTÓL

„A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé. A város és falu dolgozói választott és a népnek felelős küldöttek útján gyakorolják hatalmukat."
(Alkotmány 2. § (2) bek.)

„A tanácsok munkájukban közvetlenül a lakosságra támaszkodnak, biztosítják a dolgozók tevékeny részvételét, kezdeményezését és ellenőrzését az államhatalom gyakorlásában."
(Tanácstörvény 1. § (3) bek.)

MEGBÍZÓLEVÉL

A tanácsok tagjainak 1967. március 19-én tartott választása alkalmával

KUTI BÉLA -t

a 27. számú Kecskemét városi tanácsi választókerületben

Kecskemét városi tanácsának tagjává megválasztották.

Kecskemét, 1967. március 22-én.

a választókerületi bizottság elnöke

a választókerületi bizottság titkára

67.12070. Állami Nyomda

Tanácstagi megbízólevél 1967-ből

Ezeket a megbízásokat munkája mellett végzi, ellenszolgáltatás nélkül, idejét nem kímélve. Ha az ország bármely pontjára kell utaznia, ezt ő saját költségén vállalja azért, hogy segíteni tudjon az országban működő kiskereskedőknek. Ha munkája mellett társadalmi munkával töltött idejét pénzre lehetne átváltani, ő már tudott volna magának saját lakást venni.

A képen Kuti Béla országos KISOSZ-alelnök beszél

Nem beszélve arról, hogy miután az elvállalt munkái miatt az üzletébe alkalmaznia kellett valakit, azt is ő fizette, és ha még ezt a pénzt is hozzáadnánk a nemlétező pénzéhez, akkor már luxuslakást is vehetett volna. És még sorolhatnék sok érvet ahhoz, hogy miért is kellett volna kapnia egy lakást. Ez az ember húsz év óta egy olyan lakásban lakik, ahol kívül-belül gerendákkal van aládúcolva a ház, hogy be ne omoljon. Ennél sokkal jobb körülmények között élő emberek is megkapták a lakást, akiknek nem is járt volna.

Zalaföldi János többek között mondta, hogy a Béke Szállóban tartott kongresszuson olyan érdekes és fontos felszólalásom volt, hogy a miniszter lejött a pódiumról gratulálni Kuti Bélának és kérte, a szöveget juttassam el az íróasztalára reggelre. Ezt hallva a német és a lengyel küldöttségek következő nap leutaztak Kecskemétre tisztelgő látogatásra Kuti Bélához.

Ennek az embernek olyan felszólalásai vannak a Közgyűléseken, hogy amikor a belkereskedelmi miniszter fülébe jutott, másnapra az asztalára kérte a vitatott témát.

A KISOSZ országos elnöksége: Gerle Imre elnök, Nyéki Rudolf elnökhelyettes, Kovács Pál alelnök, olimpiai és világbajnok kardvívó, Kuti Béla alelnök, a KISOSZ Bács megyei és kecskeméti elnöke

Csodálkozott rajta, hogy van ilyen ember, aki a közösségért és az emberekért harcol.

Így próbálta meggyőzni az OTP vezérigazgatóját Zalaföldi barátom, nem hiába. Másnap reggel értesítettek a bank budapesti központjából, hogy menjek be a papírokért, majd az Építésügyi Minisztériumba, ahol a miniszter közölte, hogy kiutalták a lakásengedélyemet.

Mikor ezt Kecskeméten megtudták, csodálkoztak és szégyenkeztek is. Hogy korrigáljanak egy kicsit, egy beteg cipésznek is adtak pótlólag egy földszinti lakást, sőt mellé egy kisebb, világosabb kamrát is, amit műhelynek tudott berendezni. Mindez csak azért történt, hogy ők kicsit tisztázzák magukat.

Láthatják, hogy nem volt olyan egyszerű az életem, és nem ment minden olyan könnyen, mint ahogy az irigy emberek beszélték. Nem nyugodtak ugyanis bele, hogy én lakást kaptam. Úgy gondolták, ha ez a támadás nem sikerült, hát megpróbálják más módon. Miután a társadalmi munkáim mellett az üzletemből élt az egész család, gondolták, ez jó támadási felület.

Régebben már próbálkoztak a támadással, de akkor nem sikerült. Most folytatták. A Megyei Tanács kereskedelmi osztályvezetője, X elvtárs mindent megtett annak érdekében, hogy a boltomat bezárassa. Nyakamra küldte a KÖJÁL-t, havonta küldött ellenőröket, és próbálkozott, hogyan tudna tönkretenni. Bevonta ebbe az építési osztályt is, magyarázva, hogy nem jó helyen van az üzlet, fél méterrel kijjebb van, mint a régi városrendezési terv. És még egy csomó dolgot kitalált azért, hogy tönkretegye az üzletet.

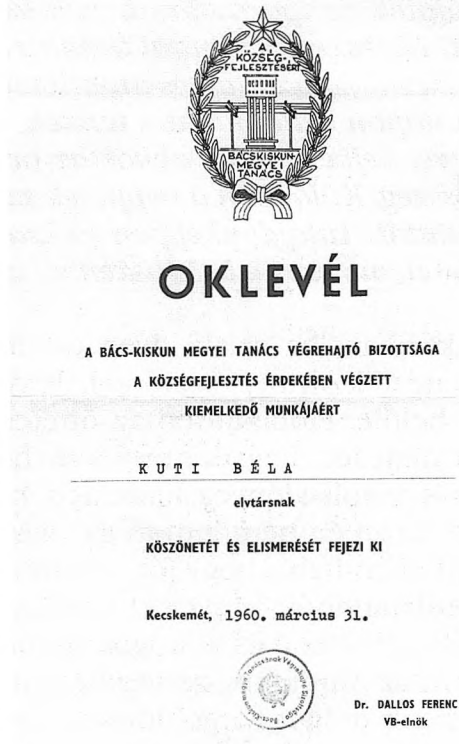
Egy darabig tűrtem, de én se voltam vasból. Elmentem Mező Mihály elnökhelyetteshez, és megkérdeztem:

– *Mondják meg, miért kell nekem ezt mind eltűrni?*

Mező Miska azt válaszolta:

– *Ide figyelj, Béla! Te ne idegeskedj. Tudd meg, ha nem volna Kuti Béla, ki kellene találni! Most menj haza, ne foglalkozz semmivel, tedd a dolgod úgy, mint eddig, nem lesz semmi gond!*

Nekem sem volt jobb ötletem. Folytattam tovább a munkát. Úgy éreztem, hogy mégis van, aki segít és emberséges. Úgy láttam, van értelme a jócselekedeteimnek. Újra nagy lendületet vettem, folytattam a munkáimat, hisz engem ez éltetett. A tanácsi felszólalásaim eddig is eredményesek voltak, tovább gondolkodtam, hogy lehet még előbbre haladni. A Béke Szálló különtermében tartott KISOSZ kong-

A KÖZSÉG FEJLESZTÉSÉÉRT
BÁCSKISKUN MEGYEI TANÁCS

OKLEVÉL

A BÁCS-KISKUN MEGYEI TANÁCS VÉGREHAJTÓ BIZOTTSÁGA
A KÖZSÉGFEJLESZTÉS ÉRDEKÉBEN VÉGZETT
KIEMELKEDŐ MUNKÁJÁÉRT

KUTI BÉLA

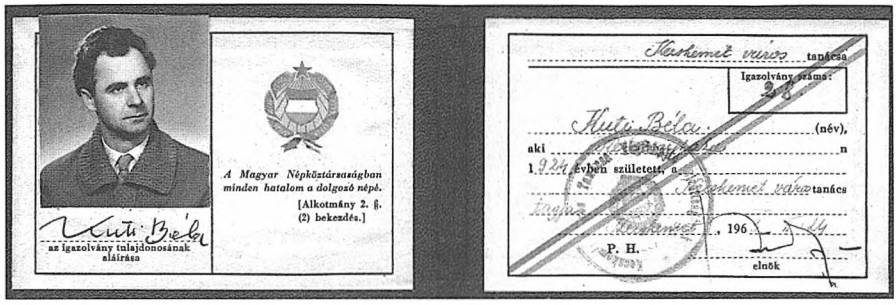
elvtársnak

KÖSZÖNETÉT ÉS ELISMERÉSÉT FEJEZI KI

Kecskemét, 1960. március 31.

Dr. DALLOS FERENC
VB-elnök

Oklevél községfejlesztésért 1960-ból

Tanácstagi igazolványom

resszuson megint előálltam egy javaslattal. Mondanivalóm a következő volt:

– *Tisztelt közgyűlés és miniszter elvtárs! Lenne egy kérdésem: miért nem lehet külföldiektől a vendéglősöknek, kereskedőknek és iparosoknak valutát elfogadni fizetőeszközként? Miért csak forinttal tudnak vásárolni? Hogyha itthon elfogadnák a valutát, és annak mondjuk 80 százalékát három napon belül bankba tennék, 20 százalékkal saját maguk rendelkeznének, akkor az országban maradhatna ez az összeg. Különben a nepperek szerzik meg a külföldiektől a valutát. Tulajdonképpen ez csak egy rendeleten múlna, miért nem vezetik be? Hiszen ez az ország érdekeit szolgálná.*

Akkoriban, ha valaki ilyen ötletekkel mert előhozakodni, nem nézték olyan jó szemmel, de végül is bajom nem származott belőle. Előbb-utóbb az ötleteim megvalósultak. Legfeljebb nem lett nagydobra verve, hogy kitől származnak. De nem is az volt a lényeg, hanem az, hogy mindenki hasznára legyen. Ezzel én nem lettem gazdagabb, nem lettem nagyobb, csak nyugodtabb, hogy jót tettem már megint.

Javaslataimból, amiket elmondtam, sok megvalósult Kecskemét városában és országos viszonylatban is. 1964-ben segítettem az Autóklub szervezésében Kecskeméten. De önállóan is sok dolgot megoldottam, mint egyszemélyben felelős szervező, főrendező és tervező. Például NDK-magyar nagygyűlést, lengyel-magyar nagygyűlést, bolgár-magyar nagygyűléseket, augusztus 20-i nagygyűlést, olvasó-író találkozókat,

kereskedelmi kiállítást az Újkollégium dísztermében, fémgyűjtést Kecskeméten. A gyűjtéseket különösen nagy lelkesedéssel csináltam mindig. Például az árvízkárosultaknak gyűjtöttünk eredményesen, igen komoly összegeket. Ezt több évben csináltam. De gyűjtöttünk az öregeknek is különböző összegeket.

Ugyanakkor képviseltem a megye kiskereskedelmének az érdekeit is, ezt sosem hagytam ki a munkából. Volt kihelyezett gyűlésünk többek között a kecskeméti konzervgyárban és ezen kívül sok más vállalatnál, intézménynél, szövetkezetnél, ahol részben az ottani problémákat vetettük fel, próbáltunk segítséget adni vagy jelezni az illetékesek felé, hogy milyen segítséget igényelnek ezek a cégek, szervezetek, egyesületek, tsz-ek és egyebek.

Ha így összeszámolgatom magamban, ez a harmincévnyi társadalmi munka, amit a boltom mellett végeztem, legalább nyolc munkaévet töltött volna ki, ha ezt jegyezték volna és ezért fizetés járt volna. Nem járt, nem is kértem, nem is számítottam rá.

KISKERESKEDŐK ORSZÁGOS SZERVEZETE
„KISOSZ"

BUDAPEST VI., NÉPKÖZTÁRSASÁG ÚTJA 42. LEVÉLCÍM BP. 62. POSTA, 129. FIÓK OTP CSEKKSZÁMLASZÁM 251.452-V-43. TELEFON *220-448

Budapest, 19 71. május 25.
2352/1971/V/Gá/SZs.

Kuti Béla
vegyeskereskedő
a KISOSZ alelnöke
a Bács megyei Szervezet elnöke
KECSKEMÉT
Lugossi I.u.16.

Kedves Kuti Kartárs!

Örömmel értesültünk, hogy Önt Kecskemét város április 25-én tanácstagnak választotta.

Midőn megválasztása alkalmából jókívánságainkat fejezzük ki, reméljük, hogy tanácstagi tevékenysége eredményes lesz, melyhez jó egészséget és erőt kívánunk.

Kartársi üdvözlettel

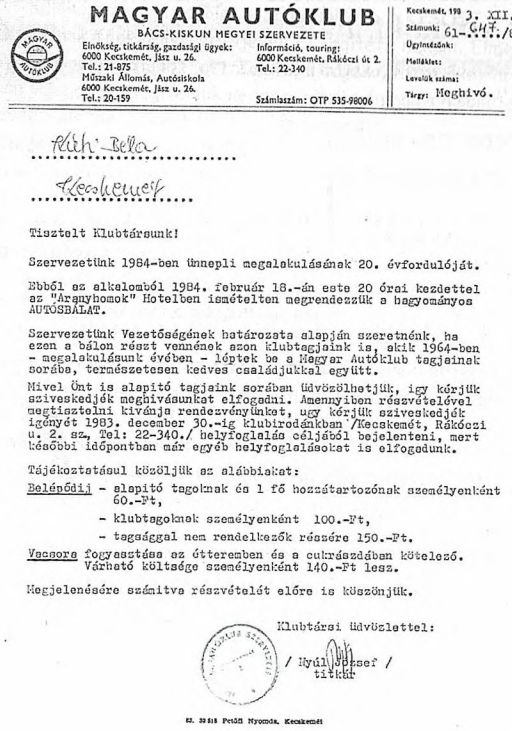
Gerle Imre
elnök

Kiskereskedők Országos Szervezete KISOSZ Budapest

A KISOSZ országos elnökének gratuláló levele

Mint társadalmi munkás, több tanácselnökkel is megismerkedtem, de csak három-négyről szeretnék beszélni, akiket én nagyon becsültem és nagyra értékeltem. Ki kell emelnem Mező Miskát azért, mert ő szinte Kecskemét városának a napszámosa volt. Szinte egész életében a tanácsnál dolgozott, előbb mint osztályvezető, aztán mint elnökhelyettes, majd elnök. Tehát ő végigjárta azt a létrát, amit egy komoly, elkötelezett embernek a közösség érdekében végig kell járni.

Nagyon-nagyon tiszteltem és becsültem Reile Géza tanácselnököt is. Hosszú ideig volt Kecskeméten, és mondhatom őszintén és tiszta szívvel, hogy elnöksége alatt nagyon sokat fejlődött Kecskemét. Azt hiszem, hogy ő volt a 60-as évek legjobb tanácselnöke. Ebben a poros városban 152 - nem elírás - utcát követtetett ki, kisebb-nagyobb, rövidebb-hosszabb utcákat. Ezt elnöksége közepén, kb. két év alatt - '62-63-ban - oldotta meg. Nagyon ügyesen, okosan segítőket, szimpatizánsokat szerzett, akik segítették az ő munkáját. Annyira hihetetlen volt, hogy Mező Miskát még föl is hívtam, hogy nézd már meg a feljegyzésekben, egyezik-e az enyémmel, hogy tényleg 152 utcát követtetett ki Reile Géza? Azt mondja, bizony igaz, sőt egy párral többet is, de maradjon meg a te jegyzeted szerinti 152.

MAGYAR AUTÓKLUB
BÁCS-KISKUN MEGYEI SZERVEZETE

Elnökség, titkárság, gazdasági ügyek:
6000 Kecskemét, Jász u. 26.
Tel.: 21-875
Műszaki Állomás, Autósiskola
6000 Kecskemét, Jász u. 26.
Tel.: 20-159

Információ, touring:
6000 Kecskemét, Rákóczi út 2.
Tel.: 22-340

Számlaszám: OTP 535-98006

Kecskemét, 1983. XII. 7.
Számunk: 61-647./83.
Ügyintézőnk:
Mellékletek:
Levelük száma:
Tárgy: Meghívó.

Kiss Béla
Kecskemét

Tisztelt Klubtársunk!

Szervezetünk 1984-ben ünnepli megalakulásának 20. évfordulóját.

Ebből az alkalomból 1984. február 18.-án este 20 órai kezdettel az "Aranyhomok" Hotelben ismételten megrendezzük a hagyományos AUTÓSBÁLAT.

Szervezetünk Vezetőségének határozata alapján szeretnénk, ha ezen a bálon részt vennének azon klubtagjaink is, akik 1964-ben - megalakulásunk évében - léptek be a Magyar Autóklub tagjainak sorába, természetesen kedves családjukkal együtt.

Mivel Önt is alapító tagjaink sorában üdvözölhetjük, így kérjük szíveskedjék meghívásunkat elfogadni. Amennyiben részvételével megtisztelni kívánja rendezvényünket, úgy kérjük szíveskedjék igényét 1983. december 30.-ig klubirodánkban /Kecskemét, Rákóczi u. 2. sz., Tel: 22-340./ helyfoglalás céljából bejelenteni, mert későbbi időpontban már egyéb helyfoglalásokat is elfogadunk.

Tájékoztatásul közöljük az alábbiakat:

Belépődíj - alapító tagoknak és 1 fő hozzátartozónak személyenként 60.-Ft,
- klubtagoknak személyenként 100.-Ft,
- tagsággal nem rendelkezők részére 150.-Ft.

Vacsora fogyasztása az étteremben és a cukrászdában kötelező. Várható költsége személyenként 140.-Ft lesz.

Megjelenésére számítva részvételét előre is köszönjük.

Klubtársi üdvözlettel:

/ Nyúl József /
titkár

A Magyar Autóklubtól alapítótagként kapott meghívó

Még Reile Gézához kötődik, hogy amikor őt Kecskemétre helyezték, az első útja volt a Hazafias Népfront elnökségénél tett látogatása. A mi irodánk akkor a Rákóczi úton volt. Reile Géza bejelentkezett, és az egész elnökség összejött, fogadtuk az új tanácselnökünket. Azzal kezdte, hogy „mondják meg elvtársak, mi lenne a legszükségesebb tennivaló Kecskeméten?"

Nekünk se kellett több, elkezdtük mondani. Én minden esetben vezérszónok voltam, el is kezdtem mondani, hogy tanácselnök elvtárs, először is sok-sok poros utcánk van, jaj, de jó lenne azokat kikövezetni! Felírta. Aztán mondtam tovább: *– Elnök elvtárs, aztán kellene Kecskemétnek egy uszoda. Nincs folyónk, nincs tavunk, semmi, ami vizes dolog lenne. Úgy kellene ide egy uszoda, mint egy falat kenyér.*

Felírta. Aztán persze a többi elnökségi tag barátom is mondta a magáét. Volt egy – azt hiszem – Bíró Gábor nevű fogorvos, a Rákóczi úton volt neki lakása és fogadóhelyisége is. Ő is mondta utána sorjában, annyit, hogy az elnökünk is alig tudta följegyezni (a többiek is hozzászóltak, de alig tudtak megszólalni, mert mi ketten az említett kollégámmal csak mondtuk, mondtuk).

Amikor az elnök befejezte az írást, azt mondta:

– Köszönöm, elvtársak, maguk igencsak ismerik a várost és szeretnék, ha szebb lenne és a sok tennivalót megcsinálnánk. Tudják, hogy mibe kerülne ez? Több mint 100 millió forintba.

Ránéztünk, és én elgondolkoztam, hogy jaj, ha tudná a tanácselnök elvtárs, hogy ez mennyivel többe fog kerülni, akkor nem mondta volna ezt ki. Persze többe is kerültek ezek a dolgok, azt hiszem sokszorosába, nem 100 millióba, hanem milliárdokba, de megoldotta. Nehogy valaki félreértse, nem az én érdemem volt mindez, én csak fölvetettem. Ő csinálta meg, és a legtöbb segítséget természetesen Mező Miska, mint elnökhelyettes tudta adni neki, meg aztán az osztályvezetők és egyebek. Mi, a Bíró barátommal csak javasoltuk a dolgokat. Csodálatos ember volt, nagyon tiszteltem és nagyon szerettem őt. Egy igazi csupa szív, segíteni akaró ember, aki nemcsak egy-két embert akart boldoggá tenni, hanem egy egész

várost. Úgyhogy míg élek, Reile Géza előttem egy nagyszerű ember marad.

Voltak ám rajtam kívül is olyan tanácstagok, akik sokat tudtak tenni a város érdekében. Az egyik, akit szintén tiszteltem, bár közelebbi kapcsolatban, barátságban nem voltam vele, Benkó Zoltán volt. Ő a Vízművek igazgatója volt és nagyon harcos ember. A harcossága kellett ahhoz, hogy a pénzügyi osztály vezetője, aki nagyon prüszkölt rá, mert mindig pénzt kért a Benkó, megadja a szükséges támogatást neki. Így megcsinálta azt a tórendszert, amire azért volt szükség, mert a Széchenyiváros és a Petőfiváros esővíz-elhelyezése, -elvezetése igen nagy gond volt. Az egész városon keresztül vagy teljesen körbe, sok-sok plusz kilométerrel lehetett volna a Tisza felé vezetni. Ezért gondolt egy nagyot, és megcsinálta ezt a tórendszert - vagy inkább kikotort részt - ott, hogy odavezessék majd a Széchenyivárosnak a csapadékvizét, amit egy nagyobb esőzés után nemigen lehetett volna elvezetni. Hogy ezzel együtt egy - kecskeméti viszonylatban - nagy tórendszert is csinált ott, az már egy plusz eredmény volt. Jó gondolat volt az is, hogy nem vitette el teherautókkal a város szélére azt a sok-sok kitermelt földet, hanem egy dombot csinált belőle. Ez lett a legmagasabb, kiemelkedő pontja a városnak. Voltak ilyen tanácstagok, ha nem is sokan. Én állandóan főszónok voltam, de aztán mindig jött a Benkó Zoltán.

Azon kívül, amint már említettem, Nagymarosi Kálmánt én nagyon szerettem. Olyan intelligens, olyan rendes ember volt, hogy abban az időben nem volt párja az országban azt hiszem. Nagyon tiszteltem őt is.

A VÁROS ELSŐ „MASZEK"

DIVATÁRU ÜZLETE

Lassan kezdtem rájönni, hogy nem kell nekem annyit nyüzsögni, a saját üzletemre kell koncentrálni. Hál' Istennek, nagyon jól kezdett működni az üzlet, szükség is volt ott rám, ezért próbáltam a társadalmi munkákban kicsit kevesebbet részt venni. A család megélhetéséről volt szó, és a későbbiekben a gyerekek segítéséről.

Próbáltam kicsit távolabb is árut eladni, ezért elmentem Szabadkára és Belgrádba, ahol a kiállításokon is volt lehetőség árusítani. Ilyenkor a feleségem volt az üzletben, és ő látott ott el minden feladatot. Amikor már jobban ment a bolt, rájöttünk, hogy eddig szinte nem is éltünk. Meg kellett oldanunk mindkettőnk pihenését. Igen ám, de a boltot, nem zárhattuk be, mert ebből volt a jövedelmünk. Kitaláltuk, hogy felváltva megyünk pihenni. Én eljártam Siófokra és a Mátrába, addig a feleségem volt az üzletben. Majd a feleségem ment Sopronba, Mátrába, Miskolctapolcára, addig viszont én voltam az üzletben. Így próbáltuk megoldani, hogy mindketten kicsit kikapcsolódjunk. Évek teltek el közben, a lányaim

A Kuti Butik az 1970-es években

felnőttek lettek. Kicsi korukban is sok időt töltöttek a boltban, és segítettek, így történt ez később is.

Amikor már több vegyeskereskedés volt a városban, rájöttünk, hogy nekünk teljesen a divatáruval kell foglalkoznunk. A vegyeskereskedést szépen leépítettük, és megnyitottuk a divatáru üzletet, mint Kecskemét első „maszek" divatáruját, amit nemsokára városszerte csak úgy emlegettek, hogy a „Kuti-butik".

Miközben a saját üzletünket szépen felfejlesztettük, kicsit több figyelmet tudtam fordítani az anyukám és öcsém által vezetett vegyeskereskedésre is. Mivel nekem már voltak tapasztalataim, ezért próbáltam nekik is segíteni. Sajnos, anyukám egyre gyengébb lett, egy napon rosszul lépett, elesett és combnyaktörést szenvedett. Meg kellett műteni. Bevitték a kórházba, azonnal műteni akarták. Az öcsém nem akarta engedni, mert félt, hogy nem fog sikerülni a műtét. Elrohant egy nagyon régről ismerős orvoshoz, akiben bízott.

Dömötör főorvos urat nem találta otthon, azt mondták, hogy teniszezni van. De az öcsémen ez sem fogott ki, megkereste őt. Elmondta neki, mi a probléma. A főorvos úr abban a percben letette a teniszütőt, és indult a kórházba. Azonnal

megműtötte édesanyámat, és neki köszönhetjük, hogy anyukám felépült.

Utána még jó ideig dolgozott, de sajnos egyszer agyvérzés érte. Ettől kezdve ő már nem tudott részt venni a bolti munkában, ápolásra szorult. A testvéremnek egyedül kellett folytatnia a boltot. Anyukámat Sárika húgom ápolta, ő volt ott mellette éjjel-nappal. Mi kevesebbet tudtunk segíteni az üzlet miatt, inkább csak anyagilag próbáltuk támogatni. Anyukát Sárika élete végéig gondozta.

A Dózsa György utcában lévő vegyeskereskedés, amit már egyedül az öcsém vezetett, nemsokára megszűnt, mivel az üzlet bérlemény volt, és az épületet kisajátították. Így lett vége az anyukámnak nyitott üzletnek. Anyukám meghalt, az üzlet megszűnt. A testvéreimmel magunkra maradtunk. Bár már elég idősek voltunk, most jöttünk rá, hogy mennyi mindent kaptunk az édesanyánktól. Tulajdonképpen az egész életre ő készített fel minket a fáradhatatlan, példamutató munkájával.

A divatárut már szépen tudtuk bővíteni, ebbe besegített, hogy hetenként jártam Pestre árut rendelni, illetve venni. Egyik nap jött Marika, a lányom, két pici gyerekével és kérdezte, hogy maradhatnának-e nálunk, mert eljöttek a lakásukból. Mondtam: természetesen, van két szoba, az egyikben elférték te és a két pici gyerek. Nem kérdeztem, ő sem mondta, miért hagyták ott a lakásukat és mindenüket. Annyit tudtam, hogy sok vita volt közöttük a férjével, de Marika tapintatos volt mindig, és most sem mondta el az okot. Mi történt, miért hagyott ott mindent, nem mondta el.

Ettől kezdve Marika is besegített a boltban délutánonként, mert délelőtt dolgozott. Kémiát és fizikát tanított a Katona Gimnáziumban. Egyik napon szólt: „Apu, ne haragudjál, de holnaptól kezdve nem jövök dolgozni, mert az igazgatóm behívott és mondta, elvárja, hogy olyan színvonalon tanítsam tovább a kémiát, fizikát, mint eddig tettem." És bár Mester Barnabás igazgató úr a barátom volt, gyermekei az én keresztgyermekeim voltak, de az iskola színvonalából ekkor sem engedett. Ekkor felvillant a szemem előtt az a fény, amit többször láttam olyankor, amikor valami komoly veszély fenyegetett. Például amikor Ausztriában rám lőttek, akkor is ezt lát-

tam, és azért tudtam megúszni a halált. Ezt az érzést, ezt a jelzést többször éreztem.

Most is egy érthető jelzés tudatosodott bennem, hogy segítened kell. Ez volt az intés értelme. Ennek hatására mondtam Marikának, hogy: „Marika, kérlek, ne menj bele, mert nem tudod felnevelni a gyerekeket olyan körülmények között, hogy se lakásod, se felszerelésed, se semmid nincs. Én úgy gondolom, hogy neked adom a butikot. Nem kell egy fillért sem fizetned, semmit sem. Ebből meg fogsz élni, és a két kisgyereket is fel tudod nevelni belőle."

Így is történt, innentől kezdve az ő dolga volt az üzlet. Vett fel tanulót és alkalmazottat, de a feleségem továbbra is bejárt vele az üzletbe, és segített neki. Természetesen én is bejártam az üzletbe, és segítettem az árubeszerzésben, de egyre jobban láttam, hogy nem annyira van ott már rám szükség. Hirtelen nem is tudtam, mit kezdjek magammal, de bevallom őszintén, egy kicsit jól is jött már a kevesebb tennivaló. Később mégis úgy gondoltam, nem érem be ennyivel.

Itt még annyit mondanék el, hogy én ebben az időben is, mint ahogy egész életemben, a családért dolgoztam, és minden pénzt hazaadtam, ami nem volt kevés akkoriban.

Az üzlet dolgozói és berendezése

Ezért esett rosszul, hogy úgy éreztem, a feleségem haragszik rám. Én is hibás voltam, hogy a munkának éltem, és hogy a feleségemet sok időre magára hagytam. Nem lett volna szabad. Ennyit még a pénz sem ért, hogy nem volt életünk, se boldogságunk. Sajnos, erre idősebb fejjel jöttem rá, de ilyenkor már késő.

Feleségemmel volt egy komoly és korrekt beszélgetésünk. Elmondom, mert nagyon meglepett és később sokat gondoltam rá. Én többször jártam Ausztriában, üzleti ügyben. Néha viszont ügy mentem, hogy ütba ejthessem régi, Kecskemétről származó barátainkat Oberwartban, régen Felsőőrnek hívták, és ott meglátogattam őket. És ha így mentem, akkor néha a feleségem is elkísért és ketten mentünk. Egy ilyen alkalommal ügy döntöttem, hogy menjünk már föl egy-két napra Mönichkirchenbe. Felsőőr és Bécs között kb. félúton van ez az üdülő-nyaralóhely, hegyes vidéken, és oda mentünk el két napra a feleségemmel. Az első nap délelőtt a libegővel felmentünk a hegyekbe, és ott az erdőben elkezdtünk sétálni. Amint ott sétáltunk, gondolkodás közben kérdeztem a feleségemet:

– *Te, mondd meg nekem, hogyan történt ez, hogy te ennyire más életet kezdtél élni és élsz azóta is?*

Rám nézett, hosszan nem szólt semmit, majd elkezdte:

– *Először nagyon sírtam* – mondotta, aztán ismét vett egy kis levegőt. Közben én is elkezdtem gondolkodni és szóltam neki:

– *Kérlek, Manyika, ne mondd tovább! Ne mondd tovább, nem akarok kérdezősködni. Ha te különböző eseményeket mondanál el, nem akarlak megalázni. Legyen ez a te életed örökre titok előttem is és mindenki előtt. Ne mondd soha senkinek ezt el, maradjon meg a te életed, a te titkod, ha már így alakult.*

Erre a feleségem nem szólt előbb semmit, aztán rám nézett, megszorította a kezemet, de nem szólt. Ez a beszélgetés így történt. Soha nem derült ki az, amit én tudtam, de pontosan nem részleteztük, és jobb is így.

A feleségem kérésére építettem az Őz utcában egy háromszintes házat, kis kerttel. Úgy éreztem, ezzel nagy örömet

szerzek neki. A nyugdíjas kort elérve eljutottam addig a gondolatig, hogy miután az életemet végigdolgoztam, látványossá kellene tenni az eredményét.

Amikor a butikot Marikának átadtam, egy ideig nálunk laktak, de úgy gondoltam, hogy nekik is saját lakásra van szükségük. Ezért az Őz utcában, hogy közel legyünk egymáshoz, vettem neki egy háromszobás lakást, alatta garázzsal. Ahhoz, hogy a gyerekeket magával tudja hordani és a feleségemmel együtt tudjanak menni dolgozni, vettem neki egy autót is. Azon kívül vettem a Tőserdőben egy kis telket nyaralóval, annak reményében, hogy az egész család kellemes környezetben tud majd ott pihenni. Ezt is Marikának adtam. Alkalomadtán jó ajánlatot kaptam egy ikergarázsra, gondoltam, később ez is jól jön neki. Ezért azt is megvettem a részére. És ezzel Marikát úgy éreztem, hogy megsegítettem.

A másik lányom, aki Pesten él, Icuka, ő sem maradhatott le, egy alkalommal ügy döntöttem, hogy a Mátrában veszek nekik egy összkomfortos nyaralót. Azt hiszem, ez nagyon jó ötlet volt, mert az unokáim és a feleségem nagyon sokat jártak föl oda, hogy együtt lehessen a család.

A telken egy faház volt, benne gáz, villany, ami akkoriban ritkaságnak számított. Amikor már ez a ház megvolt, úgy döntöttek, hogy készíttessünk egy üvegteraszt elé. Ez azért volt nagyon jó ötlet, mert szinte ott nőtt fel a négy unokám. Feleségem a lányaimmal és az unokáimmal sok időt töltöttek fenn, a mátrai friss levegőt kihasználva. Különösen nyáron, amikor heteket is ott nyaraltak. Péter unokám szívével volt egy veleszületett probléma, ezért sok időt töltött a mátrai házban, ez is elősegítette gyógyulását.

Úgy látszik, mindezek ellenére mégsem tudtam mindenkinek eleget tenni, mert a vejem nem szívlelt. Pedig amikor lakást vettek Pesten, és segítséget kértek tőlem, nem tagadtam meg. Három alkalommal is segítettem nekik, nem kis összeggel, aminek az árából akár egy házat is vehettem volna itt Kecskeméten. Segítettem nekik azért, hogy ne mondják, hogy egyik lányom többet kap, mint a másik. Annak ellenére, hogy a vejem nemtetszését fejezte ki velem szemben, amikor adódott egy lehetőség, hogy a mátrai telek mellett lévő ház

eladó lett, én azt is megvásároltam a számukra, azért, hogy nehogy kellemetlen szomszédokat kapjanak.

Hogy a két lányom nagyjából egyforma segítséget kapjon tőlem, Icukámnak vettem Kecskeméten, a Gyenes téren egy lakást, gondolva, hogy majd később, ha el is adja, legalább lesz egy kis tartaléka belőle. Úgy döntöttem, amíg tudok, segítek minden családtagnak, hisz ezért dolgoztam le az életem.

Tovább folytatom, nem azért, hogy felsoroljam, hogy kinek hogy segítettem, hanem azért, hogy megmutassam, hogy mégiscsak érdemes volt végigdolgozni egy életet, hiszen ha nem ezt tettem volna, nem tudtam volna segíteni. Az unokáimat sem akartam kihagyni, ezért Péter unokámnak Kecskeméten, a Petőfi Sándor utcában vettem egy lakást, amit később eladott, és a pesti lakásának megvásárlására fordította. Eszter unokámnak szintén vettem egy házat, mely eladásra került, és ezt az összeget ő is a budapesti lakásvásárlásnál használta fel. Anikó unokámnak is vettem egy kertes házat, amit ő is eladott, és ebből az összegből vett a városközpontban egy lakást. Tamás unokámnak Kecskeméten vettem egy házat, azért, hogyha neki is családja lesz, ő is könnyebben tudja kezdeni az életet.

Ünnepi hangulatban a munkatársaimmal

A képen a négy testvér látható: Béla, László, Károly, István

Próbáltam mindenkinek úgy segíteni, ahogy tudtam. Örültek vagy sem, nem tudhatom, azt hiszem mindenkinek természetes volt ez a segítség. Nem gond, az én lelkem így nyugodt. Nem volt haszontalan, hogy a nap 24 órájából legalább húsz órát munkával töltöttem. Büszke és boldog vagyok, mert nem hiszem, hogy mindenki tudott ennyit segíteni a családjának.

Ha már a családi ügyeknél tartunk, szeretnék megemlékezni a testvéreimről is. A mellékelt képen látszik a négy fiútestvér, én és a három öcsém és a húgom – mi öten voltunk testvérek. A testvéreimről röviden annyit, hogy az öcséim megvannak, egy kivételével. Laci öcsém volt a mi családunkban a női és a férfi ágon is, mindkét családi részben a leglelkiismeretesebb, legrendesebb, legbecsületesebb és a legnagyszerűbb ember. Hogy miért, azt is elmondom. Volt neki egy felesége, Belányi Erzsébet, Pötykének hívtuk, ő is. Ezt a kis asszonykát valami érte a fejével, bevitték a kórházba szombaton. Nem foglalkoztak vele, hétfőn késő volt. Hiába akartak vele bármit csinálni, már nem lehetett.

Pötyke teljesen lebénult és a kórházi fekvés után, amikor már nem tudtak vele mit kezdeni, Laci hazavitte a lakásukra. Lefektette a mellette lévő ágyra, és Pötyke, Erzsike, a kis felesége ott feküdt Laci öcsém mellett kilenc évig.

Sárika húgom fényképe

Nem tévedés, kilenc teljes évig ott feküdt mozdulatlanul. Az agya épen maradt, a szemeit, arcát, száját tudta mozgatni, a kezét, lábát, testét nem. Laci öcsém kilenc évig ápolta, mosdatta, egyéb dolgait is elintézte, etette, itatta és vigyázott rá. Kilenc teljes évig éjjel és nappal ott feküdt mellette ez a szerencsétlen kis asszony.

Ezt talán én, aki nagyon-nagyon tisztelem az emberséget, még én sem tudtam volna megtenni ezt a csodát, ezt a nagy dolgot, amit Laci öcsém megtett. Kilenc év után aztán egyszer meghalt, egy őszi-téli napon, a közelmúltban. Kivittük a temetőbe, eltemettük és a pap elmondta a szokásos búcsúztatást. Én valahogy nem éreztem, hogy ez a gyerek a halála pillanatában is megkapta azt az együttérzést, amit meg kellett volna neki kapni, bár nagyon szépen beszélt a pap. Meg aztán az is igaz, hogy az én lelkemből is és a testvéreim bánatából is úgy éreztem, hogy el kell búcsúznom tőle és a következőket mondtam: „Aki itt van a temetőben, a sírod mellett, mindenki tudja, hogy te mit csináltál. Hogy vigyáztál a feleségedre, hogy óvtad, és mindent megtettél egy ilyen beteg asszonyért, amit földi ember meg tud tenni. Csak az itt körülöttem állók azt nem tudják, hogy Pötyke az utolsó héten, amikor már érezte, hogy vége lesz, egész héten könyörgött Lacinak úgy, hogy segíts rajtam kérlek, segíts rajtam kérlek. Egy hétig könyörgött, míg meghalt. És nem tudom Lacikám,

hogy bírtad ki, hogy nem hasadt meg a szíved ezen a héten. Most engedd meg, hogy a testvéreid nevében én is elbúcsúzzak tőled, most már pihenj meg a szeretett feleséged mellett a sírban." Ehhez még csak annyit, hogy karácsony előtt mondtam neki:

– Lacikám, gyere el karácsonykor, ne legyél otthon egymagad, gyere el hozzánk, nem lesz senki más, csak te meg én és a testvéreid, mást nem hívunk. Nem lesz zene, nem lesz semmi csak egy kis beszélgetés, egy kis vacsora, ne tépődj otthon egymagad karácsonykor

– Nem megyek – válaszolta. *– Szívesen megyek hozzád karácsony után, szívesen látlak, ha te is jössz hozzám, de én karácsonykor nem megyek. Én karácsony reggel kimegyek a sírhoz és estig ott ülök.*

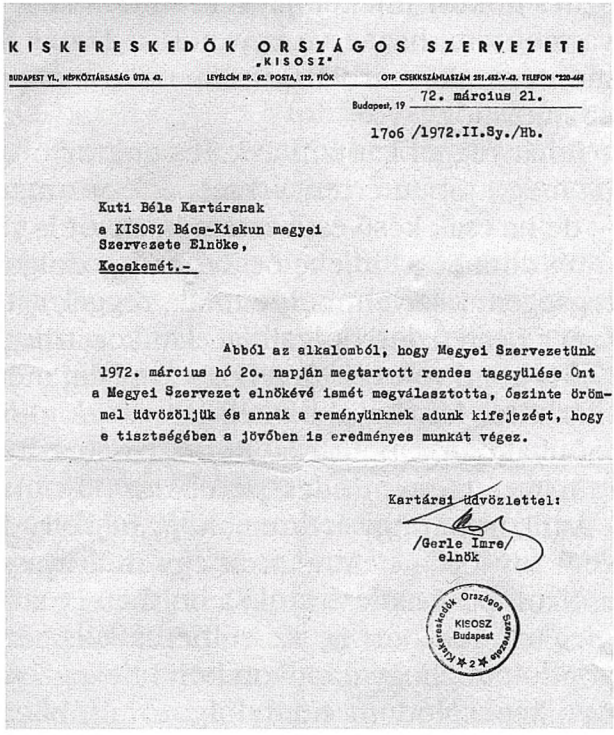
Így is tett. És ez a fiú kiment az ünnepek után az Izsáki útra, valamit intézni akart, ment be egy kis dűlőútra, és amikor jött ki a kocsijával, vagy ő nem figyelt, annyira el volt szegény keseredve, vagy az a kocsi, aki az 51-esen jött, lényeg az, hogy belerohant a Laci kocsijába és a Laci fejét egyből szétvágta. Úgyhogy Laci öcsém, szegény, ott lett agyhalott rőgtön. Utána volt ez a temetés, amiről az előbb pár szót mondtam. Ennek a szerencsétlen fiúnak az élete is milyen boldogtalan volt, és szegénynek még a halála is ilyen borzalmas volt. Ennyit mondok a családról, a többiek megvagyunk, mindenki dolgozik, küzd az élettel, megvagyunk, mint a többi ember. Nem jobban, nem rosszabbul. Élünk, ahogy tudunk, és gondolunk erre a szerencsétlen, nagylelkű, csodálatos emberre, a mi Laci öcsénkre.

Nemcsak az öcsém sorsán, hanem a magamén is tapasztalhattam, hogy az életben mindennek meg kell fizetni az árát. Amikor a vegyesboltunkat átalakítottuk butikká, akkor még jobban megszaporodtak a munkáim. Sokkal több lett a munkám részben az üzlet bővítése miatt, részben pedig azért, mert mióta a már említett nagy rendezvényeket sikeresen megoldottam, egyre több rendezvényre kaptam megbízást. Megbízott engem a város is, a megyei tanács, a Belkereskedelmi Minisztérium, a KISOSZ Központ és még nem is tudom, hogy kik. És én minden megbízást igyekeztem teljesíteni. Minden rendezvényt, aminek az elvégzésére felkértek, igye-

keztem megoldani, úgy, ahogy korábban: szívvel-lélekkel és becsületesen.

Ez volt az egyik oldal, ahol megnövekedett a munkám. A másik oldalon megnövekedett a bolti munkám. Minden héten eljártam Pestre. Megbeszéltem a készítőimmel a következő heti megrendelést, a kötödéstől a szabóig, különböző szakmákban. Ez nem volt egyszerű. Minden héten mentem, és volt úgy, hogy Mátyásföld közeléből át kellett menni Budára, egészen a budai kisrepülőtér melletti erdő széléig - ott is volt egy készítőm. Tehát át kellett mennem Pesten a legnagyobb hőségben is, meg hát hóban is. Nagyon-nagyon fárasztó volt úgy, hogy én reggel indultam, és éjfél felé értem haza Kecskemétre. Akkor leadtam a boltban az árut, hazamentem, megmosakodtam és lefeküdtem.

Igen ám, de ez nem volt ilyen egyszerű. Mert ez a sokrétű munka, ez a sok rendezvény és az a megnövekedett bolti átrendezés és ezzel kapcsolatos plusz munkáim, plusz heti áru utáni járkálásom úgy kikészítette a szívemet, hogy angina pectorisom lett - ez a szívnek az infarktus előtti állapota. Olvasóim bizonyára hallottak már róla. Ez alakult ki nálam, és ezt úgy próbáltam kivédeni, hogy reggel, amikor indultam Pestre, átmentem a szomszédunkba a Szűcs

KISKERESKEDŐK ORSZÁGOS SZERVEZETE
„KISOSZ"

BUDAPEST VI., NÉPKÖZTÁRSASÁG ÚTJA 43. LEVÉLCÍM BP. 62. POSTA, 122. FIÓK OTP CSEKKSZÁMLASZÁM 251.452-V-43. TELEFON *220-468

Budapest, 19 72. március 21.

1706 /1972.II.Sy./Hb.

Kuti Béla Kartársnak
a KISOSZ Bács-Kiskun megyei
Szervezete Elnöke,
Kecskemét.-

Abból az alkalomból, hogy Megyei Szervezetünk 1972. március hó 20. napján megtartott rendes taggyülése Ont a Megyei Szervezet elnökévé ismét megválasztotta, őszinte örömmel üdvözöljük és annak a reményünknek adunk kifejezést, hogy e tisztségében a jövőben is eredményes munkát végez.

Kartársi üdvözlettel:

/Gerle Imre/
elnök

Országos Kiskereskedők Szervezete KISOSZ Budapest

A KISOSZ országos elnökének értesítése újbóli megyei elnökké választásomról 1972-ből

doktor úrhoz, és adott a szívre való injekciót. Ezzel mentem Pestre. Menet közben minden benzinkútnál lelassítottam, megálltam és néztem a szívverésem, a pulzusom, hogy ha kell, akkor itt telefonon tudnak szólni. Így mentem egész Pestig. Pesten ügy mentem a partnereimhez, hogy mindig útba ejtettem egy-egy kórházat – vagy abba az utcába mentem be és kerültem, vagy a mellette lévő utcába –, hogy ha valami bajom, rohamom lenne, akkor közel legyen a kórház.

Ezt csináltam Pesten, ezt csináltam Budán is, mind a két helyen, vagyis mind a két részén Budapestnek és ez bizony nem volt egyszerű, nem volt könnyű, mert közben állandó feszültség alatt voltam. Az a félelem, hogy ebben a megnövekedett stresszben, a borzalmas igénybevétel miatt hirtelen kapok egy rohamot és akkor nemcsak angina pectoris lesz, hanem komolyabb, annyira igénybe vett, hogy ezt így nem is lehet elmondani. Hozzá kell még tennem, hogy a Szűcs doktor injekciójával indultam Pestre, ott végig vigyázva mentem, hazaérve egyenest a Tímár főorvos ür lakására mentem, aki már várt, tudta, milyen napon megyek és adta az injekciót.

Tehát reggel kaptam a Szűcs doktortól, este hazaértem, és ha még időben értem – mert éjfélkor már nem kerestem fel –, de ha csak késő este értem is, akkor is várt a Tímár főorvos úr és adta be az injekciót. Tehát úgy dolgoztam, hogy ez a betegségem a szívemmel fennállt, reggel, este injekcióval intéztem a pesti üzleti dolgaimat. Amikor itthon voltam, persze akkor is gond volt vele, úgyhogy ez olyan méreteket öltött, hogy már attól féltem, abba kell hagynom mindent: a társadalmi munkáimat, a boltot is. Rettegve ébredtem, rettegve indultam, rettegtem minden percben.

Amikor már úgy éreztem, hogy fel kell adnom, hogy nem bírom tovább – nem akarok egy infarktussal most meghalni, amikor a csúcson vagyok, a boltban is, a társadalmi munkám megismerésében is, az emberek elismerésében is –, azon gondoltam, hogy napokon belül bevégzem ezeket a dolgokat és kikapcsolódom, nem dolgozom többet. Ekkor bementem a templomba a barátoknál, ott voltam egy fél napot, ott elmondtam a gondjaimat, problémáimat Jézusnak. Nem tu-

Az üzlet dolgozói számára formaruhát készíttettem

dom, meghallgatta-e, hozzá ért-e ez a fohász vagy csak én hittem és reméltem. A lényeg az, hogy attól kezdve napról napra jobban lettem, egészen addig, amíg ez a betegségem megszűnt.

Ez elég csodálatos dolog volt, hogy ilyen borzalmas intenzív munka közepette, amikor be akartam mindent fejezni, akkor jött ismét Jézus segítsége. Jézus, aki annyiszor megmentette az életemet, ismét segítségemre jött. Ismét egy csodát kaptam, ismét meggyógyultam és teljes elánnal dolgozhattam tovább. Kedves olvasóim, lehet, hogy hiszik, lehet, hogy nem hiszik, lehet, hogy kinevetnek, de engem a földi orvosok már nem tudtak meggyógyítani, a földi emberek sem és magamat se tudtam már nyugodtabb vizekre vezetni. És amikor be akartam fejezni, akkor ismét megkaptam Jézustól azt a segítséget, azt az erőt, ami kellett ahhoz, hogy tovább tudjak dolgozni. A bolttal kapcsolatban és az életemmel kapcsolatban még ezeket kellett elmondanom, hogy megértsék, hogy nem volt nekem olyan könnyű az életem. Egyetlen percem se volt könnyű, gyerekkoromtól kezdve. De most sem, amikor úgy

éreztem, hogy a csúcson vagyok. Akkor is borzasztó nehéz volt, talán a legnehezebb.

Az is igaz, hogy a kecskeméti „rossznyelvek" engem nem ilyennek festettek le. Mert voltam én „nőcsábász", pénzmániás és „vén bolond" is. De ezen én már túl vagyok. Mindenki azt gondol, amit akar, hisz mint mondtam, csak szeretetre vágytam.

1988-ban adtam át Marika lányomnak a divatárut. Akkor én 64 éves voltam. Amikor ez megtörtént, egyik napról a másikra úgy elkeseredtem, hogy megcsináltattam a síromat, mert úgy éreztem, innentől kezdve nincs már rám szükség. Nem ér semmit az életem. Megtettem, amit tehettem, egy életen keresztül dolgoztam, megajándékoztam a gyerekeimet, az unokáimat, rám már úgysincs szükség. Soha életemben nem éreztem ilyen rosszul magam. Az is igaz, hogy nem is voltam soha 64 éves. Keserves egy év volt, amíg szenvedtem.

MÉTERÁRU

Egyszer, mintha valaki megrázott volna. Gondolkodni kezdtem: mi a francot elégedetlenkedek én? Nem vagyok beteg, nem vagyok bolond, mozog kezem-lábam, nem vagyok rákényszerülve senkire! Mit hisztizek?

Összeszedve gondolataimat, az összes erőmet, akaratomat fogtam magam, és bementem a kereskedelmi osztályra. Miután úgy döntöttem, nem írom le végleg magam, elhatároztam, méteráruval fogok foglalkozni, hogy a divatárutól ne legyek távol. A kereskedelmi osztályon megkértem méteráru árusítására az engedélyt. Üzletem ugyan nem volt, nem is tudtam, hogyan tovább, de úgy voltam vele, ha most érzem magam erősnek, akkor – 65 évesen – most kell lépnem.

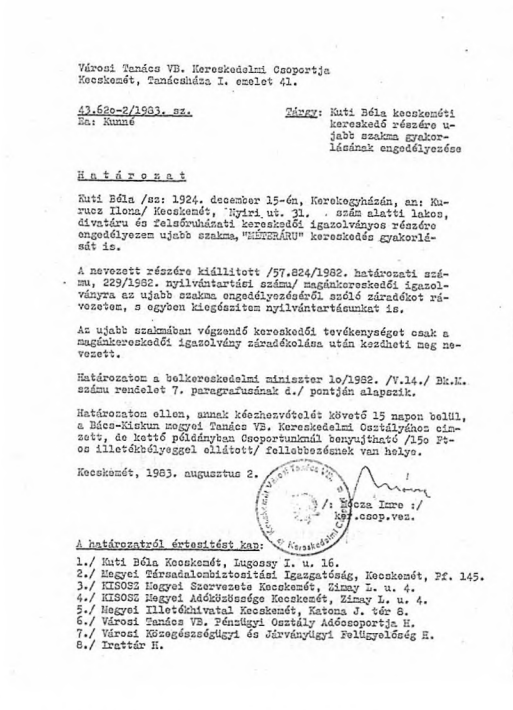
Az engedély megszerzése után Pestre mentem, és hoztam egy autónyi méterárut. Mikor hazaértem ezzel az áruval, más lehetőségem nem volt, bepakoltam az Őz utcai lakásunk konyhájába. Feleségem meglátta, de nagyon rendes volt, nem szólt. Napokig csak nézte az árut, és egy hét után azt mondta:

– Ide figyelj, Béla! Én nem bánom, mit csinálsz ezzel a méteráruval, de rövid időn belül vidd el innen, mert a lakásunkat nem fogják vadidegenek átjáróháznak használni! Ez itt nem üzlet, és nem is raktár! Keress rá megoldást!

Magamban igazat adtam a feleségemnek, végül is nem is

hosszú távon gondoltam én ezt, csak amíg nem találok megoldást. Újra csak azt tudom gondolni, hogy most is kaptam egy váratlan segítséget, mert a lakásunktól kétszáz méterre volt egy eladó üzlethelyiség. Már egy-két éve árulták, de nem érdekelt senkit. Ez az érdektelenség nekem éppen jól jött, mert le tudtam alkudni az árat. Így az Őz utca 24-ben lévő üzlethelyiséget 1991-ben meg tudtam vásárolni. Ettől kezdve, hál' Istennek, nem volt időm a nyavalygásra, beindítottam az újabb vállalkozásomat

Ebben a 80 négyzetméteres üzletben kezdtem a tevékenységet, aminek neve: Kuti Méteráru Export-Import Nagykereskedés lett. Eleinte nem is tudtam, hogy fog ez működni. A család nem nagyon támogatta az ötletemet, lehet, hogy csak azért, mert jót akartak nekem, és azt szerették volna, ha most már csak pihenek. De én úgy éreztem, hogy ennek nincs még itt az ideje.

Városi Tanács VB. Kereskedelmi Csoportja
Kecskemét, Tanácsháza I. emelet 41.

43.620-2/1983. sz. Tárgy: Kuti Béla kecskeméti kereskedő részére ujabb szakma gyakorlásának engedélyezése
Ea: Kuné

Határozat

Kuti Béla /sz: 1924. december 15-én, Kerekegyházán, an: Kurucz Ilona/ Kecskemét, Nyíri út. 31. szám alatti lakos, divatáru és felsőruházati kereskedői igazolványos részére engedélyezem ujabb szakma, "MÉTERÁRU" kereskedés gyakorlását is.

A nevezett részére kiállított /57.824/1982. határozati szám, 229/1982. nyilvántartási száma/ magánkereskedői igazolványra az ujabb szakma engedélyezéséről szóló záradékot rávezetem, s egyben kiegészitem nyilvántartásunkat is.

Az ujabb szakmában végzendő kereskedői tevékenységet csak a magánkereskedői igazolvány záradékolása után kezdheti meg nevezett.

Határozatom a belkereskedelmi miniszter 1o/1982. /V.14./ Bk.K. számu rendelet 7. paragrafusának d./ pontján alapszik.

Határozatom ellen, annak kézhezvételét követő 15 napon belül, a Bács-Kiskun megyei Tanács VB. Kereskedelmi Osztályához cimzett, de kettő példányban Csoportunknál benyujtható /15o Ft-os illetékbélyeggel ellátott/ fellebbezésnek van helye.

Kecskemét, 1983. augusztus 2.

/: Bácza Imre :/
kér.csop.vez.

A határozatról értesitést kap:
1./ Kuti Béla Kecskemét, Lugossy I. u. 16.
2./ Megyei Társadalombiztositási Igazgatóság, Kecskemét, Pf. 145.
3./ KISOSZ Megyei Szervezete Kecskemét, Zimay L. u. 4.
4./ KISOSZ Megyei Adóközössége Kecskemét, Zimay L. u. 4.
5./ Megyei Illetékhivatal Kecskemét, Katona J. tér 8.
6./ Városi Tanács VB. Pénzügyi Osztály Adócsoportja H.
7./ Városi Közegészségügyi és Járványügyi Felügyelőség H.
8./ Irattár H.

Határozat a méteráru kereskedés engedélyezéséről 1983-ból

A méterárukat én vásároltam meg a nyitástól, 1983 augusztusától kezdve. Részben Pesten, részben külföldön, sőt, volt olyan is, hogy kanadai cégtől vásároltam, de itt mutatták meg a mintát és ők szállították ide le. Zömében Pestre jártam, hogy választékosan, többféle árut, kisebb tételekben is meg tudjak venni, az igényeknek megfelelően.

Ez sem volt könnyebb, mint minden más. Még 78 évesen is én vásároltam a méterárut. Sőt, egy tétel méterárut - 10 ezer mé-

tert – néhány évvel ezelőtt, 83 éves koromban vásároltam meg egy Pest környéki nagy cégtől, melynek teljes árukészletét megvettem. Megnéztem, megvásároltam, kifizettem, hazaszállítottam.

Nagyon sokat lehetett ezzel dolgozni. Rendszerint este későn értem haza a vásárlásból, mert nem volt mindegy, hogy ha Pesten vagyok, akkor hány helyre megyek, hány helyen nézem meg azt az árut és hány fajtát vásárolok. Minden fillér számít ma már, ezért arra is gondolnom kellett, hogy ki ad olcsóbban hasonló árut. De most már, hála Istennek, nem én magam veszem, hanem Évike munkatársammal, az üzletvezetőmmel együtt járunk árut venni Pestre is és együtt járunk külföldre is.

Pár évig szépen fejlesztettem a méterárut, és egy idő után rájöttem, hogy a nagykereskedés mellé szükség van egy kiskereskedésre is ahhoz, hogy a lakosságot is ki tudjam szolgálni. Akkor döntöttem úgy, Tamás unokámmal megbeszéltem, hogy a neki vásárolt házat, amíg ő nem lakik benne, kibérelném üzletnek. Ezt így meg is valósítottuk, az volt a nagykereskedés, az Őz utca pedig a kiskereskedés. Közben, unokámnak segítve felajánlottam, hogy nyisson ő is egy kis méterárut a butik mellett. Tetszett neki az ötlet, egy-két évig működtette is, de a második év végén, különböző problémák miatt befejezte. Én az árut neki beszerzési áron adtam át. Úgy gondoltam, ebből valahogyan pénzt tud csinálni, de ez nem sikerült. Valószínű, az én erőltetésemre fogadta el az ajánlatot, de igazából lehet, hogy nem is érdekelte. Inkább politikával kezdett foglalkozni, és akkor már a két dolgot, időhiány miatt, nem lehetett összeegyeztetni.

Én alkalmazottakkal dolgoztattam a méteráruban, de mivel kettő üzlet is volt, elég nehéz volt mindkét helyen egyszerre ott lennem. Észrevettem, hogy ha az egyik helyen vagyok, a másik helyen élnek vissza a lopás lehetőségével, ha a másik helyen voltam, ez ugyanígy történt emitt. Kerestem a lehetőséget, mit lehetne tenni. Tamás unokámat megkértem, vállalja át a nagykereskedés vezetését, én pedig figyelek a kiskereskedésre. Úgy hittem, ha Tamás unokám a főnők szerepet tölti be, akkor nincs akadálya a két méteráru üzemeltetésének.

Vettem neki egy autót, mert ügy gondoltam, hogy még az áruterítést is bele tudnánk illeszteni a lehetőségekbe, de tévedtem.

Sajnos, olyan embereket sikerült a nagykereskedésbe találnom, akik visszaéltek a jóságommal, és kihasználták, hogy az unokám kevés időt tölt az üzletben. Próbáltam többet időzni ott, mert éreztem, hogy valami nincs rendben. Egy alkalommal jött egy vásárló, aki kért egy vég anyagot, és látom, hogy az alkalmazott már harmadjára fordul az anyaggal. Azt hitte, „vén hülye" vagyok, és nem tudok számolni. Megkérdeztem tőle, ha a vevő egy vég anyagot kért, miért hármat viszel ki? Erre azt válaszolta: „Jó, akkor visszahozom!"

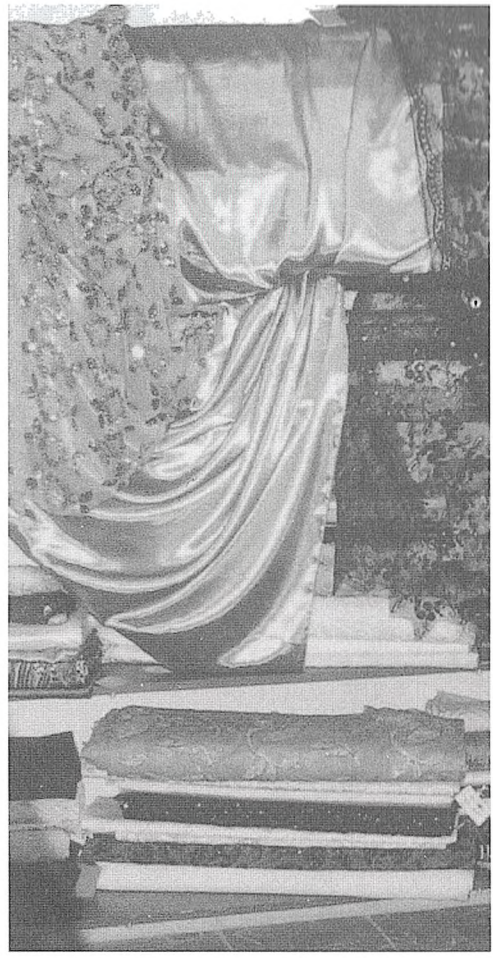
Nagyon ideges lettem, hogy a szemem előtt lopják szét a méterárumat. Abban a percben szóltam az alkalmazottnak, fogja a cuccait, és látni se akarom. Nagyon megdöbbentem, hogy ilyen emberek vannak a világon, mikor én soha senkit be nem csaptam! Hogy mernek ilyet tenni?!

Az alkalmazott akkor elment, de hogy megmutassa, hogy ő továbbra is ártani fog nekem, felhívta azokat a vásárlóimat, akik tőlünk vásároltak és tájékoztatta őket arról, hogy mi honnan szerezzük be az árut. Minden ilyen alkalmazott távozása után – mert kiderült, hogy legtöbbjük nem volt ártatlan, tisztelet a kivételeknek – legalább egy évre volt ahhoz szükség, hogy újabb vásárlók találjanak meg minket. Ennél aljasabb viselkedést aligha tudnék mondani, de mint már régebben is említettem: Isten késik, de nem felejt!

A szomorú tapasztalataim egyébként már a legelején elkezdődtek. Amikor 1983. augusztus 2-án megkaptam a méterárura szóló iparengedélyt, elkezdtem ezen a piacon szétnézni és vásárolni. Én a méteráruban eléggé tapasztalatlan voltam. A divattal jól tudtam foglalkozni, de a méteráru valahogy kicsit kényesebb dolog volt. Befolyásolta a divatváltozás, az ár, a beszerzési helyek és így tovább.

Akkoriban összejöttem egy pesti nagykereskedővel és eleinte főleg tőle vásároltam, ami nem volt szerencsés. Sajnos, sokba került ez nekem. Ez az ember igyekezett engem mindig becsapni. Eléggé inkorrekt nagykereskedő volt, be-becsapott minden vásárlásnál valamilyen formában. Egyik legnagyobb

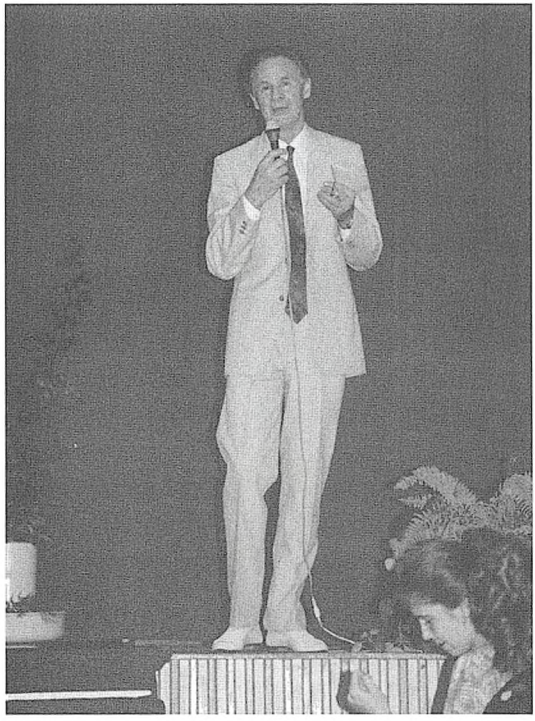
húzása az volt, amikor rendeltem tőle egy újfajta szövetet és előre megkérte az árának a 40 százalékát. Három hónap múlva megérkezett az áru Ázsiából, bementem és mondta, hogy nézzem meg, megvannak-e a színek. Ránéztem, a rendelt színek voltak. 530 forint volt métere, és én 15 000 métert rendeltem, de ő 23 000 métert hozatott. Felmentem, lehoztam a 15 000 métert. Mire hazaértem, jött a másik kocsi, és ő küldte a megmaradt 8000 métert azzal az üzenettel, hogy ha én vettem meg a többit, én vagyok a legjobb vevője, akkor nem a többieknek adja azt a 8000 métert, hanem azt is nekem adja.

Méteráru-készletem

Nem nagyon kellett volna, nem volt már pénzem erre a célra, de hát átvettem. Szóltam a vevőimnek. A szegediek jöttek először, nagy örömmel, juj, de jó színek, meg minden, felszakítják a fóliákat: Jézusom, hát ez gabardin, nem az, amit mi rendeltünk.

Akkor vettem észre, hogy nem azt rendelte és szállította ez a cég, amit én is kértem és szállítottam, 530 forintért méterét. Úgyhogy a kutyának nem kellett a 15 ezer helyett a 23 ezer méter. 13 millió forintomba került, a méteráru évtizedes hasznát levette. Reklamáltam, panaszkodtam, a kisebb-nagyobb becsapásokat még lenyeltem, de ez azért már sok volt. Nem akartam bíróságra menni, ő a nagy szájával és rossz aka-

Bekonferálom az Óvónőképző Főiskolán rendezett divatbemutatót

ratával úgyis csak kellemetlenséget csinált volna. Azt még megcsinálta, hogy küldött talán 1000 méter vastag, télikabátszövet-szerű anyagot, de még annak is vastag lett volna, nyári, citromsárga színben. A kutyának nem lehetett eladni, szépen lassan elajándékozgattam. De a tíz évvel ezelőtt lehozott 23 ezer méterből még most is van, 120 forintért se tudtam eladni. Voltak ilyen nagykereskedők.

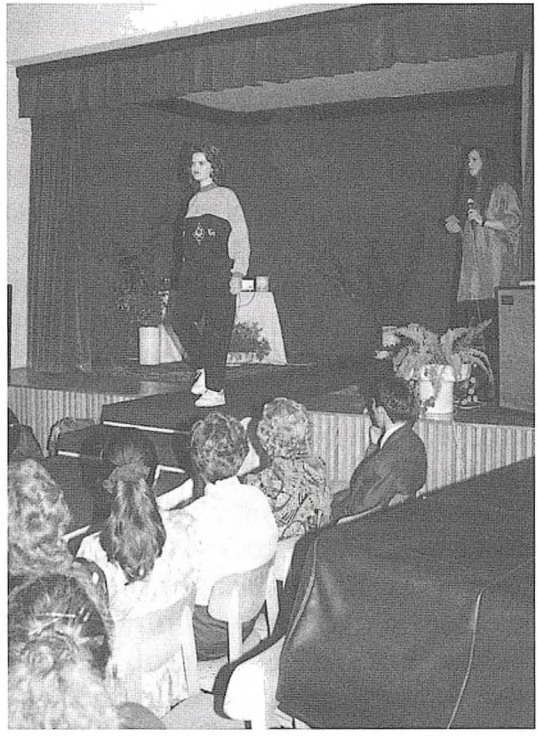
Aztán persze elmentem tovább, komolyabb nagykereskedőkhöz, sok olasz céggel is tartottam a kapcsolatot. Azon kívül Kanadából, Montrealból is több rakomány árut kaptam. De visszatérek erre a kollégára, aki engem ennyire becsapott. Nem tudom, hogy miért, de nagyon megharagudott rám. Ilyen palimadarat nem is tudott többet kifogni, mint én. De nemcsak ezért haragudhatott meg, nem tudom, miért. Lényeg az, hogy volt egy vidéki vevőm, aki ősztől tavaszig vásárolt nálam. Abban egyeztünk meg, hogy szállítok neki arra a célra anyagokat, amin ő dolgozott és tavasszal fog fizetni (ősz volt). Mondtam, hogy rendben van. Korrekt embernek ismertem, megegyeztünk és egész télen jártam utána. Meg is volt elégedve. Eljött a tavasz, jött és becsülettel, tisztességesen kifizette a megbeszélt árat. És amikor kifizette, akkor azt mondta:

– Kuti úr, kérem, én tudom ám, hogy maga kitől vette ezeket az árukat, azt is tudom, hogy mennyiért vette és hogy nem sokat keresett rajta. De nekem így is megérte, mert nem

kellett utánamennem. Maga odaszállította a raktáramba és nagyon megérdemelte azt a kis hasznot. Tessék, itt a pénz, és ősztől kezdve, ha magának is megfelel, akkor ismét ezt a megoldást válasszuk.

Mondtam, rendben van, megállapodtunk, már a nyáron próbálom beszerezni, hogy őszre meglegyen az áru. Na most, egy hónap múlva jön ez a kollégám, és mondja:

– Kuti úr, a legutóbbi megbeszélésünk tárgytalan, mert felhívott az a nagykereskedő Pestre, akitől előtte vásároltam, és kérdezte, hogy maga kitől vásárolt az elmúlt évben, mert nem tőlem vette az árut. Mondtam, hogy én Kutitól vettem. Igen? Ide figyeljen! Én ezután mindent féláron adok magának. Ha a Kuti 1000 forintért ad valamit, akkor én 500-ért adom. Ha 200-ért ad, akkor én 100-ért adom. Bármit vesz, bármilyen tételben, mindent 50 százalékkal olcsóbban adok azért, hogy a Kutitól maga nem vásárolhat, megértette? Egy centit se. És már ma küldöm magának az első autó árut – le is küldte. Ne haragudjon Kuti úr, de nekem ez egy annyira jó megoldás, hogy leszállítja az árut féláron, ennél jobb el se képzelhető. Ne haragudjon, de így aztán tárgytalan a dolog, és azért jöttem el szólni, hogy be ne vásároljon a nyáron nekem őszre, mert nem tudom átvenni az árut, mert le vagyok tiltva.

A jól sikerült divatbemutató egyik jelenete

Ilyen dölyfös nagykereskedő kapcsolatom is volt, sajnos. Nem

elég, hogy akik vásároltak, nagyobb cégek, becsaptak sok százezer forinttal, még ilyen nagykereskedő is akadt. Persze, aztán eltávoztam tőle, még az utcájába se megyek. Én ilyet soha, senkivel nem tudtam volna megtenni. Életem legcsúnyább élménye volt, hogy ilyen jellemtelen, agresszív, dölyfös emberek is vannak a szakmában. Legyenek boldogok, engem már nem érdekel.

Most még néhány nagyon komoly gondot fogok elmondani, hogy érthetőbb legyen, hogy ez a méteráru bolt azért milyen gondokkal, problémákkal járt és jár még ma is. Nem akarom újra elmondani, hogy kik loptak, hogy egy-két kivétellel minden dolgozóm lopott, sikkasztott, sőt olyan is volt, hogy a nagykerben autós tételben lopták az árut. Azon kívül sok vevőm, aki eddig hitelbe vitte az árut, egy idő óta, mióta ez a válság érezteti hatását, egyszerűen nem fizetnek. Kisebb-nagyobb tételekben, százezer forinttól félmillió forintig egyszerűen nem hajlandók fizetni semmilyen formában.

De emellett visszautalok arra is, hogy nagy problémáim voltak többek között azzal, hogy az egyik vevőm, akinek egy Győr melletti helységben van vállalkozása, egy ízben elvitt tőlem másfél millió forint értékű szövetet. Én azt elküldtem autóval, saját pénzemből előtte megvetettem, a gépkocsivezetővel elküldtem oda, és megígérte nekem ez a kolléga, hogy egy héten belül hozza a pénzt. Én ezek után két évig hetente többször telefonáltam, egyszer sem vették fel a kagylót. Míg végül bíróságra adtam a dolgot. A bíróságot is átdobta ez a jóember, nem tehettem mást, a győri rendőrséghez fordultam segítségért. A győri rendőrség a kecskeméti rendőrség segítségével - mert itt hallgattak ki, a koromra való tekintettel nem kérték, hogy többször is odamenjek szembesítésre meg hasonlóra - az anyagokat felvette és behívatták a győri rendőrségre az illető kollégát, akivel nem tudom, mit beszéltek. Lényeg az, hogy másnapra megküldte a másfél millió forintot. Én még akkor is könnyelmű voltam, nem kértem azt a két-háromszázezer forintot, ami a kamat lett volna az évek alatt, meg a szállítási költség, a telefonköltség és egyebek. Örültem, hogy az én általam kifizetett összeget visszakaptam a rendőrség segítségével.

Volt még egy ilyen ügyem. Egy Pest alatti kolléga nyolcszázötvenezer forinttal tartozott, és ő sem akarta még a telefont se fölvenni, fizetni meg egyáltalán nem. Kénytelen voltam a rendőrséghez fordulni, de mert ez az ügy a monori rendőrségre tartozott, ott adtam elő ezt a kérelmet. Behívatták ezt az urat, aki rögtön tudta, hogy mi a kötelessége. Ott megmondták neki, hogy egy hét múlva várják vissza azzal a papírral, amit a Kuti úrtól kap, hogy kifizette az összeget. Hát vitte is a papírt, mert másnap már itt volt és hozta a pénzt. Tudta hozni, nem volt neki gond, kifizette. Tehát ilyen nagyobb ügyeim is voltak.

Amilyen nagy lendülettel kezdtem a méterárut, egy idő után ügy elment tőle a kedvem. Azon tűnődtem, találok-e olyan embert, aki nem fogja kilopni a szemem! A családi vállalkozás lett volna a megoldás, de a méteráru senkit nem érdekelt a családban. Érett bennem a gondolat, hogy embert kell, találjak, aki nem fog visszaélni a lehetőségekkel, és ott tud lenni helyettem is.

Egy napon egy nagyon kedves vásárlóm, Zsuzsika megkérdezte tőlem, nem-e akarok alkalmazni egy varrónőt? Ő legalább ért az anyagokhoz. Ez ügy jött nekem, mint derült égből a villámcsapás. Egyszerre örültem is, és nem is. Mert hogy ki lesz ez az ember, akibe én még ezek után megbízhatok?

Mondtam Zsuzsikának, küldje el ezt a varrónőt, és majd meglátjuk. Pár nap elteltével bejött hozzám a varrónő az üzletbe. Első látásra nem is tudtam, mit gondoljak. Nagyon magabiztosnak látszott, úgy láttam, nem fél a munkától. Megbeszéltük, hogy majd értesítem, mikor kell jönnie. Amikor elment, nem is tudtam, fogok-e majd neki szólni. Ennek ellenére úgy éreztem, hogy el fogom hívni az üzletbe, mert lehet, hogy épp egy ilyen ember kell nekem ide.

Egy hét múlva értesítettem, hogy jöjjön dolgozni, megpróbáljuk, el tudjuk-e egymást viselni.

Nem sok idő kellett ahhoz, hogy rájöjjek és lássam, hogy ezt a varrónőt ide teremtették.

Azonnal kézbe vette a boltot, a raktárt és a kirakatok rendezését. Előállt új ötleteivel, amikkel sikeressé tette a boltot. Ötleteivel, szaktudásával, az anyagok ismeretével teljesen meg-

Új munkatársam látványosan rendezte el a méteráru-készletet

változtatta a méteráruval kapcsolatos ismereteimet.

Egy-két évig Éva a kiskereskedésben dolgozott, később áthelyeztem a nagykereskedésbe, mert úgy láttam, ezzel a feladattal is meg fog tudni birkózni. Neki ugyan nem tetszett az ötletem, hiszen a nagykereskedés a kétszintes családi házban volt, a Tamás unokám házában, és ez neki nagyon sok árunak tűnt. Úgy gondolta, hogy ez nem is átlátható. Kellett idő, amire kiismerte ott magát, de már az első hetekben látványos átalakításhoz kezdett. Mindent felforgatott, átalakított és díszített. Jól láthatóvá tette az anyagokat, ezt mintasálakkal oldotta meg, hogy minél több anyag szem előtt legyen a vásárlóknak. A vevők kezdték megszokni és megszeretni őt. Úgy éreztem, hogy nem nyúltam mellé ennél az alkalmazottnál.

Még akkor Tamás unokám volt ott helyettem, de neki sem volt vele baja. Éva is szerette Tamást, mert ő olyan korú, mint a saját gyerekei. Egy gond mégis volt, hogy az egykori varrónő túl jól ismerte az embereket. Ezért nem kellett sok idő ahhoz, hogy rájöjjön, hogy a háta mögött mennek az üzletelések az alkalmazottak és a vásárlók között. Mivel felelősnek érezte magát az áruért, ezért megpróbálta figyelmeztetni az alkal-

mazottakat, hogy be kellene fejezni ezt a fajta aljas munkát, de ők ennek ellenére tovább folytatták a lopásokat. Új alkalmazottakat kellett keresnem, két nyugdíjas férfit találtam. Akkor Tamás úgy döntött, hogy továbbtanul, és ezzel együtt a politikával is foglalkozik, otthagyta a méterárut. Innentől kezdve a két férfi és Éva dolgoztak a nagykereskedésben.

Úgy tűnt, hogy a nagykereskedést elég lesz figyelemmel követni, nem beszélve arról, hogy a készítők is óvatosabban vásárolnak már. Miután az országban olcsó ruhák vásárlására lett lehetőség, ezért a készítők is meg kellett gondolják, hogy érdemes-e hazai áruval foglalkozni. Sok készítő el volt keseredve, hogyha egyre kevesebb lesz az eladható árujuk, hogyan fognak megélni? Én mindig azzal biztattam őket:

– Ne ijedjetek meg, nézzétek meg, én 64 évesen kezdtem újra, és itt vagyok. Arra gondoljatok, mi a fenét csinálnátok most, ha ezt befejeznétek? Elmennétek eladónak az áruházakba minimálbérért? Annyit csak ki tudtok termelni, amennyi pénzt ott kapnátok! Voltunk már ennél sokkal nehezebb helyzetben is, majd csak kilábalunk belőle, nem szabad olyan könnyen feladni! Engem is tönkre akartak már tenni a nagykereskedők, de nem hagytam magam. Akkor ti is szedjétek össze a tartalék erőtöket, és dolgozzatok tovább, ne adjátok fel, csak úgy haladhatunk előre!

A méteráru ment a maga útján, örültem, hogy bele mertem vágni, mert azért voltak bőven sikerélményeim is. Igaz, hogy már volt egy segítségem, aki szintén nagyon szerette az anyagokat. A családom, úgy láttam, örült annak, hogy nem hagytam el teljesen magam. Időközönként a feleségem, bár elég ritkán, de bejött a méterárut megnézni. Mikor már azt hittük, hogy nyugodtan élhetjük nyugdíjas éveinket, a feleségem megbetegedett. Éveken keresztül nagyon sokat szenvedett, de soha nem hagyta el magát. Nagyon sajnáltam szegényt. Sokszor gondoltam arra, hogy milyen bolond az ember. Mikor fiatalok voltunk, csak rohantunk, dolgoztunk, hajtottunk, alig figyeltünk egymásra.

Amikor már nagyon beteg volt, akkor éreztem, hogy én szeretem őt és nagyon sajnálom. 58 évi házasság után az ember már másképp látja a dolgokat. Ennyire talán soha nem állt kö-

Megboldogult feleségem arcképe

zel hozzám a feleségem, mint most, amikor beteg volt. A sok szenvedése ellenére láttam a szemein, amikor este hazaértem, hogy várt és örült nekem. Sajnos, ezeket az érzéseket fiatalabb koromban nem élhettem át. Ebben biztos mindketten hibásak voltunk. Ő nagyon kemény asszony volt. Tartotta magát az utolsó napig, nem hagyta magát kiszolgálni, de nem is panaszkodott.

Szerencsénkre Marika lányom, akivel nagyon sok időt töltött együtt, betegségében sem hagyta magára. Nap mint nap jött hozzá, amikor csak tehette, együtt vacsoráztak, hozta-vitte magával. Én, amit tehettem, mint férj, megtettem, de sajnos segíteni nem tudtunk rajta. Őt nagyon szerették a gyerekei és unokái. Amíg nem volt beteg, sok időt töltöttek együtt. Én ebből is kimaradtam, mert én bolond, állandóan dolgoztam.

Mikor a feleségem már nagyon-nagyon beteg volt, átértékeltem az életet. Hát ennyi egy emberélet?! Én őt egy gyönyörű nőnek ismertem meg, és most itt, a betegágyán egy nagyon sovány, összetört, szomorú szemű asszonyt láttam. Sok szenvedés után, 2002. december 5-én itthagyott minket. Az elvesztése után nem tudom, hogyan lehet leírni, hogy mit éreztem, független attól, hogy az életünk nem volt felhőtlen.

Amikor egyedül maradtam, nem tudtam másba menekülni, csak a munka maradt. Igen ám, azt hittem, hogy ennyivel megúszom. Nem így történt. Úgy éreztem, hogy túl tudom tenni magam a feleségem elvesztésén, de egyre rosszabbul éreztem magam. Főleg az esték és az éjszakák voltak nagyon elviselhetetlenek. Mert akármi is történt az utóbbi években,

a feleségem akkor is itt volt mellettem. A halála után jöttem rá, hogy mennyire hiányzik. Nagyon nehezen dolgoztam fel. Sok álmatlan éjszaka után fáradt nappalok következtek. Úgy éreztem, elfogyott az erőm. Kórházi kivizsgálás lett belőle, és kiderült, hogy szívritmuszavarom van és pacemakert kell, hogy beültessenek.

Nem tudtam, mit tegyek: kell-e ez nekem vagy feladjam? Végiggondoltam az életemet, és rájöttem, hogy én ezt nem tehetem, nem adhatom fel. Nekem még annyi dolgom van: itt az üzlet és itt a családom. A Jóisten már annyit segített rajtam, nem tehetem, hogy félúton feladom. Úgy éreztem, hálásnak kell lennem, és a rám bízott feladatokat tovább kell folytatnom.

Ezen gondolatok mellett foglalkoztatott az is, hogy ha történne velem valami, mi lenne az üzletemmel. Eldöntöttem, hogy a műtét után, mikor hazamegyek, összehívom a családot, és megbeszélem velük, hogy a későbbiekben mi legyen az üzletekkel. Mikor már jobban éreztem magam, hazahívtam Pestről Péter és Eszter unokámat, sőt Péter feleségét is. Beszélgetni kezdtünk:

– *Gyerekek, azért hívtalak haza benneteket, hogy felajánljam nektek a méterárut, ha egyszer velem bármi történik. Tudom, hogy ez nem könnyű munka, és nem is egyszerű, de ha már ennyit dolgoztam az áruért, ne vesszen kárba.*

Egymásra néztünk, vártam a választ. A csönd elárulta, hogy nem örülnek az ötletnek. Kíváncsi voltam, mi lesz a válaszuk.

– *Köszönjük, nem élünk a lehetőséggel. Jó állásunk van, szép házunk. Nem adjuk fel az életünket ezért.*

Az érzéseim jók voltak, körülbelül erre számítottam. A lányaimat is megkérdeztem, elfogadtam, hogy őket sem érdekli. Miután ezt közölték velem, ügyvéd előtt le is mondtak az árukészletről.

Így hát nem maradt más választásom, megoldást kellett találnom, ha az árut, amit idáig megszereztem, nem akartam az ablakon kidobni. Az élet ment tovább, dolgoztam, hisz nem akartam feladni. A Kerkápoly utcában lévő nagykereskedés szépen működött, de mikor már azt hittem, hogy végre találtam három megbízható embert, ismét csalódnom kellett.

Három évig dolgozott ott az egyik férfi, aki azt ígérte ne-

kem, hogy: „Főnök! Amíg maga él, és létezik a méteráru, én nem hagyom itt magát!" Ehhez képest fél év múlva, egy pénteki napon bejelentette:

– *Főnök! Én hétfőtől elmegyek, „magánzó" leszek!*

Nagyot néztem, nem hittem a fülemnek. Ez az ember, aki azt ígérte nekem, hogy kitart mellettem, fél év múlva ilyet mond?! Megkérdeztem tőle:

– *Mit fogsz csinálni?*

– *Méterárut nyitok!*

Azt mondja erre az Éva:

– *Milyen érdekes! Hogyhogy nem élelmiszerboltot vagy virágboltot?*

Csak a buta ember nem tudta, hogy ez a bolt milyen árukészlettel nyílt meg. Nagyon fájt, hogy úgy megbíztam ebben az emberben, aki visszaélt a jóságommal, ráadásul kihasznált. Öröme nem tartott sokáig, másfél év telt el, a bolt bezárt. Illetve eladták, mert már nem volt „olcsó" beszerzési lehetőségük. Majd anyukája meghalt, barátnője elhagyta, és ő most egy alkoholista ember. Erre mondom, hogy Isten késik, de nem felejt! Lehet, hogy ha nem így viselkedik, akkor a mai napig is itt dolgozna nálam! De tül gyorsan akart tül sokat!

Nem tudtam, mit tenni, egyik napról a másikra történt az egész, gyorsan kellett embert találnom helyette. Mivel Éva már régebb óta gondolta, hogy itt valami nincs rendben, fel volt készülve erre az alkalomra. Nem is ijedt meg, sőt, tulajdonképpen jól is jött, hogy egy „idegennel" kevesebb lett. Megkérdezte a fiát, nincs-e kedve ide jönni, dolgozni? Ő nem volt annyira boldog az ötlettől, de azért, hogy ne maradjunk bajban, úgy volt vele, hogy megpróbálja. Szerencsés volt a próbálkozás, megtalálta a helyét, azóta is a méteráruban dolgozik.

A másik alkalmazottam nem nézte a történteket jó szemmel, hiszen ő sem volt fehér bárány A plusz pénzek, amiket a kijátszásokkal szerezni tudott, megszűntek, mert már két szempár szegeződött rá. Előbb-utóbb kifejezte utálatát az Éva fiával szemben, természetesen Éva ezt nem nézte jó szemmel, ő sem kímélte, és jöttek a kellemetlen napok. A kedves kolléga, miután már nem tudta a fizetését kellően megpótolni, mindent megtett annak érdekében, hogy egy nap se teljen

ügy el, hogy ne legyen veszekedés. Több alkalommal vevőkkel úgy viselkedett, hogy a vevő azt mondta: ő addig nem jön ide vásárolni, amíg ez az ember itt dolgozik.

Nagyon mocskos módon beszélt a vevőkkel, lehet, hogy szándékosan, hogy tönkretegye az üzletemet. Ha ő már nem tud elég pénzt havonta innen elvinni, akkor menjen tönkre a bolt. Ő is számtalan embernek kiadta a beszerzési forrásokat, gondolva, jó lenne tönkretenni a méterárut, ami már neki nem olyan jól jövedelmez. Szerencsére a vevőink visszajöttek, miután ez az ember elment magától. Nem kívánok neki rosszat, de ügy gondolom, ő is meg fogja ezért kapni a méltó büntetését. Feleségét sajnálom ugyan, mert ez az ember így elég jó fizetéstől fosztotta meg a családot, de én ezzel nem tudok mit kezdeni.

A sok negatív élmény mellett, úgy éreztem, ha már ilyen „vén hülyének" néznek, csak azért is folytatom a munkát. Tudom, hogy már 82 évesen nem sok ember dolgozik, de ha én ezt nem tehetném, már rég meghaltam volna. A mai napig is minden olyan dolgot elintézek az üzlettel kapcsolatban, amivel segíteni tudok: hivatalok, bankok, stb.

Ma is van még egy nagyon-nagyon nehéz gondom a korábbi évekből. Egyszer lejött Pestről egymás után három nap alatt hat nagy készítő azzal a kéréssel, hogy azokban a hetekben, hónapokban jött divatba Európában a bengalin nevű szövet. Abból kellene az egyiknek ezer, a másiknak három, a harmadiknak ötezer - körülbelül így oszlott meg a hat készítő vételi kérelme -, és ezt sürgősen vegyem meg nekik, és telefonáljak, és már jönnek is és viszik és fizetik az árut. Na mármost, én megvakartam a fejemet, de nem segített. Vettem fel egy kis kölcsönt, mert ennyi pénzem már a régi összegből sem volt. A kölcsönnel kiegészítve megvettem a megrendelt húszezer méter bengalint ezer forintos méteráron, sőt, a budapesti nagykereskedő cégtől 1160 forintért vettem kockás, tehát mintás bengalint. És amikor ezek megvoltak - egy hét alatt én meg is szereztem, merthogy sürgettek nagyon -, akkor telefonáltam, hogy fiük, jöhettek, megvan az áru.

Az első, akinek szóltam azt mondta, hogy köszönöm Kuti úr, már nem kérem, mert Pesten is lehet kapni. Összeszorult

A Kuti Méteráru üzlet napjainkban

a gyomrom, hűha, ez nem jó jel. Már nemcsak őmiatta, hanem a következő telefonokra is gondoltam. Hívtam a többieket, mindenkitől az a válasz jött, hogy köszönjük szépen, nem kérjük. Nem megyünk el Kecskemétre, amikor itt Pesten is meg tudjuk vásárolni ugyanezt az árut. Nekem megmaradt ez a húszezer méter bengalinom. Körülbelül 8-9 éve történt ez, még most is van belőle. Ezekből az 530 forintos, meg 1000 forintos, meg 1160 forintos árukból már ingyen is adtam, de még mindig az árukészletem túlnyomó tétele a raktárban lévő szövet, amit eddig nem tudtam eladni.

Jött ez, meg az is, hogy időközben – már előtte is persze, nemcsak most – Magyarországot elöntötte az ázsiaiak áruja. És hogy ne legyen a helyzet olyan egyszerű, ehhez jött még a nyugati kilós áru, amit sok száz kamionnal öntöttek szét a magyar piacon. Mindez hozzájárult, hogy a vevőim sokkal nehezebb körülmények közé kerültek. Tehát részben meg is értettem, hogy egy-két cég nem tud fizetni, de a legtöbb tudott volna, csak hát kényelmes volt és ráfogta arra, hogy a többiek se fizetnek, ez most a divat, hát ők se fizetnek.

Most is vannak igényes emberek. Azok vásárolnak méterárut, akik nem akarnak más kinőtt vagy ledobott ruháiban lenni. Meg a menyasszonyok, a táncosok. Nekik ez a vegyes, egy-egy darabos áru nem megfelelő. Hála Istennek, ezekből még tud a bolt dolgozni. De ez már sajnos nem egy vagy két vég szövet.

A két kis boltban vannak ezek az anyagok, az ügynevezett Kuti Kft-ben. Az üzlettársam, aki tíz éve dolgozik nálam, nagyon sokat segített. Ő az addig megkeresett pénzével is besegített az ottani áru vásárlásába. A méteráruban váltani nélküle már nem is tudtam volna. Az ő szakértelme és segítsége, a harminc éves tapasztalata, az emberismerete meg az anyagismerete kellett ahhoz, hogy én azt írhatom, és azt látják a táblán, hogy ez a Kuti-méteráru. Mert a Kuti-méteráru még megvan. A méteráru nagykereskedés az Őz utca 24-ben az én tulajdonom. Ott van igényes, szép árukészlet, amit napi áron vásárolok és árulok, míg a szemben lévő két kis üzlet az üzlettársam tulajdona lett és marad most már. Azzal, hogy a régi, Őz utca 24. szám alatti Kuti méteráru nagykerben és a Kada Elek utca 2-ben berendezett két kis üzletet szakosítottuk, országosan elismert színvonalasak lettünk, és ezekben nagyon nagy választékkal és igényes áruval várjuk a vásárlókat. Ezeket az árukat lehet látni, ezeket megmutatjuk, ki lehet próbálni, mintát adunk belőle mindenkinek, aki kéri, hogy meg tudja nézni, hogy jó-e az ő ruházatához, jó-e, ha kimosásra kerül és így tovább. Tehát mindent megteszünk a vevőink érdekében. Igazi Kuti boltként alakítottuk mind a három részleget, amelyet az őreg Kuti irányított. De meg kell mondanom, hogy sem erőm, sem kitartásom nem lett volna elég az utóbbi években, ha a négy munkatársam nem lett volna olyan jóérzésű, jóakaratú, vevőket becsülő, áruösszetételt ismerő, kiváló ember, akiknek összehangolt munkája tette lehetővé, hogy ezt a három üzletet ilyen igényesen, vevőcentrikusan sikerült beállítani és naponta, ha szükséges átrendezni egyes szakaszait. Nagyon boldog vagyok, hogy az elmúlt idők rossz, lelketlen emberei után ilyen kiváló munkatársakat sikerült öreg koromra megszerezni, csak rájuk számítva tudtam megoldani ezt a mai koromban már igen

komoly, nagy feladatot. Ezt nagyon szépen, szívemből megköszönöm nekik, mert igazán megérdemelnek minden köszönetet, dicséretet, ahogy végezték és végzik munkájukat. Ez kellett ahhoz, hogy mindhárom boltra kiírhatom: Kuti Méteráru. Mert még mindig büszke vagyok arra, hogy én mindig csak adtam, amíg volt, de én nem kaptam, nem is kértem soha. Csak hétéves koromban kaptam, mert kértem, Kovács plébános úrtól egy pengőt kölcsön.

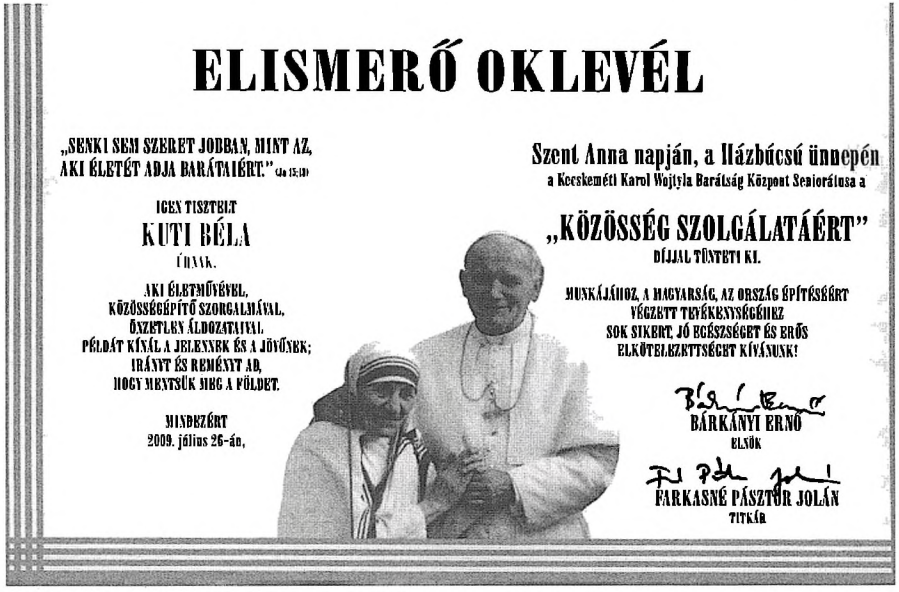
Az én lelkem azóta akkor nyugodt, ha adhatok. Ezért, miután a családomat segítettem, és volt rá lehetőségem, úgy döntöttem, hogy hálás leszek a Jóistennek azért, amiért olyan sokszor megvédett engem az életben. Azon gondolkodtam, hogyan tudnám meghálálni ezt a sok segítséget. Pénzben nem mérhető, mert abból nincs annyi, amennyi jót én kaptam. De mással viszont nincs lehetőségem. Úgy határoztam, hogy a Barátok templomában, ahová én járok, felajánlom segítségemet a templom festéséhez. Nekem más lehetőségem nem volt arra, hogy ezt a sok jót meghálláljam, Úgy gondoltam, hogy ezzel egy kicsit hozzájárulok Isten házának a szépítéséhez. Meg is tettem. Ernő atya, aki elfogadta az ajánlatomat, úgy érezte, hogy viszonoznia kellene ezt a segítséget és megígérte, hogy a Barátok templomának falára készíttet egy márványtáblát, melyben háláját fejezi ki az egyház nevében. Felíratja rá, hogy Kuti Bélának és családjának köszöni a segítséget. Én őt arra kértem, hogy ne ezt a mondatot írja, hanem azt: „Kuti Béla és elhunyt felesége nevében." Ez így is történt. Lelkem megkönnyebbült, hogy kifejezhettem hálámat.

Később, a műkertvárosi kistemplom építésének a finanszírozásában is részt vettem. Ettől még nem nyugodtam meg. Egy alkalommal a Barátok templomában hallgattam Böjte atyának, az Erdélyben lévő árvaház papjának beszédét. És ott, abban a pillanatban eldöntöttem, hogy nekik is fogok segíteni. Böjte atya árva és nagyon szegény családból származó gyerekekről gondoskodik. Úgy gondoltam, hogy nagy segítség lesz számukra, ha meleg ruhának való méterárut küldök. Összerakattam egy teherautóra való árut, és elküldtem Erdélybe. Reménykedem benne, hogy sok gyermeknek okoztam ezzel örömet. Mikor ezeken a segítségeken túl voltam, úgy érez-

tem, miután az országban elég sok a munkanélküli, próbálok nekik is segíteni.

Az egyházi ismeretségemen keresztül ismertem meg Farkas P. József urat, aki a Kecskeméti Képző Központtal kapcsolatban van, és megbeszéltem vele, hogy hajlandó vagyok nagyobb mennyiségű méterárut átadni a KKK-nak azzal a feltétellel, hogy ezekből az anyagokból ott elkészített ruhákat vagy rászorultaknak vagy munkanélkülieknek ingyen és bérmentve átadják. Úgy gondoltam, hogy így az anyagnak kétszeres hasznát is veszik: először is a Képző Központban munkanélküli emberek munkához jutnak, másodszor a készárut rászorult emberek ingyen megkaphatják. Ez meg is történt. Később tájékoztattak arról, hogy a KKK-ból kimaradt anyagok értékéből egy bizonyos összeget átutaltak a Karol Wojtila Barátság Ház renoválásához.

Így már kezdtem egész nyugodt lenni, hogy sok helyen tudtam viszonozni az Istentől kapott segítséget. A templomba járásom során felfigyeltem az egyik prédikációban arra a gondolatra, amikor azt mondta Jézus: „Egy ifjú megkérdezte Jézustól: Mondd Mester, mit kell nekem tennem, hogy jó hívő

ELISMERŐ OKLEVÉL

„SENKI SEM SZERET JOBBAN, MINT AZ, AKI ÉLETÉT ADJA BARÁTAIÉRT." Ján 15:13

IGEN TISZTELT

KUTI BÉLA

ÚRNAK,

AKI ÉLETMŰVÉVEL, KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ SZORGALMÁVAL, ÖNZETLEN ÁLDOZATAIVAL PÉLDÁT KÍNÁL A JELENNEK ÉS A JÖVŐNEK; IRÁNYT ÉS REMÉNYT AD, HOGY MENTSÜK MEG A FÖLDET.

MINDEZÉRT

2009. július 26-án,

Szent Anna napján, a Házbúcsú ünnepén

a Kecskeméti Karol Wojtyla Barátság Központ Seniorátusa a

„KÖZÖSSÉG SZOLGÁLATÁÉRT"

DÍJJAL TÜNTETI KI.

MUNKÁJÁHOZ, A MAGYARSÁG, AZ ORSZÁG ÉPÍTÉSÉÉRT VÉGZETT TEVÉKENYSÉGÉHEZ SOK SIKERT, JÓ EGÉSZSÉGET ÉS ERŐS ELKÖTELEZETTSÉGET KÍVÁNUNK!

BÁRKÁNYI ERNŐ

ELNÖK

FARKASNÉ PÁSZTOR JOLÁN

TITKÁR

A Wojtyla Barátság Központ elismerő oklevele

A Kuti-nagykereskedés portálja napjainkban

legyek? Jézus azt válaszolta: Menj haza, fogd a vagyonodat, és oszd el azoknak, akiknek nincs, kevés van, vagy semmijük sincs! Ha ezt megtetted, megnyugodhat lelked!"

Én úgy éreztem akkor, hogy ugyanezt tettem, de még akkor, amikor ezt a prédikációt nem hallottam. Remélem, jól cselekedtem. Az életemnek nincs vége, de a lelkem megnyugodott, hogy adtam mindenkinek, akinek csak tudtam. Úgy érzem, nagyon sok erőt merítettem ebből. Sok mindent átéltem, túl a nyolcvanadik évemen, a mai napig dolgozom, és most már el merem mondani, hogy a bolt felől sem kell aggodalmaskodnom. A méteráru most már jó kezekben van.

Kicsit visszakanyarodva az időben a korábbi eseményekhez, amikor lányaim – a néhány oldallal előbb leírt megbeszélésünk alkalmával – ügyvéd jelenlétében lemondtak a méteráruról, tovább foglalkoztatott a gondolat: mi lesz az áruval később?

Éva és a fiai, sőt egyik kismenye is ott dolgoztak a méteráruban. Úgy éreztem, hogy ez a csapat az, akikre teljesen rá lehet bízni az üzletet. Azt korábban nem említettem, hogy amikor a feleségem 2002 decemberében meghalt, egy hétig a bolt felé se mentem. Amikor viszont először megjelentem, és összeroskadtan leültem az íróasztal mögé, odajött hozzám Éva és megkérdezte tőlem:

– Főnök, tetszett-e már reggelizni?

Mondtam, hogy még nem.

– Nem lesz ez így jó! Össze kellene szednie magát!

Ez így ment pár napig, végül Éva besokallt. Azt hiszem, úgy kezdett rám figyelni, mintha az apja lennék. Másnap reggel azt mondta:

– Úgy gondoltam, hogy minden reggel készítek reggelit! Tessék elhozni a gyógyszereket, itt meg tetszik reggelizni, és kezdődhet a nap! Estére elkészítem a vacsorát, haza tetszik vinni, és legalább akkor is tetszik enni. Délben pedig úgyis Marikánál tetszik ebédelni.

Erre nem tudtam mit mondani, ügy éreztem a hangsúlyból, hogy ez „parancs". Megmondom őszintén, jól esett a törődés, hiszen feleségem halála óta nem nagyon nézett rám senki. Ettől kezdve Éva figyelt rám. Így teltek az évek. Miután rájöttem, hogy a méterárum senkit nem érdekel, szerettem volna teljesen megnyugtatni magam, hogy jó kezekben lesz. Elhatároztam, hogy ügyvédhez fordulok. Ő azt javasolta, hogy alakítsunk egy kft-t azért, hogy biztonságban tudjuk az árut. Miután senki nem tartott rá igényt, Évának is feltettem a kérdést: folytatná-e az üzletet?

Mindenki tudja, hogy ez nagyon sok illetékfizetéssel jár, ezért nagyon meggondolandó volt a válasz. Ha azt mondta volna, hogy ő sem, akkor ez az árukészlet később az államra szállt volna. Azt sem akarta mondani, hogy igen, mert az meg tül sok pénzbe került volna. Végül találtunk egy köztes megoldást arra, hogy biztonságban tudjuk az árut. Miután rendeztük a papírmunkát, ügy döntöttük, hogy újra megnyitjuk az Őz utca 24-ben lévő kiskereskedésünket, és az utca másik oldalán lévő két üzlet megszerzése után átköltöztetjük ide a másik üzletet a Kerkápoly utcáról.

A Kada Elek utcában lévő két üzletet pedig csoportosítva rendeztük be: az egyik üzlet a lakástextil részleg, a másik pedig az alkalmi- és táncruha anyagoknak ad helyet.

Így, 85 évesen, elmondhatom: nagyon büszke és boldog vagyok, hogy ez a három üzlet a lakásomtól néhány méterre található. Ha reggel kilépek az ajtómon, azonnal az üzletünk kirakatát látom, ami elegendő erőt ad nekem egész napra.

Befejezés

Kedves Olvasó! Lehet, hogy csodálkozik azon, hogy én életem bemutatásakor sokat foglalkoztam és írtam Jézusról. Most, a könyvem végén elmondom, hogy miért volt ez így.

Előzőekben már említettem, azt hiszem többször is, hogy 15-16 éves koromban nagyon súlyos és gyógyíthatatlan betegségemből, amivel elküldtek Kolozsvárra, csodálatos módon kigyógyultam. Sehol se lehetett ezeket a betegségeket meggyógyítani abban az időben, én mégis meggyógyultam. Pedig összenőtt a mellhártyám a tüdőmmel, a hashártyám a belekkel és a belek egymással, ugyanakkor volt egy tüdő tbc-m, a bal tüdőm alsó része el is veszett. És hogy ez milyen súlyos volt abban az időben, azt a mai olvasó meg sem érti. Akkoriban Kecskemét és Közép-Magyarország a tüdőbaj hazája volt. Az apósomnak, Kiss bácsinak is volt három öccse (úgy voltak, mint mi, négy fiúgyerek), és mindhárom öccse 15-16-17 éves korában, egymás után, tüdőbajban halt meg, ott vannak a kecskeméti református temetőben elföldelve. Tehát ez önmagában ilyen súlyos betegség volt, a három betegségből az egyik. De mind a három betegségem egyenként is nagyon súlyos volt. Ez az első olyan, váratlanul jött, csodaszerű segítség, ami nekem az életet jelentette.

Majd amikor Ausztriában bemértek az oroszok és rám lőttek, akkor is Jézus segítségével tudtam megmenekülni. Mert amikor jött egy sugallat, hogy indulnom kell, indultam. Hármat-négyet léphettem, ötöt, nem tudom már, hatalmas durranás, rám lőttek egy aknavetővel vagy ágyúval, és a hátam mögött szétrobbant a bomba, ahol néhány másodperccel előbb álltam. Hátranéztem, és amikor indulni akartam, a földbe gyökerezett a lábam, valaki megfogott. És akkor előre néztem ijedtemben, és láttam, hogy ennek a bombának a repeszdarabjai előttem csapódtak a földbe. Tehát egy vákuumba kerültem, hátam mögött a bomba, előttem a repeszek, ott haltam volna meg, ha nincs valaki – én úgy éreztem –, aki megölelt és így menekültem meg. Ez volt a második olyan döbbenetes eset, ami felnyitotta a szememet, hogy valaki fentről vigyázott rám.

Amikor pedig az orosz frontról egymagamban úgy jöttem át, hogy a fronton lévő katonák a fegyverüket rázva szét akartak tépni, szétlőni, olyan dühvel vették észre, hogy egy fiatalember közeledik feléjük. És ekkor átmehettem, mert akkor nem engem érintett valaki vagy valami fentről, hanem ott volt az a kis szőke katonatiszt, aki leparancsolta az orosz katonákat, hogy ne bántsák ezt a fiút, engedjék át és nagy dühöngve átengedtek. De még akkor is, amikor már messze voltam, hallottam, hogy kiabáltak, akkor is rettegtem, hogy a hátamba fognak lőni. Ez volt a harmadik olyan eset, ami olyan csodálatos volt, hogy nem tudom, ki tudott az orosz fronton keresztülsétálni egy kis batyuval a hátán, fegyver nélkül. Ez is tovább erősítette a hitemet, hogy tényleg valaki vigyáz rám, az életemre.

Majd hazafelé, Győrben, amikor az ellenőr leküldött a géppisztolyos katonák által őrzött csoportba, hogy vigyenek Szibériába és a lépcsőn állva ismét éreztem a fényt, a jelzést, hogy ne menjek, hanem szaladjak a zsidó fiú után és így is tettem. Így negyedszerre érezhettem Jézus csodáját.

Életem közepén, amikor a butikkal foglalkoztam, minden héten Pestre kellett menni árut venni. Itt az volt a baj, hogy nem tudom, miért, de nagyon súlyos angena pectorisom jött elő, és ez több évig tartott. Amikor elindultam Kecskemétről

reggel, akkor a szomszédomban, a Mária utca sarkán volt a Szűcs főorvos ür lakása és rendelője, és reggel átmentem, ő adott egy injekciót, ezzel indultam Pestre. Menet közben Pest felé ügy mentem, hogy a benzinkutaknál lelassítottam, volt, amikor megálltam, megnéztem a pulzusomat, megnéztem, hogyan is érzem magamat, hogy ha valami történik, ők biztosan gyorsabban tudnak segítséget kérni telefonon. Amikor felértem Pestre azokhoz a készítőkhöz, akiktől mindig árut rendeltem előre, és már az elkészült árut hoztam vissza Kecskemétre, akkor meg arra mentem, amerre tudtam, hogy van egy kórház, hogy ha valami roham jőnne rám, akkor minél hamarabb kéznél legyen a segítség. És amikor hazafelé jöttem, ugyanazokat a dolgokat csináltam - lelassítottam a benzinkutaknál, stb. És amikor hazaértem, mentem a Tímár főorvos úrhoz, a Budai Dezső fasor sarkára, aki várt és minden este, még ha későn értem is, kaptam tőle az injekciót, az aznapi utolsó segítséget, hogy a betegségem ne súlyosbodjon. Tehát így telt el egy pesti napom, ennyire kellett vigyáznom és ilyen súlyos volt a betegségem.

Tíz éve, 1999-ben volt egy endoszkópos laparatómiás műtétem. Nem kellett volna, de az egyik főorvos úr azt mondta, hogy van egy kis epekövem a kimenő nyílás mellett, és ha az beszorul, akkor borzasztó görcsök vannak. Az már más kérdés, hogy a többi orvos később mondta, hogy ekkora marhaságot, nekik akkora kövük van, mint egy dió, de eszük ágában sincs megműttetni. Hát én megműttettem, hittem a doktor úrnak, és képzeljék el, hogy előtte azt mondta a főorvos úr, hogy menjek nyugodtan hétfőn reggel, mindjárt meg is műtenek és délben mehetek haza. Nem egészen így történt. Ez az endoszkópos műtét olyan, hogy három pontot vágnak ki, és az egyikbe tesznek egy lámpát, a másikba egy kést vagy ollót, a harmadikba pedig a pumpa végét és akkor az kitágítja azt a belső részt, hogy a világítással, a bennünk lévő késsel vagy ollóval tudjanak dolgozni. Ez egy nagyon egyszerű műtét, itt egy-két csepp vér általában, de még annyi se szokott kijönni. Szóval, egy nagyon könnyű műtét. Igen ám, de nekem, mint írtam, összenőtt mindenem. Meggyógyultam ugyan fiatal koromban, de ezek az összenövések megmarad-

tak. És amikor elkezdtek pumpálni, robbant szét az egész belső részem, úgyhogy gyorsan abbahagytak mindent és vittek le a szobámba, ahol szegény nővérke három-négy napig törölgette a gumilepedőről alólam a vért, mert nagyon-nagyon kikészített ez a műtét. Hogy aztán az orvosok nem kérdeztek erre rá, vagy én nem mondtam, el is felejtettem, nem tudom. Az a lényeg, hogy itt is kaptam égi segítséget, mert csak így menekülhettem meg, hogy nem vittek le a boncterembe.

Majd 2006-ban Budapesten, a Gottsegen György Országos Kardiológiai Intézetben az utolsó pillanatban beültettek egy pacemakert, mert előtte hónapokig 34-36-os volt a pulzusom állandóan, és olyan stádiumban voltam már, hogy ezt nem lehetett tovább húzni. Amikor felmentem és egy kis vizsgálatot csináltak, kérdeztem, hogy milyen gyógyszert írnak fel. Gyógyszert? Maga viccel? Örüljön, hogy eddig élt, holnap reggel műtjük. És akkor kaptam a pacemakert. Ez volt a megítélésem, a hitem szerint Jézus hetedik csodája velem kapcsolatban. Persze közben is voltak olyan események, amikor mondhattam volna, hogy segítettek az égiek, de hát ilyen biztosan sok más emberrel is előfordul. Ezért én ezeket nem is sorolom ide, csak a nagyobb eseményeket, amikor kellett, hogy valaki segítsen, hogy túléljem ezeket a dolgokat.

Soha nem felejthetem el Jézusnak ezeket a csodáit és most elmondhatom, a 85. évemben, hogy tizenöt éves koromban néztem szembe először közelről a halállal, és még ma is élek. Vagyis Jézustól hetven év pluszt kaptam az életben, hetven évvel élhettem tovább a halálos betegségem után.

Ezért volt az, kedves olvasóim, hogy én sokszor foglalkoztam Jézussal. Mert ezek olyan nagy segítségek voltak és olyan csodák, hogy nagyon-nagyon meg kellett hálálnom. Igyekeztem is, amennyire tudtam. Mindig próbáltam az embereken segíteni, hogy valami formában hálámat fejezzem ki Jézus felé azért, amiért minden ilyen gyógyíthatatlan és életet veszélyeztető esetben megvédett. Ezért írtam ezt a búcsúzót, hogy mindezt megértsék.

Még érdekességképpen elmondom, hogy amikor Kőszegen voltam munkaszolgálatos, és amikor volt egy kis időm, elutaztam Szombathelyre, az ottani püspök úrhoz, aki annak idején

Kecskemét plébánosa volt és adott nekem kölcsön egy pengőt. Azért mentem el, hogy akkor is köszönetet mondjak neki. Hosszasan elbeszélgettünk. Ő is azzal biztatott, hogy ilyen csodákat, amiket addig megéltem, nagyon ki kellett érdemelni. Hogy mivel érdemeltem ki, nem tudom. Próbáltam leírni, de azt hiszem, valójában nem tudhatom, hogy Jézus mit is látott bennem, hogy érdemesített arra, hogy ilyen sokszor, ilyen nehéz körülmények között megsegített. Amíg élek, nem felejthetem el Jézus csodáját és Szűz Mária közbenjárását, hálásan köszönöm nekik az életem minden pillanatát.

A Barátok templomában elhelyezett emléktábla

FÜGGELÉK

KÉPVISELT CÉGEIM:

1./ KOZMA HUSÁRUGYÁR Budapest,
2./ Kecskeméti Vegyészeti gyár /Bódogh féle/
3./ Államositott Kispesti Husárugyár,
4./ Izsák Festékgyár,
5./ OMTK.Budapesti gyárai /TEJÉRT/
6./ Mautner Dezső fűszer-gyarmatáru nagykereskedő Budapest,
7./ Reitzer Lipót és társa Paprika-malom Szeged,
8./ Weis Manfréd Konzervgyár Budapest és később csatlakoztak hozzá az államositott vidéki Konzervgyárak is.
9./ Stühner Csokoládégyár Budapest,
10./BOON- Kakaó-Import Vállalat Budapest,
11./Kolauch Károly Faiskola Szeged,
12./Pollák Sámuel, Zsák-zsineg-ponyvagyár Szeged,
13./WARHANEK C. Budapest-i gyára,
14./ Herz Ármi Fiai Szalámigyár Budapest,

Fenti cégek eredeti bélyegzős, cégjelzéses megbizólevelei megvannak, felhivásukra bemutatom.

1945-1949 között képviselt cégeim listája

KOLAUCH KÁROLY FAISKOLAGAZDASÁGA

SZIVÁRVÁNY U. 4. Telefon: 30-11. Távirat cim KOLAUCH FAISKOLA. **SZEGED** Csemetekertek UJSZEGED Szőreg. Őszentiványon és Árpádközponton.

Postacsekkszámla sz.: 17906. Folyószámlában a Pesti Magyar Keresk. Bank szegedi fiókjával.

Rózsák
Fenyők
Diszfák
Diszcserjék
Gyümölcsfák
Bogyós - gyümölcsüek
Gyümölcs - vadcsemeték
Szegély- ésfutónövények
Gyökeres és sima szőlővesszők
Lomb- és tülevelüek magcsemetéi

Megbízólevél

gyümölcsfaiskolai utazói megbizottak részére.

M/ Kuti Béla urnak
faiskolai megb.
K e c s k e m é t.
Jókai utca 28.

Ezennel megbizom Önt, hogy faiskolám részére megrendeléseket vegyen fel. Csak azok a megrendelések érvényesek, amelyeket az általam rendelkezésére bocsátott aláirásommal és cégbélyegzőmmel hitelesitett megrendelő-könyv lapjain és egyezően eladási és szállitási feltételeimmel vesz fel. Más módon és mást, amivel nem rendelkezem, vagy más faiskola részére megrendelést felvennie tilos.

Más faiskolák becsmérlése és általában minden olyan kijelentés, amely más faiskolák jóhirének árthat, szigorúan tilos. —

Ha ez ellen vét, azonnal elbocsájtható és tetténck minden következményét viseli.

Előleg felvételére is, mely tiz százalék feljogositom.

Ez a megbizólevél 1946 évi április hó 30-ig érvényes.

Kelt Szegeden, 1945 évi szeptember hó 14. n.

KOLAUCH KÁROLY
KERTGAZDASÁG ÉS FAISKOLA
SZEGED.

(a faiskola cégbélyegzője)

KAROLY
a faiskola
D

(Az ügynök aláirása)

A fénykép.
faiskola bélyegzője.

(A helyi hatóság láttamozása.)

Az egyik első megbízólevelem

ORSZÁGOS MAGYAR TEJÉRTÉKESITŐ KÖZPONT

MINT SZÖVETKEZET

Központi iroda: Budapest, XI., Horthy Miklós-út 105—113.

TELEFON: *25-88-40.

Sürgönycim: TEJKÖZPONT

M. kir. postatakarékpénztári számla 24821. sz.

Levélcim: Budapest 112 Postafiók 15.

Cim: Budapest, VII. Rottenbiller-utca 31

T.

K[illegible]y Béla urnak,

Kecskemét

Válaszában o jelünk közlését kérjük: Ge/F.

Budapest, 1946. november 15.

Megállapodtunk Önnel a köv etkezőkben.

Kecskemét és környékén ügynöki iparengedélye alapján tejtermék eladásokat eszközöl kizárólag iparengedéllyel rendelkező kereskedők részére. Ön kizárólag az általunk megadott árakon árusithat. Az eladások csak utánvét mellett történhetnek, csomagolás és portóköltséget nem számitunk fel.

Tevékenységéért 2% azaz Két százalék jutalékot téritünk meg Önnek a tényleg befolyt összegek után.

A fenti körzetben vannak vevőink akiknek közvetlen kiszolgálását továbbiakban is fenntartjuk magunknak, anélkül, hogy Önnek ezek után az üzletek után jutaléktéritésre ugénye lehetne.

Jelen megállapodásunk ideje alatt fenntartjuk magunknak, hogy rendeléseit készleteink arányában és általában belátásunk szerint kiszolgáljuk, vagy ne szolgáljuk ki, anélkül, hogy Önnek ebből kifolyólag velünk szemben bármiféle követeletése lehetne.

Jelen megállapodásunkat 1 hónapi próbaidőre kötjük, amely idő alatt jogunk van azt bármikor megszüntetni, ugy nekünk, mint Önnek.

Amennyiben ezen időpontig a megállapodást meg nem szüntetnénk, az bizonytalan időre meghosszabbitottnak tekintendő és bármikor 14 napea felmondható.

Inkasszó joga Önnek nincs.

Teljes tisztelettel:

Országos Magyar Tejértékesitő Központ m. sz.

Az Országos Magyar Tejértékesítő Központtal kötött szerződés

MAUTNER DEZSŐ

FŰSZER- ÉS GYARMATÁRU NAGYKERESKEDŐ

BUDAPEST V, VÁCI-ÚT 8 * TELEFON: 124-026

Bankátutalás:
Pesti Magyar Kereskedelmi Bank
Szent István-körúti fiók
(Szent István-körút 10)
Postatakarékpénztári csekk-
számla szám: 51.376

Budapest, 194 7. július 23.

Tekintetes
Kuti Béla urnak,
Kecskemét, Jókai - u. 28. sz.

Megbizom Önt, mint önálló iparigazolvánnyal rendelkező ügynököt,/ 573/1945, Kecskemét, 1945. junius 25. sz. iparigazolvány/ hogy engemet

Kecskeméten, valamint Nagykörös, Kiskunfélegyháza, Izsák, Kiskunmajsa, Ujkécske, Ókécske, Kerekegyháza

és ezen helységek körzetébe eső kisebb helységekben képviseljen.

Az Ön által átirt rendeléseknél

só és rézgálic után..... 1/4, azaz Egynegyed
oly üzleteknél, melyet utazóval együtt kötött..... 1/2, azaz Egyfél
Kecskeméten kötött üzleteknél./önállóan/.. 1, azaz Egy
Kecskeméten kivüli helységekben önállóan kötött üzletek után..... 1 1/2, Egy és fél

10% alatti haszonkulcs mellett eladott tételeknél / pl. Franck kávé, szilvaiz, gyümölcsiz /.....1/2, azaz Egyfél

téritünk jutalékként.

Cukor és gyufa után jutalék nem jár.

Megtéritem továbbá a levelezéssel kapcsolatosan felmerülő költségeket.

A rendelések után a jutalék folyósitása a rendben történt lebonyolitás után eszközöltetik.

Az esetleges adót a törvényes rendelkezéseknek megfelelően levonásba hozom.

Jelen megállapodásunkat bármelyik fél 30 /Harminc/ napon belül minden további jogkövetkezmény nélkül felmondhatja.

./.

Mautner Dezső megbízólevele

ALAPITTATOTT 1868.

STÜHMER FRIGYES R.T.

KAKAÓ, CSOKOLÁDÉ ÉS CUKORÁRÚ GYÁR

IV., FERENC JÓZSEF-RAKPART 26. **VIDÉKI ELADÁSI OSZTÁLY** TELEFON: 386-192.

Budapest, 194 7. jan. 9.

T.
K u t i Béla urnak,

K e c s k e m é t .
Jókai-utca 28.

Igazoljuk mai napon történt megállapodásunkat, miszerint megbizzuk Önt cégünk gyártmányainak Kecskemét és környékén történő eladásával.

E célból rendelkezésére bocsátunk

1 drb mintatáskát, mely tulajdonunkat képezi, valamint
1 " rendelőkönyvet.

Megállapodásunk értelmében t. Cim által felvett rendelések után 3%, azaz háromszázalék jutalékot téritünk. - Amennyiben Ön a mi utazónk közbenjöttével fenné fel a rendeléseket, ugy Önt a fenti 3% jutalékból csupán 1.5% azaz másfélszázalék jutalék illeti.

Rendelések felvételénél sziveskedjék a legnagyobb körültekintéssel eljárni és kizárólag olyan cégektől sziveskedjék rendelést felvenni, kik az utánvételi összeg kiváltásánál nem okoznak nehézséget, nehogy feleslegesen kitegyük magunkat az ideodaszállitási költségeknek és az ezzel járó felesleges munkálatoknak.

Uj cikkek forgalombahozatalánál Önt mindenkor uj mintával látj el az árak közlésével. Egyébként körleveleinkkel állandóan tájékoztatjuk cikkeink eladásához szükséges ismeretekről.

Ezen megbizásunk egyelőre ideiglenesen 6o napra szól, melynek véglegesitése a hozzánk beküldött rendelések, vagyis t. Cim által részünkre végzett munka eredményétől függ.

Teljes tisztelettel

STÜHMER FRIGYES R.T.
Budapest, IV. Ferenc József-rakpart 26.

Megbízás a Stühmer Frigyes Rt. vidéki eladási osztályától

9867

Weiss Manfred
első magyar
conservgyára és ércárugyára r. t.

GYÁR : IX., MÁRIÁSSY-UTCA 1.

ZH.

KONZERV, TÉSZTA, SZÁRITOTT-FŐZELÉK,
TUBUS ÉS BÁDOGÁRUGYÁR OSZTÁLYOK.

SZIVESKEDJÉK VÁLASZÁBAN A MEGFELELŐ OSZTÁLYRA HIVATKOZNI.

GLOBUS VÉD. JEGY.

TELEFON: 141-970.
SÜRGÖNYCÍM CONSERVES BUDAPEST

Budapest 1948, október 1.
V., MÁRIA VALÉRIA-UTCA 17. (KÖZPONTI IRODA)

T.
Kuti Béla urnak,
Kecskemét.
Jókai u 28.

Tárgy: Képviseleti megállapodás.

Ön bemutatta a mai napon Kecskemét thj.város I.foku Iparhatósága által kiállitott 1945.junius 25.-i keltü 573/1945,E. 18/1945 sz. iparigazolványát,továbbá 1/1948 ny. 113/948 sz.arcképes igazolványát, mely Önt Elelmiszerek adás-vételének közvetitésére jogositja, emnek alapján mai napon megállapodtunk abban, hogy Ön konzerv és tésztagyártmányaink eladását mint megbizottunk a következő feltételek mellett vállalja:

1./ Az általunk Önnek átadott rendelési nyomtatványon feltüntetett és az általunk mindenkor előirt árak és eladási feltételek mellett, ugyancsak az általunk meghatározott körzetben részünkre vételi ajánlatokat gyüjt és azokat sürség esetén információkkal ellátva hozzánk juttatja. Müködési körzetét külön levélben fogjuk közölni és az részünkről bármikor,minden indokolás nélkül megváltoztatható.

2./ Körzeti beosztásának meghatározásán kivül tevékenységét csupán annyiban korlátozzuk, hogy e megállapodás tartama alatt olyan gyárat vagy kereskedőt, aki velünk azonos vagy hasonló cikket előállit, vagy forgalomba hoz, nem képviselhet,ilyen cégekkel sem közvetve, sem közvetlenül ily árukra vonatkozó megállapodást nem létesithet, ilyen cégek gyártmányait sem bizományban, sem saját számlára nemcsak közvetlenül, hanem közvetve sem vásárolhatja.

3./ Időnként, amikor mi azt szükségesnek tartjuk, megbizott tisztviselőnket küldjük el az Ön rayonjába és Ön tartozik nevezettet, kinek jöveteléről 3 nappal korábban értesitést küldünk, ugy a székhelyén, mint az Ön által elvállalt körzetben akvizicios utjára elkisérni és állandóan rendelkezésére állva, őt minden tekintetben támogatni. A közösen felvett rendeléseket Ön is feltétlenül signálni tartozik.

4./ Egyébként az Ön tevékenységét nem korlátozzuk és szabad idejével és munkájával tetszés szerint rendelkezhet. Fenntartjuk azonban, hogy az Ön által beküldött rendelések elfogadása vagy visszautasitása tekintetében szabadon rendelkezünk és Ön tartozik a mi elhatározásainkat vevőinkkel közölni.

5./ Ugy az üzletek szerzése,mint képviseleti megállapodásunkból folyó minden tevékenysége körül tartozik cégünk érdekeit szem előtt tartva, a legnagyobb körültekintéssel és kereskedői gondossággal eljárni és bennünket a cégünket érdeklő tapasztalatairól informálni. Kötelezőleg elvállalja, hogy mindenkori utasitásainkat -adminisztrativ jellegü utasitásainkat is beleértve- a legpontosabban be fogja tartani.

. /-

Képviseleti megállapodás a Weiss Manfréd céggel

6./ A fentiekben vázolt tevékenységéért az Ön által közvetitett és sajátkezüleg aláirt, de minden esetben az Ön aláirásával is ellátott vételi ajánlatok alapján számlázott,illetve leszállitott és rendben átvett áruk tiszta /9edény,csomagolás,biztositás,forgalmi adó, stb. nélkül:/ értéke után számitva u.n. teljesáru üzleteknél konzervek után 3%,tésztaáruk után 2%,u.n. redukált üzleteknél konzervek után 2%,tésztaáruk után 1% jutalékot irunk önnek negyedévenként utólagosan jóvá. Hogy milyen üzleteket tekintünk teljes áru üzleteknek és milyeneket redukált üzleteknek, arról Önt az eladások megkezdése előtt mindenkor értesiteni fogjuk.

7./ Vevők által levont és általunk bármi cimen bonifikált összegek után Önt jutalék nem illeti és ilyen cimen velünk szemben semmi néven nevezendő igényt nem támaszthat. Amint nem támaszthat igénye - ket az Ön által átirt és általunk bármilyen okból le nem szállitott rendelésekkel kapcsolatban sem.

8./ Adminisztrativ okokból és ameddig a befolyt összegek alapján történő jutalékelszámolásra vissza nem térünk - jutalékelszámolásainkat a kiment számlák alapján ejtjük meg olyképen, hogy a valamely naptári negyedévben leszámlázott tételek után Önt megillető jutalékot a következő negyed folyamán elszámoljuk és az elszámolások alapján Ön megillető összeget nálunk fennálló esetleges tartozása levonásával átutaljuk. A vevőknek esetleges utólag bármely cimen bonifikált összegek,valamint perelt fizetésképtelenné vált megrendelő tartozása után a jutalékot pótlólag terhére irjuk és Ön tartozik az ilyen módon terhére irt összeget nekünk kivánságunkra 8 napon belül készpénzben visszatériteni.

9./ A fenti jutalékon kivül Ön velünk szemben semmiféle cimen semmiféle további igényt nem támaszthat.

lo./ Kivánságunkra köteles testvérvállalatunk, az Első Kecskeméti Konzervgyár Rt. gyártmányainak eladásával is azonos feltételek mellett foglalkozni, fenntartjuk azonban magunk részére a jogot, hogy amennyiben érdekeink ugy kivánják, ezen gyár készitményeinek eladására külön eladási szervet létesitsünk.

11./ A megrendelőktől semmiféle pénzösszeget át nem vehet és nem nyugtázhat.

12./ E megállapodás létesitésével minden esetleges korábbi megállapodásunk érvényét veszti.

13./ Jelen megállapodásunk alkalmazotti viszonyt nem létesit.

14./ Ezen megállapodásunk 1948.október 1-én lép életbe, és az ugy az Ön részéről,mint a mi részünkről bármikor ajánlott levélbeli értesités utján azonnali hatállyal felmondható, mely esetben Ön jutalék csakis a képviseletünk tartama alatt Ön által felvett és aláirt rendelések után illeti meg és más cimen Ön velünk szemben semminemü igényeket nem támaszthat.

15./ Per esetén alávetjük magunkat a pertárgy értékéhez képest a Budapesti törvényszék, illetve budapesti Központi Járásbiróság kizárólagos hatáskörének és illetékességének.

-/ -

Képviseleti megállapodás a Weiss Manfréd céggel

ÁLLAMOSITOTT
KISPESTI HUSÁRUGYÁR

Telephely: Kispest, Endresz György-u. 21-23
Táviratcím: Husárugyár Kispest
M. N. B. egyszámlaszám: 906.261
Telefon: 183-638 és 183-639

T.

K u t h y Béla urnak,

K e c s k e m é t.

Kelt, Kispest, 1940. szeptember 21.

Válasz esetén kérjük hivatkozni Kö/Cz.

Előadó:

Tárgy:

Igazoljuk a mai napon személyes tárgyalás alkalmával létrejött megállapodásunkat:

T. Cim mint iparengedéllyel rendelkező ügynök elvállalja husárugyárunk készitményeinek Kecskeméten történő forgalombahozását. Rendeléseit levélben feladja husárugyárunk cimére, melyben minden alkalommal közli az elszállitás időpontját is. Az árukat helyben telepünkön veszi át és az elszállitásról gondoskodik. Amennyiben az árukat nem személyesen veszi át, ugy irásbeli meghatalmazást ad az egyéb átvevőknek.

A megrendelendő és elszállitandó árukat az alábbi árakon bocsájtjuk rendelkezésére:

nyári szalámi	11.70 Ft
minőségi virsli	14.35 "
25 %-os sertéshussal készült töltelékáru	14.80 "
50 %-os sertéshussal készült minőségi töltöttáru	23.-- "
minőségi disznósajt	15.-- "

A füstölt és főtt sertéshus-áruk esetében a budapesti Közért fogyasztói árakból 6 % árengedményt nyujtunk.

Az elszállitott áruk ellenértékét t. Cim a következő szállitásig feltétlenül kiegyenliti. A kiadott áruk ellenértékének biztositása céljából t. Cim megfelelő jó bonitásu fedezeti váltót helyez letétbe vállalatunknál. Amennyiben az egyes szállitmányok értéke fokozatosan növekszik, ugy t. Cim gondoskodik a fedezeti váltó megfelelő összegre szóló másik váltóval való kicseréléséről.

Fenntartjuk magunknak a jogot arra, hogyha időközben hatósági árváltozás következne be, ugy az árakat az uj áraknak megfelelően módositsuk.

Hogy az áruk eredetét és forgalombahozásának jogosságát igazolni tudja, egy, vállalatunk nevére szóló [illegible]-könyvet bocsátunk rendelkezésére, a [illegible]-könyv helyes vezetését viszont t. Cim hetenként köteles vállalatunknak bemutatni.

Tisztelettel:

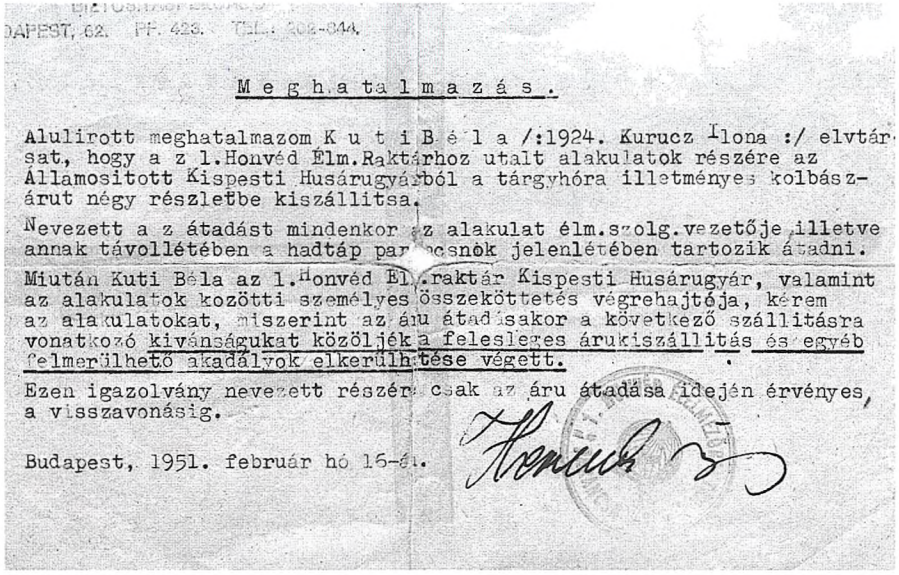
ÁLLAMOSITOTT
KISPESTI HUSÁRUGYÁR
TÉLEFON: 183-638 ENDRESZ GYÖRGY U. 21-23

Fenti megállapodást magamra nézve mindenben kötelezően elismerem.

...Kuthy Béla...

/Kuthy Béla s.k.:/

Az Államosított Kispesti Húsárugyárral kötött megállapodásom

DAPEST, 62. PF. 423. TEL.: 204-044.

M e g h a t a l m a z á s .

Alulirott meghatalmazom K u t i B é l a /:1924. Kurucz Ilona :/ elvtársat, hogy a z 1.Honvéd Élm.Raktárhoz utalt alakulatok részére az Államositott Kispesti Husárugyárból a tárgyhóra illetményes kolbászárut négy részletbe kiszállitsa.

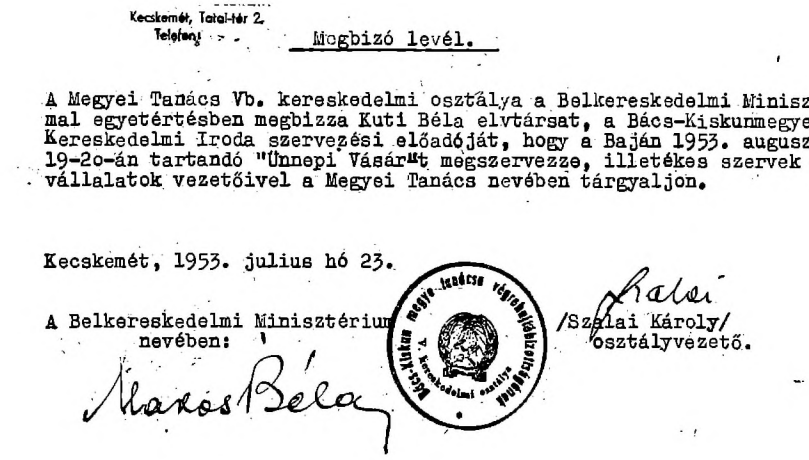
Nevezett a z átadást mindenkor az alakulat élm.szolg.vezetője illetve annak távollétében a hadtáp parancsnok jelenlétében tartozik átadni.

Miután Kuti Béla az 1.Honvéd Élm.raktár Kispesti Husárugyár, valamint az alakulatok közötti személyes összeköttetés végrehajtója, kérem az alakulatokat, miszerint az áru átadásakor a következő szállitásra vonatkozó kivánságukat közöljék a felesleges árukiszállitás és egyéb felmerülhető akadályok elkerülhetése végett.

Ezen igazolvány nevezett részére csak az áru átadása idején érvényes, a visszavonásig.

Budapest, 1951. február hó 16-án.

A Honvéd Élelmező Raktár meghatalmazása

Kecskemét, Tatai-tér 2.
Telefon: - -

Megbizó levél.

A Megyei Tanács Vb. kereskedelmi osztálya a Belkereskedelmi Minisztériummal egyetértésben megbizza Kuti Béla elvtársat, a Bács-Kiskunmegyei Kereskedelmi Iroda szervezési előadóját, hogy a Baján 1953. augusztus 19-2o-án tartandó "Ünnepi Vásárt" megszervezze, illetékes szervek és vállalatok vezetőivel a Megyei Tanács nevében tárgyaljon.

Kecskemét, 1953. julius hó 23.

A Belkereskedelmi Minisztérium nevében:

Bács-Kiskun megyei Tanács végrehajtó Bizottsága V. Kereskedelmi osztály

/Szalai Károly/
osztályvezető.

Bajai megbízásomat a Belkereskedelmi Minisztérium is megerősítette

KISKERESKEDŐK ORSZÁGOS SZERVEZETE
„KISOSZ"
BUDAPEST VI., NÉPKÖZTÁRSASÁG ÚTJA 49. LEVÉLCÍM BP. 42. POSTA, 129. FIÓK OTP CSEKKSZÁMLASZÁM 291.482-V-42. TELEFON

Budapest, 19 72. május 9.

2875/1972.I.Ge.I./Hb.

Kuti Béla Kartársnak,
K e c s k e m é t .-

Jelen levelünkkel értesitjük Önt és egyben

t a n u s i t j u k ,

hogy a Kiskereskedők Országos Szervezete /KISOSZ/ f. évi május hó 8. napján megtartott 1972. évi rendes közgyülése Önt a KISOSZ elnökévé ismét megválasztotta három naptári évre.

Amidőn Önt ebből az alkalomból őszinte örömmel üdvözöljük, annak a reményünknek adunk kifejezést, hogy Szervezetünk e magas tisztségében eredményes munkát végez.

Kartársi üdvözlettel:

/Gerle Imre/
elnök

Kiskereskedők Országos Szervezete KISOSZ Budapest 2

Hivatalos értesítés országos KISOSZ-alelnökké választásomkor

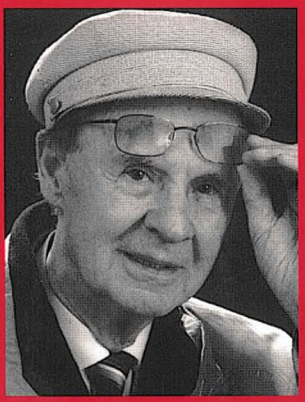

KISOSZ
ÉLETMŰ OKLEVÉL
Kereskedők és Vendéglátók Bács-Kiskun Megyei Szövetsége
Kuti Béla
Több évtizedes kiemelkedő tevékenységéért és
a szakma iránti elkötelezettségéért,
generációk neveléséért
ÉLETMŰ OKLEVÉLLEL adományozunk.
Kecskemét, 1996 május 30.
P.H.
KISOSZ megyei elnök

A megboldogult II. János Pál pápa nagyméretű, zománcból készült portréja, melyet a Wojtyla Barátság Központ elismerő oklevele mellé az egyháztól kaptam. Ahányszor ránézek, eszembe juttatja, hogy nem felejthetem el, amíg élek, Jézus csodáját és Szűz Mária közbenjárását sorsom alakulásáért.

Képviselt cégeim
1945-1950 között:

- Kozma Húsárugyár, Budapest
- Kecskeméti Vegyészeti Gyár (Bódogh féle)
- Államosított Kispesti Húsárugyár
- Izsák Festékgyár
- OMTK budapesti gyárai (TEJÉRT)
- Mautner Dezső fűszer-gyarmatáru nagykereskedő, Budapest
- Reitzer Lipót és társa paprika-malom, Szeged
- Weis Manfréd Konzervgyár, Budapest
- Stühner Csokoládégyár, Budapest
- BOON Kakaóimport Vállalat, Budapest
- Kolauch Károly Faiskola, Szeged
- Pollák Sámuel Zsák-Zsineg-Ponyvagyár, Szeged
- ARHANEK C. budapesti gyára
- Herz Ármin Fiai Szalámigyár, Budapest

Olyan embereknek ajánlom ezt a könyvet, akiket magam is tisztelek és becsülök. Előre is köszönöm, ha ebben a nehéz világban időt szentelnek az elolvasására. De mielőtt belefognának, jól gondolják át a következő kérdéseket. Az a helyes életforma, ha valaki megvalósítja önmagát, pedig se előképzettsége, se iskolai végzettsége nincs hozzá, csak a jó ötletei, gondolatai, akarata és kitartása, és ezzel lehetősége adódik arra, hogy többszörösét keresse az akkori fizetéseknek, amit családjára költ?

9 789639 947085